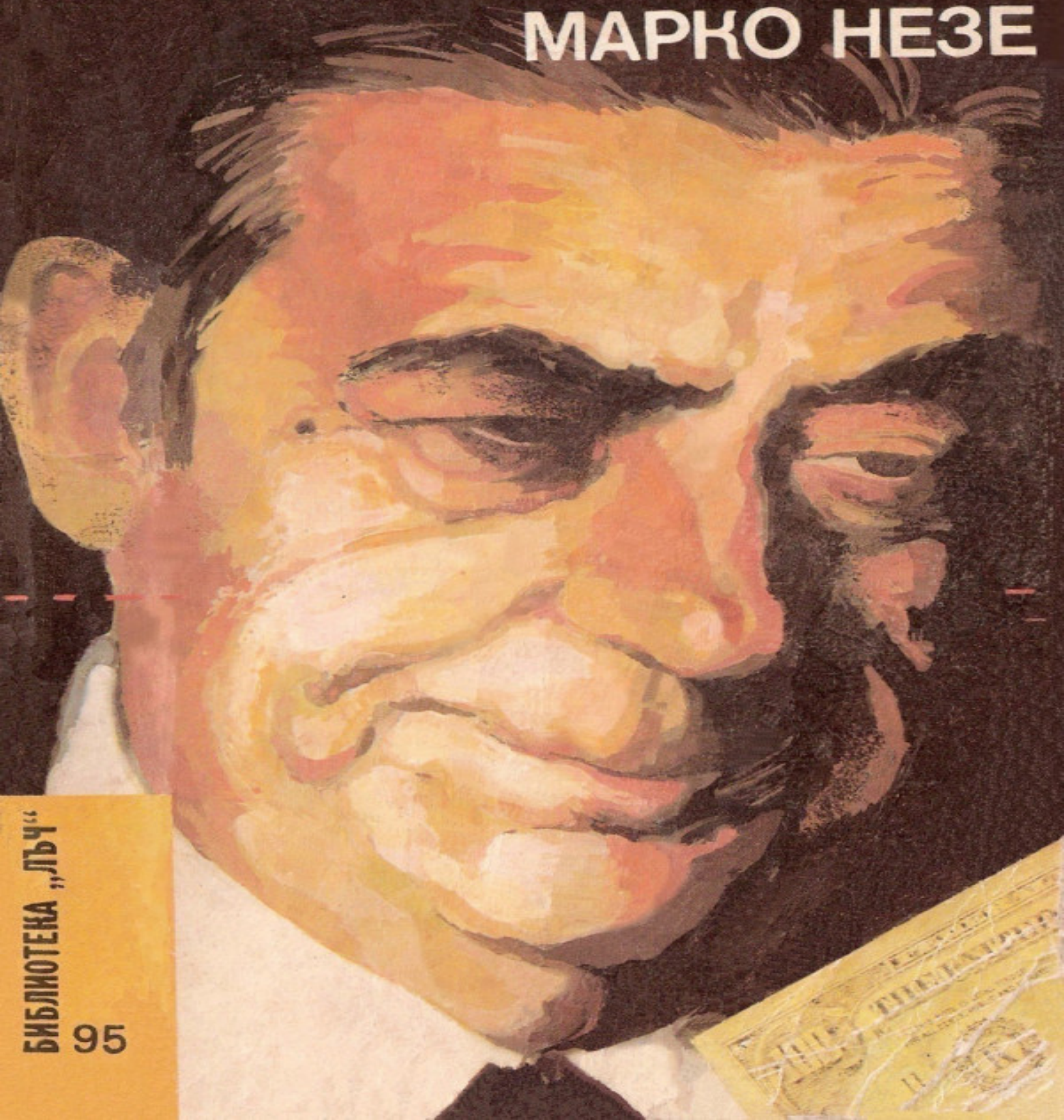

ОКТОПОД

МАРКО НЕЗЕ

БИБЛИОТЕКА „ЛЪЧ“

95

МАРКО НЕЗЕ ОКТОПОД II

Превод: Ани Попова

chitanka.info

III ЧАСТ

ПРОЦЕСЪТ

Добри боже, нима човек наистина може да получи правосъдие от други хора? Или правосъдието е измислица, една фалшива монета?

Съдебната зала изведнъж притихна, когато влезе инспектор Катани. Вървеше с вдигната глава, примижавайки срещу лампите на фотографите. Всички вдигнаха очи, за да го разгледат внимателно, а няколко полицаи се дръпнаха почтително встрани, за да му направят път. Този процес бе негово творение. Той го бе съставил част по част. Една много интересна история.

Дори повече от интересна. Всепоглъщаща.

Корадо Катани бе едър около четиридесетгодишен мъж с черни коси и сурово матово лице. Преди няколко години го бяха назначили в полицейското управление на Трапани да ръководи оперативната команда — онази част от полицията, която всекидневно е на първа линия било в извънредните акции, било в редовните.

Още от самото начало си пролича неговото опасно и рисковано усърдие. Хвърлил бе доста усилия в разследванията и накратко се бе убедил от собствен опит, че външният вид понякога лъже. Открил бе, че някои лица с добра обществена репутация в действителност не са много за препоръчване.

Един адвокат, един банкер и няколко предприемачи бяха разкрили пред Катани истинския си лик. Това бяха зверове. Алчни като кръвопийци. Готови на всичко за пари.

Техните богатства и високите им постове бяха плод на нечисти сделки. Те контролираха черния пазар на наркотици, международната търговия с оръжие, вършеха финансови спекулации. Най-фрапиращият факт бяха връзките им с Рим, където имаха съучастници сред корумпираната част от полицията и тайните служби.

Катани бе събрал явни доказателства. Но не можа да ги използва. Бяха го възпрели, направили безопасен с отвличането на дъщеря му Паола. Едно изнудване, жестоко наказание, което щеше да остави неизличими следи. Шокът на момичето никога не отзвуча, даже

и след освобождаването ѝ. Нейното съзнание бе така ужасно белязано, че я доведе за няколко месеца до самоубийство.

Един по един бяха премахвани дори най-доверените приятели и сътрудници на инспектора. Самият той бе станал жертва на атентат, от който по чудо излезе жив. Но съпругата му Елзе бе убита. В последния момент тя се бе хвърлила към съпруга си в отчаян опит да го защити.

Поради всичко това Катани се превърна в легендарен герой. Но животът му бе разбит, сърцето му бе съкрушено и той остана съвсем сам в света.

Сега този процес придобиваше значението на възмездие, на лично уреждане на сметки. Около мен направихте пустиня, сякаш мислеше Катани, но, за бога, скъпо ще ми платите: остатъкът от вашия живот ще гниете в затвора. Като че ли прочел мислите му, адвокатът Теразини му отправи презрителна ехидна усмивка от клетката на обвиняемите.

Професор Лаудео, напротив, не го удостояваше и с най-малкото внимание. Той бе шеф на тайнствена и могъща асоциация, хвалеше се с важни приятелства в половината свят. Многократно бе хранил надеждата да привлече в своята група Катани с цел да го направи поподатлив на въздействие и да го държи под контрол. Но не успя. Инспекторът бе неподкупен.

Най-неспокойна зад решетките бе графиня Олга Камастра. От време на време отправяше недоброжелателни погледи към Катани. Не можеше да му прости, че бе станал неин любовник само за да разкрие тайните на престъпните среди.

Катани седна някъде на последните редове. Кипящата сега глъчка в залата пристигаше на вълни до изтощения му мозък. От време на време се упрекваше, че бе дошъл. Защо съм тук? — се питаше.

Беше там, защото този ден бе денят на присъдата. Моята последна възможност, си казваше той. Един журналист го разсея за миг с идиотския си въпрос: „Какво изпитвате в този момент?“ А той наведе очи, сдържайки отчаяно раздражението си.

Шум от тоги оповести появяването на съда. В индианска нишка, с мрачни лица, съдебните заседатели пристъпваха с трицветни ленти на гърдите, следвани от председателя с величествена фигура и авторитетен вид, който много се харесваше на Катани.

Защо не, човек може да очаква правосъдие от други хора.

Председателят обхвана с поглед цялата зала. Станали на крака, двадесетина души очакваха мълчаливи присъдата. Председателят сложи очилата си със златни рамки. Прокашля се.

„В името на италианския народ...“ — започна той и прочете решението на съда. Графиня Олга Камастра, оправдана поради недостиг на доказателства. На адвокатата Теразини бяха наложили присъда от две години затвор за една история с капитали, прехвърлени в чужбина. Присъдата обаче бе условна и адвокатът можеше спокойно да излезе на свобода.

Не така добре вървяха нещата с Лаудео: трябваше да остане пет години в затвора. Наказали го бяха за някои много безскрупулни финансови операции.

На първия ред защитниците си размениха грейнали усмивки. Зад решетките в очите на Теразини проблеснаха триумф и предизвикателство. Най-тежките обвинения бяха напълно отпаднали. Обвинението само от страна на Катани не бе взето под внимание.

Остро чувство на бунт се надигна в сърцето на инспектора. Той едва не извика и не се нахвърли срещу съда. С върховно усилие на волята успя да се овладее и потискайки гаденето си, забърза към изхода.

Репортерите го настигнаха, пъхнаха си микрофоните под носа му. Той ги изгледа с презрение, без да каже нито дума. Запита се какво представлява в този миг животът му. Мислеше за дъщеря си и успя да си спомни само лицето ѝ в деня, когато похитителите я бяха освободили. В обществената градина момичето имаше измъчено изражение на бялото си лице. Когато се опита да я прегърне, дори не го позна. Започна да вика, обзета от ужас.

Освен това един друг образ бе останал запечатан в паметта му и сега се появяваше като пронизваща светкавица: споменът за полудялата дъщеря, която се хвърля в басейна на клиниката и се удавя.

Омраза и тревога присвиха стомаха му. Видя отново надупченото от куршуми тяло на съдията Бордонаро. Припомни си заместник-шефа си Алтеро, полковник Ферети, сразени точно когато бяха на път да открият организаторите на най-скандалните трафици.

Винаги същите: Лаудео, Теразини и техните високопоставени приятели. Катани се бе доверил на закона. Отбелязал бе имената им в

един доклад, където обясняваше всичко от игла до конец. Напразно. За съдиите това не бе достатъчно и нещата завършиха безславно.

Може ли човек да получи правосъдие от други хора?

През цялата останала част от деня разтърсваният от гняв комисар се разхожда безцелно. Накрая седна и се загледа в реката. Тибър течеше бавно между куполите и сивите грамади на сградите. Мътните води отразяваха с тъмни отблясъци вечерните светлини.

Катани потръпна, прокара ръка по лицето си, сякаш искаше физически да изтрие следите от потискащия го гнет. Качи се в колата и потегли към къщи. Магазините бяха вече затворени и градът бе пуст.

Зави по една улица в периферията и пред очите му изникна сцена, която го накара да удари спирачките. На ъгъла забеляза огън, който осветяваше съвсем млада проститутка, почти дете.

Обърна се да я види по-добре през стъклото на колата. Тя му се усмихна, поклащайки се на слабите си голи крака.

Катани се приближи.

— Чао — измяука момиченцето, опитвайки се да придаде сладострастен тон на гласа си. Отблизо изглеждаше още по-млада. Лицето ѝ бе намазано с крем, а устните прекалено очертани с червило. — Ей — прошепна подканящо, — знаеш ли как ме наричат? Принцесата. Хайде, ела да видиш колко е добра принцесата!

Личеше от километър, че закачливата веселост е фалшива. В очите на принцесата проблясваше от време на време онази безкрайна тъга, която прави да изглеждат мрачни израсналите прекалено бързо момичета.

— На колко си години? — запита Катани.

— Почти на шестнадесет.

Инспекторът бе сега на няколко сантиметра от нея. Огледа я с болезнено напрежение. Устните му потръпнаха, сякаш думите не искаха да излязат от устата му. Накрая успя да каже с невероятна покруса:

— Дъщеря ми сега щеше да бъде горе-долу на твоята, възраст.

Момичето изглеждаше смутено. Смръщи вежди и каза:

— Защо щеше? Къде е отишла?

Огънят припукваше зад гърба ѝ и пламъците рисуваха треперливи сенки по измореното лице на Катани.

— Отиде си моето момиченце — промълви мъжът с покъртителна тъга. — Замина на дълъг път. И майка ѝ си отиде. Заминаха и двете. Завинаги.

Свали сакото си и посегна да го наметне върху раменете на „принцесата“:

— Студено е — каза той. — Облечи сакото и да се махаме. Ще те заведа у нас. Не можеш да останеш наред улицата.

Момичето се дръпна ядосано.

— О, но този е луд — разкрещя се. — Какво искаш от мен?

Корадо я хвана за ръка. Затвори очи и за миг имаше илюзията, че стиска меката ръка на дъщеря си.

— Ела — отново ѝ каза. — Трябва да те отведе оттук.

Тя се противеше.

— Остави ме — извика тя с писклив глас. — Аз трябва да бачкам, не разбираш ли? Да пукнеш дано.

Двама подозрителни типове със свирепи изражения следяха сцената от паркирана наблизо кола. Пред настояванията на Корадо изскочиха от колата и притичаха, решени да го изгонят на всяка цена.

— Я чуй — просъска по-ниският. Бе с накъдрени коси на челото и носеше яке от изкуствена кожа. — Какво, да не си търсиш белята?

Корадо го изглежда накриво, дори не му отговори. Продължаваше да държи момичето за ръка. Галеше я нежно по лицето, искаше да изтърка прекомерния слой грим.

Намеси се и вторият нехранимайко, рус, с бляскаща обича на лявото ухо.

— Тази трябва да бачка. Не виждаш ли? — изсумтя в лицето на Катани. — Трябва да носи пари вкъщи, не загреваш ли? Разкарай се оттук, защото само ѝ губиш времето.

Онзи с къдриците на челото го хвана за едната ръка.

— Ти си нещастник. Трябва да се чупиш. Иди при жена си, тя поне е гратис.

Изведнъж Корадо се опомни. Обърна се светкавично и ритна ниско в корема къдрокосия, който се просна на земята, превивайки се. Измъкна пистолета от кобура и с плоската му страна удари русия през лицето.

Момичето сега хълцаше.

— Помощ! Не ги убивай, моля те, не ги убивай! — Лицето ѝ бе набраздено от сълзи и гримът се топеше, като ѝ придаваше гротескния вид на кукла, скъсана от лошо момиченце. Повдигна отчаяно чантичката си и взе да удря с нея Корадо по гърба.

— Махай се, махай се.

И накрая той си отиде. От колата се обърна и видя на светлината на огъня как момичето се навежда над двамата, милва ги, помагайки им да се изправят на крака. Испита чувството, че се е държал смешно, като герой на булеварден роман, който иска да спаси от улицата една беднячка.

Докато паркираше, не забеляза, че го наблюдават. Някакъв тип с лисича физиономия, рус, с къси коси, елегантно облечен, следеше движенията му от един фолксваген. Бе на около четиридесет години, с атлетична фигура и дързък вид. Дъвчеше дъвка и ритмично като нервен тик подхвърляше в ръката си монета от половин долар.

АМЕРИКАНЕЦЪТ

Вече трета нощ се въртеше мъчително в леглото, без да може да затвори очи. Стана и видя измореното си лице в огледалото на банята. Кожата му беше мъртвешки бледна и зачервените му очи бяха подпухнали. Изглеждаше десет години по-стар. А сега какво ще правя? — се запита.

Беше се борил с нокти и зъби и беше загубил. Беше човек, доведен до края. Сразен. Свършен. Дори не бе необходимо да го ликвидират физически, защото го бяха направили напълно безвреден. Една развалина.

Главата го болеше мъчително. Когато беше малък, дядо му разказваше за трагедията на своите нощи, измъчвани от безсъницата. Но едва сега Катани си даваше наистина сметка какво означава това — човек да стане от леглото ужасно изморен, след като не е мигнал цяла нощ.

Беше започнал да се пристрастява към бутилката с уиски. Но алкохолът го замайваше, изтощаваше го и с всеки изминат ден се изправяше срещу него като неприятел. Изведнъж една мисъл изплува в съзнанието му. Стегна си куфара, качи се на колата и тръгна по автострадата на север.

Вече пътуваше повече от три часа, когато по един виещ се път през някаква гора. Спря пред един манастир, който имаше хубав солиден вид с хармонична поредица от арки на фасадата.

Вътре цареше почти неестествена тишина. Мястото беше толкова отдалечено, че накъдето и човек да отправеше поглед, виждаше само гористи планински хребети.

Един румен, жизнерадостен монах посрещна Катани. Отведе го при игумена, побелял мъж с лице на аскет, осветено от животворната светлина на човек, отказал се от външния живот.

— Тук съм, защото имам нужда от помощ — каза просто Катани. Сякаш очакваше чудо.

— Какво мога да направя за теб, братко? — запита игуменът, подканвайки го да седне.

— Търся покой. Чувствувам се като лодка, подхвърляна от вълните. Вече не мога добре да различа кое е добро и кое зло.

Мека усмивка озари строгото лице на игумена.

— Ти вярваш ли в бога?

Катани сви рамене и поклати глава.

— Не. Или пък никога не съм си задавал този въпрос.

— Но идваш да търсиш помощ от хора богобоязливи?

Инспекторът наведе очи, почти затваряйки ги.

— Виждате ли — прошепна той, — преживявам много горчиви дни. Имам нужда от словото на вярващи хора, за да си възвърна равновесието.

Игуменът забеляза, че ръцете на Катани треперят леко, а челото му е покрито с пот.

— Ти имаш температура. Ела.

Заведе го в малка килия, осветявана от кръгло прозорче, и се сбогува.

— Това ще бъде твой дом. Докато желаеш.

През тази нощ Катани успя най-после малко да поспи. Но немного. Сънят му беше неспокоен, разтърсван от мъчителни кошмари. Всеки път, когато затваряше очи, виждаше как похитителите насилват момиченцето, а то отчаяно моли за помощ. Викаше в съня си: „Паола! Паола!“ И тутакси се събуждаше, отвратен и измъчен.

Виждаше отново простреляната си жена, която се отпуска в ръцете му, а той я вика по име, сякаш иска да попречи на живота да я напусне.

Пробуждаше се от тези кошмари объркан, а кръвта болезнено туптеше в слепоочията му. Опомняше се, потопен в пълна тишина. Не можеше да долови нито един звук и му се струваше, че живее в приглушен и изкуствен свят. Никога не беше допуснал, че тишината може да бъде по-мъчителна от глъчката на града.

Но призори, когато слаба светлина започна да изпълва килията, му се стори, че чува някакъв мелодичен и приятен звук. Стана и следвайки посоката на музиката, стигна зад олтара. Заедно с органа сега от скамейката в кораба на църквата излиташе песента на монасите. Тя стигаше до сърцето му и му въздействуваше като балсам.

Малко по малко Катани се запозна с живота в манастира. Спря се пред вратата на една лаборатория, където малък прегърбен монах

грижливо рисуваше статуйки от глина от библейски сценки. Беше подредил няколко десетки на една маса, а други се готвеше да оцветява.

Казваше се Бернардо. Бе застинал за миг с ръка във въздуха. Колебаеше се към кой цвят да посегне. След това реши и избра червения.

— Аз обичам по-живите цветове — каза, заливайки се в смях. И без да се откъсва от работата си, покани Катани да влезе. — Я ми помогни да рисуваме.

— Жена ми я биваше за това — заяви инспекторът, — но аз никога не съм държал четка в ръка.

— О, много е лесно! Искате само търпение и здрава ръка.

— Но моите ръце треперят. Погледни! Няма да успея да ги държа неподвижни.

— Поради алкохола, нали?

— Признавам, че много злоупотребявах напоследък. Не че съм много пристрастен към него, но просто не можех иначе.

— Искате да се самоунищожиш ли? Но животът е толкова кратък!

Корадо изглежда ядосано и обидено монаха, който не му даде възможност да отвори уста и продължи:

— О, знаеш ли какво си мислиш сега? Мислиш си, че нямам право да ти говоря по този начин, защото съм се изолирал тук и не знам какво е животът.

— Да — каза сухо инспекторът.

— Ще ти призная, че и аз, преди да облека това расо, принадлежах към света, от който ти идваш. Но един ден реших и отрязах миналото.

Катани наблюдаваше изражението на лицето му, сякаш искаше в него да открие следи от миналото.

— Защо си се оттеглил тук? От страх или от гордост?

Монахът повдигна статуетката на един овчар и огледа дали е добре оцветена, после каза:

— Животът е едно търсене. Ние продължаваме всеки ден да дирием правилния път. И понякога ни се струва, че сме го намерили.

— Правилният път — повтори механично Катани. — А какъв е за мен правилният път?

— Прощката. Не искам да те поучавам. Но само прощката може да ти възвърне покоя, който търсиш. Ала твоето сърце е пълно с омраза. И смяташ, че единственият начин да я укротиш, е отмъщението.

Дже след като излезе от лабораторията, Катани продължи да повтаря тази дума: прошка. Лесно е да се каже: прошка. Но как може да се претендира, че един човек, към който се бяха отнесли безжалостно — ще може да прости. Възможно ли е той да каже: да посипем с пепел? Красиви думи без съмнение. Но тези думи бяха далеч, много далеч от манталитета на един човек, свързан със закона, какъвто беше Катани. Съгласно този манталитет престъпленията трябваше да бъдат наказани, а оскърбленията — отмъстени.

Почти всеки ден ходеше в лабораторията на Бернардо, за да разговарят. Беше даже започнал да похваща от време на време четката. Ръцете му вече не трепереха и спеше нощем.

Но една сутрин от прозорчето си видя автомобил, който се изкачваше по пътя към манастира. Виждаше го как се мярка между дърветата по пътя. Беше фолксваген. На кормилото беше същият издокаран блондин, който една вечер го беше проследил, когато се прибираще вкъщи.

— Ей, приятелю — веднага заговори по същество новопристигналият, — стига вече с това отшелничество. Трябва отново да се качиш на коня. Време е да започнеш отново истинския живот.

Говореше с американски акцент и имаше весел вид, докато подхвърляше в ръката си половиндоларовата монета. Също както онази вечер. Извади от самото си кожен портфейл и го подаде на Катани. Това бе служебна карта, издадена от правителството на Съединените щати.

— Казвам се Де Донато... Бърт де Донато — представи се американецът. Беше агент на ДЕА, службата за борба с наркотиците.

Корадо го изгледа предизвикателно.

Блондинът подхвърли във въздуха монетата с лявата си ръка и я хвана с дясната.

— Нужна ми е помощта ти.

— Обясни по-добре.

— Аз съм по следите на един турчин — прибави с тих глас американецът, който изведнъж бе станал предпазлив. — Нарича се

Кемал Ифтер. Това име нищо ли не ти говори?

— Никога не съм го чувал.

— Той е едра риба. Договаря огромни партии наркотици, продава оръжие. Един лош клиент. Той наводни САЩ с наркотици и сега американското правителство иска да го залови на всяка цена.

Инспекторът разтвори ръце, сякаш казвайки: а аз какво общо имам? Те вървяха между два реда кипариси и Катани понякога удряше с носа на обувката си по стъблото на някое дърво. Това бе израз на зле прикрито нетърпение.

Американецът стисна монетата и придоби строго изражение.

— Дойдох да те търся, защото знам, че мога да ти се доверя. — Вдигна очи към небето, сякаш за да събере мислите си. — Ти тук сега си лекуваш раните. Но хора като теб в края на краищата преследват само една цел: да победят. Ти чакаш удобния случай, за да се покажеш отново.

Постави ръката си на рамото му:

— Е, добре, аз дойдох, за да ти предоставя тази възможност.

— Нещо бъркаш, приятелю — отговори инспекторът. — Аз приключих и вече не искам да се намесвам. Знаеш ли какво правя тук? Статуйки за Коледа.

— Много вълнуващо — каза иронично американецът. Той излъчваше сигурността на играч, който знае, че има асо в ръката си. — Преди два месеца нашият турчин е преместил щаба си в Европа.

— А аз какво мога да направя? — каза Катани, загубил търпение.

Американецът упорито добави:

— Знаеш ли кой е съдружникът му в Италия?

— Не ме интересува.

— Аз пък смятам, че те интересува — каза Бърт с многозначителна усмивка. — Това е Лаудео.

Името отека в главата на Катани като удар с камшик. Смаян, той постоя замислен няколко секунди, след това извади една цигара и я пъхна между устните си с унесен вид.

— Лаудео — процеди.

— Да, Лаудео — продължи да го атакува американецът. — Преди да попадне в затвора, той многократно се е срещал с Ифтер. Заедно са уточнили бъдещите планове. На мен ми е необходимо да узная какви са тези планове. Искam да знам какви проекти замисля Ифтер.

— По какъв начин? — В някакво кътче на душата на Катани започна да припламва отново острото желание отново да се хвърли в битката.

— Необходимо е да поизплашим Лаудео — обясни американецът. — Това можеш да го направиш само ти.

Катани беше объркан.

— Не разбирам. — Вдишваше дима на цигарата. Бе много напрегнат. Започваше да изпитва чувство на симпатия към американеца.

— Чуй ме — поде този последният, облягайки се на стъблото на един кипарис. — Аз имам документи, с които мога да разоблича окончателно Лаудео. Това са карти и снимки, направени тайно... — Той повдигна ръка, за да привлече по-добре вниманието. — Ти трябва да говориш с него. Трябва да го заплашиш, че ще направиш публично достояние този материал, и да му обясниш, че това ще му докара едно по-строго наказание и още години затвор. Освен ако...

— Какво?

— Освен ако той приеме твоите условия. А те са, че никога няма да използваш тези документи, ако той ти разкрие плановете на Ифтер.

Катани поклати глава.

— Не го познаваш. Няма да измъкнем дума от устата му.

— Размислих добре по въпроса — каза американецът — и съм сигурен, че ще говори. Той не очакваше петгодишна присъда. Ще се уплаши, че ако има нови съдебни неприятности, неговите приятели ще го изоставят.

Като риба, хваната на въдицата — така започваше да се чувства Катани. Хвърли на земята угарката и я стъпка с грижливо усърдие.

Бърт де Донато не искаше да му остави възможността да премисли. Продължи да засяга онези струни на Катани, които бяха най-чувствителни.

— Всичките твои неприятели са свободни. Не след дълго и Лаудео ще излезе от затвора. Ще видиш, че ще го осъдят на домашен арест. И ще продължи да прави спекулации, както си знае.

Но точно в момента, когато изглеждаше, че ще капитулира, Катани отново оказа съпротива.

— Не, не ме интересува нищо.

Тишината, която последва, беше прекъсната от ударите на камбаната, призоваваща за обяд.

— Остави това място — подкани го американецът. — Тук ще загинеш. Министерството на вътрешните работи ти определи дълго чакане. Можеш спокойно да решиш дали ще заемеш отново мястото си в полицията. Но междувременно помогни ми. Чакам те утре вечер в осем часа на централната гара в Милано.

— Излишно е. Няма да дойда.

— Аз пък съм убеден, че ще дойдеш — каза Бърт, подхвърляйки монетата във въздуха.

ПОСЕЩЕНИЕТО

Следващият ден беше сряда. В Милано валя дъжд от сутринта до късно следобед. Дъждът престана, когато се появиха първите сенки на вечерта, и отстъпи място на тънки завеси от мъгла. Въпреки лошото време Бърт бе точен за срещата.

С бърза крачка влезе в чакалнята на централната гара, сигурен, че е успял да убеди комисаря. Носеше светъл шлифер с вдигната яка. Ръцете си държеше в джобовете. Мина покрай дълга опашка от хора, които чакаха за такси. Чу гласа на полицаи, който с авторитетен тон нареждаше на шофьори и клиенти да спазват реда си. Американецът се усмихна развеселен. Най-последно едно кътче от Италия, където царува ред и ефикасност.

Докато се изкачваше по дългата стълба, която водеше към влаковете, изглеждаше в добро настроение. Помисли си: ето това е силата на Америка. Да се хвърлиш безразсъдно в някое ново начинание с увереността, че ще го осъществиш.

Не беше сбъркал. Под металическите сводове видя да слизат тълпи от пътници. И сред тях забеляза Катани, който вървеше в края на перона. Изглеждаше коренно променен. Беше грижливо избръснат. Очите му светеха, отново оживени от напрегната ярост като на бивш фронтовак, който отново вдъхва полъха на войната.

Те даже не се поздравиха. Бърт просто тръгна до него и двамата заедно излязоха в свежата влажна вечер.

— Оттук — направи му път американецът. Поведе го към своя автомобил и добави: — Намерих за теб стая в един пансион. Там ще бъдеш за кратко време.

Той говореше с бързите сухи фрази на човек, който не е свикнал да хвърля думите си на вятъра. Подаде на Катани един плик.

— Тук са описани случаите, които трябва да съобщиш на Лаудео, за да го сплашиш. — Извади от джоба си друг плик. — А това са парите.

— Не искам пари — възпротиви се Катани.

Бърт постави обратно плика с банкнотите в джоба си. Разпечата една дъвка и започна да я дъвче с удоволствие. След рязък завой надясно спря до тротоара.

— Пристигнахме.

Над тях името на пансиона проблясваше в неуловимия воал на мъглата.

— Още нещо — каза Бърт, повдигайки дясната си ръка. Между пръстите на жонгльора този път обаче не се появи монета, а късче хартия. — Тук има един телефонен номер. Ако всичко върви добре, обади се и потърси господин Тори. Ако нещата вървят зле, кажи, че искаш да говориш с господин Бруски. — Удари го приятелски по рамото. — Желая ти успех, приятелю.

Стаята, запазена за Катани, бе типичната банална и малко мизерна стая на пансион. Зеленикав изцапан мокет, стара маса, оръфано покривало на леглото, малък изкривен абажур с ожулена стойка.

Но инспекторът не обърна внимание на тези неща. Разтвори плика на американеца и зачете. Четеше с трескаво внимание. Професионалното му усърдие се възвръщаше с пълна сила и разливаше по цялото му тяло приятна топлина. Най-последно взе документите и влезе в банята. Запали една клечка и ги изгори лист по лист, като оставяше пепелта да пада в тоалетната чиния. След като запомни телефонния номер, изгори последен и листа, на който Бърт го беше записал.

На следващия ден се появи в кантората на адвоката Дилети, плешив шишко с жабешки очи и прибързани жестове, един от защитниците на Лаудео.

— Трябва да се срещна с Лаудео в затвора — каза Катани.

— Трябва? — изрече с язвителен тон адвокатът. Огромният му корем подскочи и копчетата на ризата отчаяно се опънаха в илиците. — Смятам, че трябва да запитате дали, ако обича, моят клиент ще има добрината да говори с вас. След всичко, което му навлякохте.

— Слушайте — ядоса се Катани, — не съм тук, за да се извинявам на когото да било. Имам нови доказателства срещу вашия клиент. Ако не иска да се срещне с мен, ще бъда принуден да ги предам на съдията. Съобщете му само едно име и той ще разбере. Кажете му: Кемал Ифтер.

Тлъстото лице на адвоката се разтресе. Той сграбчи с ръчището си една писалка, за да си отбележи името.

— Ифтер — натърти Катани, сякаш искаше да му помогне да запише правилно.

Както и предполагаше, това име веднага убеди Лаудео да приеме срещата. След няколко дни Катани прекрачи прага на затвора в Бергамо. Това беше един образцов затвор, вътре в който задържаните имаха пълна свобода на движение. Живееха всеки в отделна килия, като тези килии повече приличаха на хотел, отколкото на място за изтърпяване на наказание.

Лаудео не беше загубил елегантността си. Облечен в къс халат, излъскан като антикварен предмет, той посрещна Катани. Създаваше впечатлението, че се намира в салона на къщата си.

— Какво мога да направя за вас? — изрече, пъхвайки цигарата си в златен мундщук. Беше прав, надявайки се, че посещението ще бъде кратко.

Хвърляйки му изкосо поглед, Катани каза заплашително:

— Най-напред искам да ви разкажа това, което успях да науча. Така и вие ще се ориентирате. Значи комбинирахте сделка за един милион долара с Ифтер. В лири това прави почти хиляда и петстотин милиарда. Никак не е зле.

Лаудео вдъхваше спокойно дима на цигарата. Само леко потреперване на устната издаде напрежението му.

— Искате ли да ви освежа паметта? — поде предизвикателно Катани. — Ще ви цитирам някои от операциите, сключени между вас и Ифтер. Например партидите кокаин, прехвърлени от Колумбия за Съединените щати. Обща стойност: тридесет и два милиарда. Има доказателства, а не празни приказки. А какво ще ми кажете за шестдесет и шестте хеликоптера „Кобра“, за петдесетте танка, за значителните доставки експлозиви, изпратени за Иран? Колко спечелихте за труда си? Тридесет милиарда, така ли? Искате ли да продължа?

Катани стоеше прав, пристъпвайки ту наляво, ту надясно. Приличаше на котка, която си играе с мишка, преди да я изяде.

— Вие се обявявате за антикомунист, но не се смущавате да сключвате сделки с източните страни? Благодарение на вашето

посредничество пет хиляди „Калашников“ и тонове експлозивни поеха за една африканска страна. В тази сделка Ифтер също участвуваше.

За първи път на лицето на Лаудео се появи лисича усмивка. Старият мошеник беше разбрал, че няма начин да се измъкне. Пъргавият му ум му подсказваше да приеме по-гъвкав подход. Когато си в силни позиции, диктувай условията. Когато позициите ти са слаби, опитай се да спасиш каквото можеш. Това бе главното правило на добрия посредник, а той блестеше в този занаят.

— С какво мога да ви бъда полезен? — Лаудео започна да опипва терена.

— Искам да зная какви са проектите на Ифтер. Какви сделки се опитва да реализира?

— А аз откъде мога да знам? — възкликна Лаудео, придавайки си учуден вид. — Аз съм тук откъснат от света.

— Недейте да хитрувате, не ви подхожда. Оставям ви една седмица време. Ако след това не решите да говорите, ще предам документите за вашите нечисти сделки на съдията. Тръгвайки към изхода, Катани се обърна и вдигайки пръст към Лаудео, предупреди: — Само една седмица, запомнете добре.

Недалеч от затвора имаше кафене. Катани влезе в него, защото ужасно му се пиеше кафе. Въпреки че бе сдържал чувствата си, разговорът му с Лаудео разтвори старите рани и му се пригади.

Изпи жадно кафето и се запъти към касата, изваждайки портфейла от джоба си. Погледът му падна върху едно сгънато на две листче, което стърчеше между банкнотите. Извади го и бе така учуден, че даже се спря за няколко секунди. На листчето имаше детска рисунка — къщичка, един мъж, една жена и едно момиченце. Катани позна почерка си. Беше отбелязал: „Първата рисунка на Паола, първи «Б» клас.“

Сгъна отново листчето, плати кафето със стиснати зъби и помоли да му кажат къде е телефонът. Набра номера, който му беше дал американецът. Когато чу, че вдигат слушалката, каза:

— Бих искал да говоря с господин Тори.

В апарата се чу щракане като при внезапно прекъсване на разговора. Това означаваше, че съобщението е прието.

Обаждането му информираше: всичко върви добре.

Но за Лаудео нещата никак не се развиваха добре. Неговият адвокат веднага пристигна за консултации, за да разбере дали има да върши нещо след разговора с Катани. Завари го в плен на сериозна загриженост.

— Някой иска да ме изнудва — започна той. Приглушеният му глас издаваше големия му страх. — Катани не знае нищо. Истината е, че някой го използва... Но кой?

Той вървеше напред-назад с ръце, скръстени зад гърба, и вирната глава, сякаш искаше да подуши откъде идва вятърът. Изведнъж като че ли намери решението на загадката. Насочи пръст към увисналия търбух на адвоката и каза:

— Но, разбира се. Карло Антинари! Той е единственият, който знае за моите връзки с Ифтер. Аз действувам чрез неговата банка. Сега той се опитва да ме изхвърли. Искан сам да си осъществява сделките.

Веднага забрави грижите си и предвкусвайки удоволствието на отмъщението, прошепна:

— Заслужава един добър урок.

ЕДНО МОМИЧЕНЦЕ

Един петък, към единадесет часа сутринта, в университетския квартал на Милано се случи нещо, което коренно промени съдбата на много хора. Едно момиченце на около пет-шест години весело подскачаше до русата и стройна бавачка, която го водеше за ръка.

Нито една от двете не разбра какво стана. Една алфета се стрелна като мълния до тротоара и спря с рязко натискане на спирачките. От нея изскочиха двама мъже. Единият от тях се насочи право към бавачката. Удари я с юмрук в лицето, така че тя полетя и се блъсна в полускъсаните афиши, налепени по оградата. Докато бавачката лежеше на земята, другият нападател грабна момиченцето и го бутна в колата.

Автомобилът полетя с пълна скорост. Отпрати се към крайните квартали, за да избегне лабиринта на центъра. Спря внезапно със зловещо скърцане на спирачките на една уличка. Двамата похитители се измъкнаха стремително навън, прехвърляйки момиченцето в друга кола, която ги чакаше — една ланча делта.

В този момент от един вход излизаше жена с кученце. Нямахше достатъчно време, за да види момиченцето, но трескавите движения и силното тряскане на вратите на колите я накара да се усъмни, че става нещо нередно. Тя успя да запомни номера на ланчата. Веднага се обади в полицията и съобщи номера.

Само след няколко минути най-малко пет полицейски коли се втурнаха да преследват похитителите. Две от тях ги забелязаха почти едновременно. Едната се залепи за тях на няколко сантиметра и ги следваше така в протежение на километър. После шофьорът на ланчата се опита да се измъкне със страхотна маневра: реши да се възползува от един площад, направи две много рисковани задминавания и при третото се сблъска странично с автомобила, който задминаваше.

Този инцидент обаче се оказа в полза на похитителите. Тяхната кола подскочи ужасяващо, обърна се обратно на движението и отчаяно завивайки, за да избегне удара с едно такси, успя да продължи

бягството си в обратна посока. Двете полицейски коли обаче бяха блокирани от движението и загубиха ценно време.

Сега ланчата отново минаваше, но в обратна посока, през паяжината на централните улици. Двамата похитители долавяха далечни полицейски сирени. Вече започваха да мислят, че няма да се измъкнат, че са хванати в безизходна клопка. Изведнъж, подтикнати от страха, който пулсираше яростно в гърдите им, взеха отчаяно решение.

Изоставиха колата в една уличка зад централната гара. Единият от двамата, по-високият, с коси пънк, щръкнали още повече от страха, измъкна пред очите на момиченцето пистолет. Притисна леденото дуло до бледото лице и просъска:

— Тръгвай с нас без нито една дума. Разбра ли? Не викай и не търси помощ. Иначе ще те гръмна с това. Да вървим.

Движеха се бързо. Момиченцето вървеше между тях и те го държаха за ръка. Почти го влачеха. Влязоха в чакалнята на гарата. Изглежда, никой не ги следеше. Хората бяха заети с пакетите и куфарите си. Някои стояха на опашка пред телефонните кабинки.

Похитителите поведоха момичето по стълбите, излязоха на перона.

Един влак току-що бе пристигнал. Слизаха забързани пътници. Високоговорителите бълваха съобщения за пристигащи и заминаващи влакове. Сред целия този шум уплахата на момичето още повече се засили.

— Татко! — започна да плаче то. — Татко, ела да ме вземеш! Татко!

Момиченцето беше с кръгло лице и дълги прави коси.

— Татко!

Повече не можеше да се сдържа. Плачеше отчаяно.

— Млъкни! — заповяда по-ниският, пляскайки я с ръка.

Но тя не млъкваше. Лицето ѝ бе заляно в сълзи. Започна вече да привлича вниманието на пътниците.

Двама полицаи също се усъмниха. Приблжиха се с бързи крачки. Високият пънкар загуби самообладание. Измъкна пистолета и го насочи към слепоочието на детето.

— Не се приближавайте — закрещя той. — Не се приближавайте или ще я убия!

— Татко! — плачеше момиченцето с тънко гласче. — Татко!

Вторият похитител изглеждаше по-спокоен и надарен с практичен усет.

— Пусни я и да бягаме. Хайде, да се измъкваме.

Но пънкарят, изглежда, изобщо не го чу. Опита се да се прикрие с детето. Беше хванал вратлето му с едната си ръка, а в другата стискаше пистолета. Вървеше заднишком, превит надве, обхванат от страх, който обливаше с пот челото му.

Съучастникът му изчезна. Сега той бе сам: той и момиченцето, заобиколен от тълпа, която не го изпускаше от очи. Тъмното му лице бе обхванато от ужас. Приличаше на животно, обкръжено от кучета. Отстъпвайки, се измъкна в един бар, от който бързо изчезнаха клиентите и келнерите.

Междувременно навън тълпата се увеличаваше и полицаите поставиха бариера, за да я задържат.

В един тъгъл една много изискана дама притискаше до болка лицето си с ръце. От време на време от устата ѝ сякаш щеше да се изтръгне вик на ужас. Това беше майката на момиченцето, госпожа Анна, дошла тук веднага, щом узна за отвлечането.

Пристигна и другата дъщеря, Джулия. Изящна, с дълги коси, които падаха на вълни върху раменете ѝ. Изглеждаше малко над двадесет години. Видя майка си и се затича да я прегърне.

— О, Джулия! Ужасно е! — стенеше жената.

— Мамо! Всичко ще свърши добре. Мамичко, бъди спокойна! Нищо няма да се случи с нашата малка Грета.

Тя нежно гладеше косите на майка си. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

Положението временно се бе стабилизирано. Вътре в бара барикадираният се с момиченцето похитител ставаше все по-нервен, все по-отчаян, докато отвън полицията разчиташе, че той ще рухне от умора.

— Да изчакаме — нареди заместник-прокурорът Вентури, поел в свои ръце операцията.

Бащата на момичето, банкерът Карло Антинари, обаче не можеше да търпи повече това бездейно чакане. Той поиска от съдията да му даде високоговорителя, за да говори с похитителя.

— Искам да му предложа пари. Ще му дам, каквото поиска.

— Съжалявам — отговори заместник-прокурорът, — но не мога да се съглася да предлагате пари на един бандит.

— Става въпрос за живота на детето ми — протестира бащата. Лицето му беше изтощено и изморено, с големи усилия той запазваше самообладание.

— Ще направим всичко, за да го спасим. Но оставете ни да си вършим работата, моля ви се — каза съдията. После доближи високоговорителя до устата си и се обърна към похитителя.

— Стой спокоен. Ще ти дадем кола. Ще ти дадем всичко, което поискаш, но не върши глупости. Не бива да падне нито косъм от главата на момичето.

Генералният директор на банката, Дино Алеси, хвана Антинари под ръка и го отведе настрана.

— Остави ги да действуват. Те знаят какво правят.

Дино Алеси не показваше признаци на вълнение. Беше човек със сурово лице, с гъсти вежди, които засенчваха студените му светли очи.

Но банкерът не искаше да се примири. Лицето му бе смъртнобледо, той постоянно гледаше към бара, стараяйки се да види през витрината какво става вътре.

— Какво мислиш за цялата тази история? — овлажни устните си той и със слаб глас попита Алеси: — Дали не искат да ме накажат, защото не се съгласих да подпиша?

— Да — откликна Алеси, без ни най-малко да се поколебае. — Няма никакво съмнение.

Но точно в този момент в друг квартал на града беше дадено съвсем различно обяснение за отвлечането.

Барт, американецът, се появи неочаквано в хотелчето, в което бе настанен Катани. С обичайния си присмехулен вид, с който би могъл например да съобщи за резултата от една среща бейзбол, каза:

— Лаудео криво разбра нещата и направи погрешен ход.

Тези думи веднага разтревожиха инспектора.

— Какво общо има Лаудео с тази история?

— „Банка Антинари“ покрива много от операциите на Лаудео. Ясно ли е?

Американецът, изглежда, бе чужд на каквото и да е вълнение. Свойствен му бе безразличен и въздържан начин да споменава и най-големите нещастия. В свое оправдание казваше, че е видял толкова

трагедии, че вече е претръпнал. Но неговото поведение засегна италианската чувствителност на Катани.

— Какво е ясно? — попита той, видимо развълнуван. — Искаш може би да кажеш, че Лаудео е повярвал, че ще бъде изнудван от Антинари? Помислил е, че моите сведения идват от банкера? Така ли?

— Кларо — каза Бърт. Понякога бъркаше италиански с испански, защото беше живял пет години в Аржентина.

— Значи вината е моя. — Катани скочи на крака разярен, лице в лице с Бърт. — Наша е грешката. Лаудео разбра криво нещата. Помисли си, че опасността идва от Антинари, и нанесе удар.

— Кларо — повтори американецът, опипвайки меката си копринена връзка.

— Ясно? — Очите на Катани пламтяха от гняв. — Ясно, да го вземат дяволите! Това момиченце може да умре, разбираш ли! А ти само ми повтаряш „ясно“. Може да умре по твоя и по моя вина. Защото бях идиот да те послушам.

— Приятелю, невинаги се стига до целта по най-прекия път. Често има отклонения, инциденти. — Бърт разпери дългия си тънък пръст под носа на Катани и изрече: — Нищо обаче не трябва да те отклонява от крайната цел. Правило номер едно.

— Не ме е еня за прагматичната ти философия. — Катани стискаше толкова силно юмруци, че кокалчетата му побеляха. Така ставаше с него винаги когато търсеше решение. След няколко секунди му се стори, че го е намерил. Пъхна пистолета в колана си и тръгвайки решително към вратата, нареди:

— Да тръгваме.

Американецът го последва, мърморейки:

— Ах, тези италианци, тези луди глави!

— Отведи ме до гарата — нареди сухо комисарят, седнал в колата на Бърт. Мускулите му бяха напрегнати като стоманени жици и на лицето му беше изписана съсредоточеност.

След няколко минути си проправи път, разбутвайки хората, които се тълпяха около гарата. Той се вмъкваше между тях с яростта на акула, която пори вълните. Не му беше никак трудно да пресече полицейския кордон благодарение на служебната си карта.

Вече се чуваше гласът на заместник-прокурора Вентури, излиташе с металически тембър от високоговорителя и бе отправен

към бандита:

— Колата пристигна. Бъди спокоен и търпелив.

Но реакцията на бандита показва, че нервите му не издържат.

— Десет минути — извика той. — Давам ви само десет минути.

Ако колата не пристигне, ще я убия.

Един полицаи от пътната полиция стоеше в дъното на ескалаторите на гарата. Катани му показва служебната си карта и властно му каза:

— Отведете ме при собственика на бара.

Последният имаше големи рошави мустаци, които още повече подсилваха объркания му и отчаян вид. Бяла престилка опасваше корема му и той постоянно изтриваше в нея ръцете си.

— Търся начин да проникна в бара, без да ме видят — каза Корадо.

— Има начин — каза барманът, повдигайки рунтавите си вежди, — но е трудно.

— Покажете ми го.

— Елате.

Поведе го по тесен коридор и му показва правоъгълна метална решетка.

— Трябва да я поместим.

Това бе отворът на климатичната инсталация. Необходима бе стълба, за да стигне до решетката, и железен прът, за да я отмести. Проходът беше много тесен, но Катани успя да се провре. Пълзейки, измина няколко метра, докато стигна до друга решетка, която му препречваше пътя. Много внимателно, за да не вдига шум, успя да я отмести, удряйки леко по ръбовете с длан. Много трудно успя да я удържи, докато се спускаше към пода. Постави я вътре в прохода и се измъкна навън, увисвайки на ръце. Отпусна вкопчените си пръсти и леко стъпи на пода. Благодарение на лъч светлина, който идваше от една откритата врата, различи каси с бира, пакети захар и бутилки ликьор. Усети острия мирис на кафе. Намираше се в склада на бара.

Доближи око до светлината, която се промъкваше през ключалката. На пет метра от себе си видя престъпника. Гледан отзад, бандитът имаше обръсната до голо глава, докато една част от нея бе покрита с дълги коси, прави като шипове. Приличаше на буца пръст със снопчета трева по нея.

Негодникът държеше пистолета в дясната си ръка и стоеше облегнат на балкона. С другата стискаше ръчичката на детето.

От малката Грета Катани можеше да види само част от главата и косичките, които се люшкаха, когато бандитът я дърпаше. Той дишаше тежко и се оглеждаше, въртейки глава ту в една, ту в друга посока. После, сякаш намерил онова, което търсеше, тръгна надясно, влачейки след себе си момиченцето, чието лице бе въсърчно бледо. То беше останало без сили и се бе вкопчило в ръката на своя похитител.

Цел на бандита бе телефонът, поставен до касата. Катани отвори още малко вратата, за да следи движенията му. Сега беше срещу него. Рискуваше да го открият. Обаче не бандитът, а момиченцето първо го забеляза. Ужасените очи на детето срещнаха погледа на Корадо, който постави пръст на устните си, давайки й знак да мълчи.

Похитителят започна да набира някакъв номер. Комисарят следеше движенията на пръста му, който въртеше прозрачната шайба. Опитваше се да запомни добре всяка цифра.

Чакайки да му отговорят, младежът се отмести. Щом го видя гърбом, Катани като мълния се хвърли отгоре му. Паднаха заедно на земята. Бандитът още стискаше пистолета и отчаяно се мъчеше да освободи ръката си, за да го насочи към комисаря. Гръмна изстрел, който разби на хиляда парченца една бутилка с уиски.

Но Катани вече се беше изправил. Ритна в китката похитителя и успя да избие пистолета от ръката му. Последва дяволска суматоха. Витрините бяха разбити и отряд полицаи, въоръжени до зъби, влязоха в бара.

В целия този хаос комисарят почти насила бе избутан в един ъгъл. Успя да види през тълпата малката слабичка Грета, с полузатворени очи, притисната в прегръдките на майка си. Сестра й Джулия милваше нежно косите ѝ и се опитваше да я успокои.

В бара всички ръкомахаха, хората оживено показваха с жестове как е станало всичко, опитваха се да възстановят хода на събитията, да разберат, да успокоят мъката. Сред цялата тази бъркотия погледите на Джулия и Катани се срещнаха за миг. Тя му се усмихна с благодарност и възхищение. След това бе изтласкана от човешката вълна навън.

ДЖУЛИЯ

Изминаха два дни. Бърт се обади няколко пъти, но Катани го прати по дяволите, без много да му мисли. Беше му омръзнал американецът и неговите планове, които даваха такива горчиви плодове. За сетен път имаше чувството, че се намира на кръстопът. Все още не знаеше какво да предприеме, каква посока щеше да вземе животът му.

Късно следобед, когато се връщаше от дълга самотна разходка, забеляза под вратата на стаята си ивица светлина. Тутакси се напрегна. Почти усещаше как мускулите му вибрират под кожата. С пистолет в ръка, прилепен до стената, той се плъзна до вратата и я откряна, колкото да погледне вътре. На леглото, с вестник в ръка, седеше Джулия, сестрата на отвлеченото момиченце.

— Добър вечер — поздрави я той, отваряйки широко вратата.

Момичето се стресна.

— Ах! — възкликна то, притискайки с ръка стомаха си. — Как ме изплашихте!

Лицето ѝ беше прелестно, озарено от две големи очи, от които струеше радост: рус ангел.

— Винаги ли така посрещате гостите си?

— А привично ли ви е да се вмъквате тайно в чужди къщи?

— Моля да ме извините. Видях, че вратата не е заключена, и реших, че няма нищо лошо в това да ви изчакам тук.

Говореше спокойно и нежно.

— Семейството ми ще се радва, ако дойдете у нас тази вечер. Дойдох, за да ви поканя.

Катани отвори малкия си хладилник, взе кутийка кока-кола и я отвори.

— Искате ли една глътка?

— Благодаря! — каза Джулия, протягайки ръка. Отпи и после я върна на Катани.

Той също пийна.

— Наистина много сте мила, че сте се сетили за мен. Но мисля, че е по-добре да не говорите за това. Направих каквото можах. Всичко мина добре и се радвам за момиченцето и за вас.

Сянка на разочарование помрачи лицето на Джулия.

— В действителност — подхвана тя — дойдох и по работа. Журналистка съм в една частна телевизия. Тези дни във вестниците много се говореше за вас, за самотната война, която сте водили срещу мафията. Искан да ви попитам дали сте съгласен да ми дадете интервю.

— Забравете това — сръза я Катани почти уплашено.

— На интервюто „не“, на поканата вкъщи „не“... — Джулия изглеждаше смутена. Сви рамене и с почти детинска дързост добави: — Щом не искате да направите това за мен и родителите ми, направете го поне заради Грета. Тя е много самотно дете. Постоянно пита за вас.

Тези думи попаднаха в целта. Отвори я в сърцето на Катани стари рани и го накараха да промени решението си.

— Е, добре, ще дойда.

По пътя Джулия караше лудо. На няколко пъти Катани я подкани да не бърза толкова.

— Но как? — чудеше се тя. — Човек, който по професия рискува, сега се страхува.

— Рискувам, когато е необходимо, но не искам да умра глупаво.

Видя нещо, което го поразя. Направи рязък жест с ръката си и каза с тон, нетърпящ възражение:

— Един момент. Спри, спри.

Съвсем естествено ѝ заговори на „ти“.

Тя веднага възприе неговия тон:

— Какво ти става? — каза, докато паркираше в близост до тротоара.

Без обяснение Катани излезе.

— Чакай ме.

Върна се след няколко минути, като носеше в ръка една хубава кукла с коси, жълти като слама.

— Чудесна е — зарадва се Джулия. — Сигурна съм, че Грета ще полудее от радост.

Наистина куклата много се хареса на Грета. Но очите ѝ грейваха главно когато поглеждаше към Корадо. Час по час му отправяше

срамежливи усмивки. След това се престраши и с котешки стъпки отиде и се настани на коленете му.

Вечерта премина, както можеше да се очаква.

— Не можете да си представите колко сме ви благодарни!

— Смелостта ви е наистина достойна за възхищение!

През цялото време родителите на Грета изказваха своята признателност на Катани.

Дойде и генералният директор на банката, Алеси, който дори предложи на комисаря сума, за да го възнагради за навременната намеса.

Последва много неудобен миг. След това всички побързаха да сменят темата, все едно че нищо не се беше случило. Вместо обида, Катани почувствува горчивина. Отново срещаше хора, които в действията си приличаха много на Теразини, Лаудео, стария Канито, все от същото тесто. Убедени, че могат да разрешат всеки въпрос с пари. Катани започваше да гледа на тях не като на хора, а като на машини, произвеждащи банкноти.

Джулия и Грета го изпратиха до вратата. Момиченцето не искаше да се раздели с него. От малко винаги самотно и болнаво, на него сега му се струваше, че е намерило в този мъжествен човек своя герой, своя ангел пазител.

Беше го хванало с ръчичка за панталоните и с умоляващ поглед каза:

— Ще дойдеш пак, нали?

— Ей, да не се е влюбила в теб? — пошегува се Джулия, вземайки Грета в прегръдките си. Притисна я до гърдите си.

— Да, ще дойде, не се безпокой.

Катани направи няколко крачки и се обърна. С детето в ръце, Джулия го гледаше. Под лампата лицето ѝ бе придобило особена мекота.

Същата нощ комисарят се стресна насън. Присънило му се беше, че е направил някакво важно откритие. Така напрегнато се беше съсредоточил, че се събуди, изпълнен с безпокойство. Той се въртеше нервно в леглото си. Но какво ли наистина бе видял в съня си? Може би се бе домогнал до някаква истина, която сега му бе трудно да осъзнае?

Ето какво беше. Картините бяха все още смътни, но значението вече се оформяше. Виждаше някакъв телефон. Мозъкът работеше бързо в търсене на смисъла на тази картина.

Върху шайбата на телефона видя ръка, набираща номер. Вече си спомняше отлично. Това беше телефонът на бара, от който похитителят на Грета се обаждаше в мига, в който бе връхлетял отгоре му. Иззад вратата на скривалището си бе следил внимателно движенията на ръката. Сигурен беше, че е запомнил номера. Беше го видял ясно в съня си и сега си го припомни цифра по цифра.

Записа го на едно листче.

На сутринта позвъни.

— Ало, тук пансион „Златният петел“ — отговори любезен мъжки глас.

— О, извинете — каза Катани, — но тъй като искам да ви посетя, бихте ли ми дали адреса си?

— Намира се в Беладжо, „Лунголаго“ 76.

— Много ви благодаря.

— Да ви запазя ли стая?

Без да отговори, Катани затвори. Веднага след това набра друг номер. Обади се на Бърт. Щом чу, че вдигат слушалката, каза:

— Там ли е господин Бруски?

И затвори. Това беше знак, че трябва да се видят спешно.

Изчака американеца на улицата.

— Закарай ме в Беладжо, на езерото Комо.

Добил бе толкова авторитетен тон, че другият не се осмели дори да попита каква е причината за непредвидената разходка. Подхвърли монетата от половин долар, прибра я в джоба си и потегляйки, каза:

— Окей, окей, амиго!

Испанският му акцент от време на време се възвръщаше.

Собственикът на пансиона „Златният петел“ се стори на Катани точно такъв, какъвто си го беше представил, когато чу гласа му по телефона. Едър шишко със спокойно изражение.

Когато разбра причината за посещението, стана предпазлив.

— Да — каза, — тук работеше, беше камериер. Добро момче, повярвайте ми, душичка. Когато го видях по телевизията, насочил пистолета към главата на бедното дете, извиках жена си: „Ела, ела да

видиш Пиеро, опази боже“. И тя остана с ококорени очи. „Как е възможно?“ — каза.

Беше дошла едновременно и жена му. Закръглена жена, която държеше ръцете си склучени и кимаше в знак на съгласие.

— Все още не мога да повярвам, такова добро момче.

— Бих искал да видя стаята му — помоли Катани.

Стаята беше празна. От прозореца се виждаше езерото, гладко като олио, набраздено от две платноходки. Склоновете на планината бяха забулени с тънка мъгла.

Катани забеляза под повдигнатия край на кувертюрата куфар. Издърпа го. Съдържаше обикновените лични принадлежности на ерген: гащета, пуловер, две порнографски списания. Но вниманието на комисаря бе привлечено от една тетрадчица.

— Водеше си сметки — обясни собственикът на пансиона. — Знам, защото бе побъркан на тема числа. Пишеше всичко: и най-малкия разход или приход. Имаше диплома за счетоводител.

— Знаете ли, че докато държеше под прицел момиченцето, позвъни на вашия номер.

Хотелиерът поморавя.

— Но вие да не си помислите?... Освен в работата не сме имали никаква връзка с него.

— Може би е искал да говори с Мария — подсказа жена му.

— Коя е Мария? — запита Катани.

— Приятелката му — обясни хотелиерът. — И тя работеше тук. Чистеше стаите. Но когато той се забърка в тази история, тя изчезна.

Катани продължаваше да разлиства тетрадчицата, пълна с добре подредени цифри, разделени по месеци, на места разграфени и по седмици. Едно листче отхвъркна. Комисарят го повдигна. Бе отбелязан един телефонен номер и до него една цифра: пет милиона.

Катани я показа на американеца.

— Какво ще кажеш?

Бърт й хвърли професионален поглед.

— Съвсем възможно да е предплата за отвличането. Дай да препиша този телефон. Заемам се да открия на кого принадлежи.

По-късно следобед се върнаха в Милано. Докато се изкачваше по стълбите към стаята си, Катани чу стъпки. Вдигна очи и я видя.

— О — каза Джулия радостна, — за щастие дойде. Вече си тръгнах. Видях, че вратата ти е заключена, и си помислих, че си заминал.

— Не съм заминал. Какво става?

— Надявах се все пак да те убедя да ми дадеш интервю.

Катани се усмихна. Погледна я внимателно и прочете на лицето ѝ твърда решимост.

— Когато ти щукне нещо в главичката — каза той, докато почукваше с показалец по челото ѝ, — трудно е човек да те разубеди, нали?

— Това е наследствена дарба. И дядо ми е такъв. Мил твърдоглавец.

Носеше сако от тъмносин кашмир, беше пъхнала ръце в джобовете и го наблюдаваше спокойна и сияйна, със съблазнителна нежност.

Как да ѝ откаже?

— Къде да направим интервюто? — предаде се Катани.

Момичето подскочи от радостна изненада.

— Наистина ли приемаш? Съгласен ли си? О, днес наистина е голям ден. Ела!

Хвана го за ръка и го поведе към колата си.

— Ако побързаме, ще успеем да го излъчим пряко във вечерните новини.

Пред снимачната камера Катани застана със спокойна увереност. Погледът му бе агресивен. Говореше, гледайки право в камерата, като че ли искаше да запечата в главите на зрителите мислите, които бързаше да изложи.

— Приех да отговоря на няколко въпроса не за да си правя реклама.

— Комисарю — прекъсна го Джулия, — не става въпрос за реклама. Вие отдавна се борите срещу криминалните среди с риск за живота си. А онзи ден не се поколебахте отново да се изложите на опасност, осуеотявайки отвличането на едно дете. Мисля, че честните хора биха искали да знаят в какви условия живее смел човек като вас?

— Не треперя от страх. Искам да кажа ясно: не съм пъзльо. Разбира се, животът не е приятен. Винаги държа пистолета си подръка. Нощем го слагам и под възглавницата си.

— Създали сте си много врагове, нали?

Катани се изпъна в креслото. Впери още по-настойчив поглед в камерата. Сякаш бе желал този въпрос. Подбираше внимателно думите си.

— Много врагове. Хора, които бяха уверени, че ще ме прекършат, но не успяха, хора, които искаха да ме купят и се провалиха, защото парите не ме интересуват. На всички тези господа искам да кажа сега, възползвайки се от телевизионния екран, че ще чакам, без да трепна, техните наемни убийци. Нека пращат убийците си: живея в Милано, в пансиона „Куадранте“.

Сред зрителите, които следяха интервюто, особено един изблеци очи. Това бе Лаудео. Изтегнат на леглото си в килията, той бе пуснал телевизора, за да гледа новините. Никога не си бе и помислил за такава изненада. Слушаше Катани с растяща тревога. По едно време разбра, че комисарят се обръща именно към него.

— Колкото до моите врагове — разчленяваше думите Корадо, — разрешете ми да изпратя послание до един от тях, по-точно. Искам да му припомня, че вече изтича срокът, който му беше отреден, за да ми даде отговор. Важен отговор. Освен това искам да му съобщя и един телефонен номер. От този номер той сигурно ще разбере много неща.

Катани извади от джоба си листче хартия. Беше листчето, което намери в пансиона до езерото, в тетрадката на младия похитител.

— Номерът е: 6974357.

Ако Катани можеше да види отнякъде реакцията на Лаудео, щеше да разбере, че посланието е достигнало целта си. Лаудео така се ядоса, че замери с дистанционното управление екрана. Телевизорът се счупи, издрънча и угасна сред прашене на искри.

Именитият затворник беснееше. Телефонният номер, съобщен от Катани, рискуваше да го въвлече сериозно в аферата с детето. Принадлежеше на негов приятел, на когото той даваше заповеди чрез адвоката си Дилети.

Разярен, заудря с дланта на ръката си по вратата, докато не дотича пазачът.

— Изпратете телеграма до адвоката ми. Трябва да дойде спешно.

ИЗНУДВАНЕ

Интервюто беше приключило и Джулия изпращаше Катани до изхода.

— Ти си чудесен! — прошепна тя почти засрамена. Каза такива неща, че тръпки ме полазиха.

Той се направи, че не е чул. Просто се беше възползвал от възможността да изпрати послания до някои лица, които щяха да разберат за какво ставаше дума. За него това бе начин да продължи работата си. Джулия като журналистка беше само негово оръдие. Такива неща се случват. Такива са правилата на играта. Сякаш желаейки да се извини, Катани обеща, че ще намине да види малката Грета веднага щом бъде по-свободен.

Мисълта за момиченцето развълнува Джулия.

— Знаеш ли, че спи, прегърнала куклата ти?

— Радвам се. Тя е чудесно момиче. Вероятно е било трудно за родителите ти да я виждат да расте болнава и с този неин унесен вид.

— И още как! Тя на практика развали добрите отношения между мама и татко. — Джулия сдържа въздишката си. — Случва се, но край на тъгата. — Импулсивно го хвана за ръката. — Възнамерявах да те покана на вечеря.

Катани изпита странно чувство. Взря се в Джулия и за първи път забеляза онова, което един мъж вижда в една жена. Желание за живот, нужда от нежно внимание.

Държеше ръцете си в джобовете. Приятна топлина сгряваше гърдите му и се разпростираше по цялото му тяло.

— От доста време не излизам с жени. Освен това поканите обикновено съм свикнал да отправям аз.

Тя го погледна хитро:

— Тогава покани ме.

Катани се предаде.

— Да отидем, където искате да ме заведеш.

Джулия го заведе у дома си. Той остана силно впечатлен от блестящия апартамент. Красиви килими, старинни мебели, таван със

скъпа дърворезба. Холът водеше към тераса с много мушката и екзотични растения.

— Журналистите, изглежда, получават добри пари — подхвърли Катани.

— Имаш предвид къщата ли? Не, тя ми е подарък от дядо. И той е бил банкер, но сега прекарва старините си под слънцето на Сицилия.

Джулия носеше на врата си масивно златно колие. Корадо го докосна.

— А това ти ли го купи със спестяванията си? — запита иронично.

— Не, подари ми го майка ми. Доволен ли си, любопитно момче?

Ръката на Катани продължаваше да си играе с ценните висулки на колието. Джулия я хвана с двете си ръце.

— Студена е — прошепна.

Катани се почувствува привлечен от това толкова нежно момиче. Но изпита почти страх. Усмихна се и каза:

— Сигурно е от глад.

— О, нещастният! Но бъди спокоен, сега ще приготвя нещо набързо. Мен ме бива.

Тя вече се беше затекла в кухнята, чуваше я как вади чинии, мести тенджери, справя се умело с печката. От време на време му нареждаше:

— Ти сложи масата. Ще намериш необходимото в шкафа.

Вечерята беше чудесна. Джулия наистина беше добра готвачка. Беше успяла за няколко минути да приготви пиле по китайски с бадеми. Корадо я поглеждаше, докато тя лакомо ядеше.

— Винаги ли си така гладна?

— Много ям, нали? И мама казва същото. Да не си бременна, безпокои се тя.

— Има ли такава опасност? — усмихна се комисарят.

— А, добре го каза! Знаеш ли, скъпи, че измислиха начини, за да се избегнат изненадите? Но може би ти не си в течение. Малко ми се виждаш изостанал.

Тя беше свободно и без комплекси момиче, свикнало да говори най-естествено даже и по най-деликатни въпроси. Катани продължаваше да я изучава, още несигурен дали да се поддаде на

откритата съблазън, или да се съпротивява. Звънът на телефона прекъсна нишката на мислите му.

Джулия се обади. Докато тя говореше по телефона, Катани се любуваше на гъвкавата ѝ стройна фигура.

До телефона имаше малка масичка с шах. Гледайки разположението на фигурите, той веднага си помисли, че играта е била прекъсната по средата. Джулия повдигна един офицер и го премести на друго поле.

— Това е ходът ми за тази вечер — офицер от С2 на А2.

След като завърши, разговора, момичето събщи:

— Това беше дядо ми от Сицилия. За да не се чувства самотен, играя с него дълга партия шах. Утре той ще звънне отново, за да ми каже какъв ход е направил в отговор на моя.

— Интересно. Много си привързана към дядо си, нали?

— Да, той е човекът, към когото се чувствавам най-силно привързана.

— Разкажи ми нещо за семейството си.

— Какво искаш да знаеш? Дядо ми е създателят на банката. Неговият баща е имал малък флот от кораби, които кръстосвали Средиземно море от едно пристанище до друго.

Катани се мъчеше да разбере що за човек е това момиче, в чиито жили течеше кръвта на корабовладелци и банкери. Проучваше я, докато тя наливаше шампанско за себе си и за него.

Джулия си даде сметка, че от известно време Катани я наблюдава. Усмихна му се подкупващо. Повдигна чашата. Направи му знак да вземе своята.

— Чин-чин — каза тя и остана с чашата в ръка, с очи, вперени в неговото лице, сякаш привлечена от магнит. — Искаш ли да останеш тук тази вечер?

Лицето на Катани се вкамени.

— Предпочитам да не остана.

— Защо? Страх те е да не се компрометираш?

Той не отговори.

Джулия се разтревожи.

— Не ти ли харесвам?

— Много си хубава.

— О! — каза тя очарована. — Ти засегна най-слабото ми място. Тщеславие! Кажи ми го още веднъж.

— Много си хубава! Да, Джулия.

— Благодаря. Аз намирам, че и ти не си зле. Особено добре знаеш как да ме подхванеш, така че след малко ще започна да се умилквам като котка. Но добре, тази вечер ще те оставя да си отидеш. Но при едно условие: ще ми обещаеш, че утре вечер ще дойдеш да ме вземеш след работа. Аз свършвам в шест.

Корадо поклати глава.

— Смятам, че утре вечер ще бъде много трудно. Имам много важна работа.

Джулия се понамръщи.

— Не можеш така да се отнасяш с мен. Аз падам в краката ти, а ти ме унижаваш, отблъскваш ме. Не си много мил!

Протегна ръка и я постави върху неговата.

— Кажи да.

На лицето на Катани се появи най-после широка усмивка. Той хвана дланта ѝ и я притисна нежно. Вдъхна горещия ѝ парфюм и целуна пръстите ѝ.

В пансиона портиерът му посочи някакъв тип с разрошени коси, който се бе излегнал в едно кресло.

— Чака ви.

Катани инстинктивно пхна ръка под сакото си и стисна дръжката на пистолета. Онзи го чакаше вече от два часа и беше почти заспал. Нямаше агресивен вид. Когато се изправи, видя пред себе си рус дангалак с крака на жерав.

— Изпраща ме Бърт. — Американският му акцент беше явно подчертан. — Бърт те видял тебе на телевизия. Той казва: ти си луд. Той страхува за теб. Аз пази теб.

— Как се казваш?

— Боб. Но всички на мен викат рис. — Постави показалеца си върху скулата си. — Аз око като рис. — Доволно се изсмя. — Никога не пропуска целта.

Катани трябваше да повдигне глава, за да го гледа в лицето.

— Слушай, Боб, знаеш, че и аз сам се пазя. Кажи на Бърт, че нямам нужда от охрана.

— Окей, окей. Но ти трябва да вземе тази книга.

Книгата беше огромна. Катани я отвори. Вътре беше кухня и криеше един магнум 44.

— Вече имам от този род книги.

— Да, но Бърт казва: с това може по-добре спи.

— Съгласен съм, Боб.

Искаше да го потупа дружески по рамото, но, дявол да го вземе, как да стигне толкова високо!

На следващия ден се случи нещо ужасно. Първият акт започна следобеда в телевизионното студио, в което работеше Джулия. Една секретарка предаде на момичето пакет.

— Донесе го пощаджията. Съдържа видеокасетата, която ти си поискала. Каза обаче, че другата трябва сама да си я вземеш. Намира се в склада на Куарто Оджаро.

— Какво? — Джулия нищо не разбираше. Не беше искала никаква видеокасета и нямаше никакво намерение да търси друга в Куарто Оджаро, един от крайните квартали на Милано.

Секретарката разпери ръце и си тръгна, оставяйки ѝ на масата пакета с видеокасетата.

Джулия го взе в ръце. Беше объркана. Може би трябваше да види за какво става дума. Пъхна касетката в един видеоапарат и на екрана видя сцена, от която занемя.

Показваха майка ѝ, която правеше стриптийз. Снимките бяха правени преди много години. Тогава вероятно е била на около двадесет и пет години.

Докато тя си сваляше дрехите, някакъв глас ѝ даваше указания с язвителен тон.

„Госпожице, ако искате наистина да се снимате в киното, трябва да сте малко по-отракана. Хайде, хайде, вложете повече чувство, докато си махате сутиена.“

Чуваха се насмешливи гласове. Някой даваше оценки на формите на жената. Джулия виждаше сега на екрана напълно голата си майка, която по указанията на невидимия режисьор се въртеше, показваше се в профил, глезеше се.

Момичето не можеше да излезе от шока. Беше смазана. Никога не се бе чувствувала така унижена. През стъклената врата видя Катани. Тогава се стресна, веднага изключи видеото, скри касетата в чантичката си и се помъчи да изглежда спокойна.

— Както виждаш — каза Катани, — дойдох по-рано. Още няма шест часа.

При други обстоятелства Джулия сигурно би се втурнала към него, щастливо прегръщайки го. Но сега от устата ѝ излезе само: „Чудесен си“.

Присъствието на Катани обаче ѝ даде сили. Искаше да си изясни докрай тази нечиста история. Кой ѝ беше изпратил видеокасетата? И какво искаха да получат от нея?

— Ще ми направиш голяма услуга — каза на Катани, — ако ме придружиш до Куарто Оджаро. Там трябва да се срещна с един човек.

Но в гласа ѝ Корадо усети загриженост.

— Какво става? Нещо не върви ли?

— А, не, не. Малки семейни проблеми.

В колата обаче тя, обикновено така весела и приказлива, сега кормуваше с голямо внимание и странно мълчеше. Катани разбра, че става нещо по-сериозно, отколкото тя искаше да признае.

Вече се движеха в покрайнините. Джулия се забави, за да премине край оградата на някаква фирма, която сега изглеждаше напълно празна. Най-после натисна спирачката и спря пред някакъв сив склад.

— Ще ме почакаш ли? Ще се върна след две минути.

Катани имаше непогрешим нюх. Това място никак не му хареса. Каза:

— Предпочитам да те придружа.

— Не — задържа го тя. — Бързо ще свърша.

Прекрачи входа на склада. В дъното имаше една слаба лампа. В бледата ѝ светлина се различаваха огромни рула хартия, поставени едно върху друго и образували колони, които хвърляха уголемени и ужасяващи сенки. Купчини хартия покриваха догоре някои маси. Спирали от ленти се извиваха и по земята като змии.

— Има ли някой? — извика Джулия.

Точно в този момент един мъж изскочи пред нея, размахвайки пред носа ѝ сгъваем нож. Джулия щеше да изкрещи, но в същия миг друг мъж я сграбчи през раменете, запушвайки устата ѝ с ръка.

Двамата я помъкнаха към дъното на склада, осветено от лампата. Всичко наоколо бе изпълнено с остра непоносима воня. Тя идваше от

една цистерна, пълна с киселина, в която хвърляха кинолентите на огромни вързопи, за да бъдат после смлени и превърнати в каша.

Един от нападателите на Джулия натисна някакво копче и перките започнаха да се въртят. Киселината започна да ври, размивайки лентите. Джулия се намираше на не повече от метър от цистерната. Този, който бе включил механизма на перките, смъкна блузата ѝ. Започна жадно да стиска гърдите ѝ. Издишаше в лицето ѝ дъх на бира.

— Слушай, кукличко, ако си мила с мен, всичко ще е добре. Ако ли не, ще те хвърля там вътре, в киселината.

Повдигна грубо полата ѝ, докато Джулия, опряла се до земята, се опитваше отчаяно да се изправи.

От другата страна на склада долетя шумът на отваряща се врата. Катани беше чул свистенето на задвижената цистерна. Беше се разтревожил и идваше на помощ.

— Джулия... Джулия! — Купчините лента му пречеха да вижда добре.

Двамата агресори охлабиха хватката. Но единият от тях, преди да избяга, стисна Джулия за шията, наведе към нея страшните си кривоогледи очи и изръмжа:

— Кажи на баща си, че не може така да се отнася към приятелите. Той трябва да направи това, което искат.

Тя се беше изплашила до смърт и го гледаше хипнотизирана. Той я сграбчи за косите и я раздруса яростно. След това я удари с юмрук в лицето, така че тя падна, удряйки главата си в цистерната.

Катани видя две сенки, които избягаха през задната врата. Изстреля няколко патрона, но не уцели. Беше много развълнуван. Не разбираше защо Джулия не дава признаци на живот, въпреки че той продължаваше да вика нейното име.

— Къде си, Джулия?

Ослушваше се в шумовете, идващи зад планините от ленти. И въздъхна с облекчение, когато чу стон.

Намери загубилото съзнание момиче. Взе я на ръце и я изнесе навън.

Джулия дойде на себе си в болницата. Имаше синьо петно на лявата буза, рана на устната и дълбоки одрасквания по гърдите.

Тя протегна ръка към Катани и умолително каза:

— Не ме оставяй тук сама.

— Бъди спокойна. Няма да си отида. — Гледаше я така, сякаш искаше да я помилва с очи.

Изведнъж тя промени израза си. Сбърчи чело.

— Беше ужасно — каза, — толкова ужасно.

След като премина шокът, спомените започнаха да нахлуват в паметта ѝ с всичките страховити отвратителни подробности. Тя виждаше отново чудовищно жестоките очи на мъжа, който ѝ стискаше гърлото. Спомни си заплашителните думи срещу баща ѝ.

— Това е изнудване на татко — каза. — Не зная какво искат от него. Но ти бъди до мен. Страх ме е.

Корадо потвърди с кимване на глава. Наведе се към нея и нежно я целуна по устните.

СЪБРАНИЕТО

Това беше само един младежки каприз.

Едва напуснала клиниката, Джулия отиде да види майка си и ѝ отнесе видеокасетата.

Госпожа Анна веднага каза, че няма основание да се правят трагедии.

— Какво искаш? На такава възраст все се прави по някоя глупост. Беше ми бръмнало в главата, че трябва да стана актриса. И така се оставих да ме убедят да направя онази проба. — Изведнъж се разсмя, но смехът ѝ беше безрадостен. — Как ти се сторих? Не изглеждам зле, нали?

Малко изненадана, Джулия погледна майка си и видя, че е все още много млада жена, пълна с живот.

— Мамо, ти и сега си много хубава.

— Баща ти ме откъсна от киното. Заради неговата любов се отказах.

— Значи го обичаше.

— Разбира се. — Меланхолична сянка помрачи лицето ѝ. — Скъпа, мога да кажа, че аз и баща ти бяхме в течение на дълги години щастлива двойка. Докато не се роди Грета. Това толкова крехко и нещастно дете би следвало да ни свърже още повече. Но вместо това ни отдалечи.

Дъщеря ѝ направи знак, че я разбира.

— Струва ми се, че татко остави да се влошат вашите отношения почти с примирение, без да се опита да направи нещо, за да ги поправи.

Не искам да го обвинявам. Той има толкова проблеми. Не му харесва професията на banker. Не се чувства добре сред всичките тези интриги, предизвикани от парите. Влече го изкуството. Истинското му призвание беше пианото.

— Много е щастлив, когато може спокойно да седне да посвири.

— О, Джулия! — Изведнъж майка ѝ смени настроението си.

Скри лицето си в прегръдките на дъщеря си и се обля в сълзи. — Недей казвай нищо на баща си за тази видеокасета. Моля те, не бих понесла унижението.

Джулия погали косите на майка си. Тази жена никога не бе много излиятелна с нея. Когато беше мъничка, Джулия много страдаше, че майка и беше заета предимно със себе си, със своите развлечения, със своите бижута.

— Не — обеща тя, — няма да кажа нищо на татко. — Но дълбоко в себе си помисли, че униженията на баща ѝ бяха от друг род. Той знаеше отлично, че съпругата му има връзка с генералния директор на банката Алеси.

В този момент банкерът беше в своя кабинет. От другата страна на масата седеше Алеси, мозъкът на банката.

— Ние сме принудени, Карло казваше грубо Алеси. — Ако се откажем от тази сделка, нашият филиал в Хонконг ще се разори. Не разполагаме с налични пари. Не забравяй това.

Карло Антинари дълбоко въздъхна. Стана и направи няколко крачки в обширния си кабинет. Беше обезпокоен. Вътре в него бушуваше вечният конфликт между жестоките правила на бизнеса и съвестта на един честен човек. Вече толкова пъти бе заглушавал гласа на съвестта си.

— Но сега не се чувствавам спокоен — каза. — Имам някакво странно, неясно предчувствие, че този път е по-добре да не се занимаваме с тази сделка.

Алеси също се изправи. Беше сух, представителен мъж с къдрави светли коси.

— Винаги си ми се доверявал. Смятам, че трябва да го направиш и този път.

— Да, но при предишните случаи ние дадохме финансова подкрепа на редовна търговия с оръжие, а сега става въпрос да обезпечим продажба на съвсем незаконен военен материал. Работа за пирати, не за банкери.

— Нямах избор, Карло. Отвялякоха дъщеря ти, за да те накарат да преклониш глава — Алеси втренчи в него двусмислен поглед. Кой знае още какви изнудвания могат да измислят!

Тази вечер, когато банкерът се върна вкъщи, намери там само Джулия. Малката Грета вече беше заспала, а жена му бе излязла.

— А, да, майка ти трябва да е отишла на театър с Алеси. — Опитваше се да се покаже спокоен и да скрие горчивината си. После забеляза, че Джулия има синьо петно на скулата.

— Какво ти е станало на лицето?

— А, нищо, татко, блъснах се в един перваз.

Джулия наблюдаваше баща си, обзет постепенно от депресия. Винаги го беше смятала много самотен човек, затворен в себе си. Обичаше го, но ѝ беше чужд прекалено сдържаният му характер. Тя по-скоро приличаше на дядо си, беше весела и практична.

— Страх ме е да живеете тук — каза глухо bankerът. — Може би ще бъде по-добре, ако ти, Грета и мама отидете за известно време в Швейцария.

— Какво става, татко? Да няма никакви нови опасности?

— Не зная, но съм много обезпокоен.

— Татко! — Джулия го помилва. — Няма да те оставя тук сам. Смятам, че и мама няма да те остави.

Съвсем не беше така. Майката го изоставяше все повече и повече. Всеки ден се отдалечаваше от него. И той вече беше станал чужд за нея. Джулия отлично съзнаваше това. Баща ѝ също.

Ако можеха да я видят, щяха да имат още едно потвърждение. Тя се намираше в друга къща. Измъкваше се бавно изпод завивките и обличаше един копринен пенъор. До нея лежеше Алеси, който се протегна и запали цигара.

Притегли Анна към себе си.

— Утре няма да можем да се видим. Отивам в Рим, където има важно събрание.

Това важно събрание в Рим се проведе в кабинета на доктор Матинера, който имаше лице на невестулка и тесни очички, проблясващи зад очилата.

Заеха местата си около голямата кръгла маса. При тях двамата седна и едно трето лице. Беше дебел, с катранено черни коси и мустаци. Още не седнал, пхна между устните си огромна пура и докато я припалваше, тежкият пръстен на кутрето му хвърляше отблясъци. Името му беше Кемал Ифтер, турчин по националност.

Преди да започнат да разговарят, Алеси бе повикан спешно на телефона. От Милано го търсеше адвокатът Дилети, трябваше да го информира за един нов факт, който можеше да има катастрофални

последници. Дилети току-що се беше върнал от затвора в Бергамо, където се бе срещнал с Лаудео.

— Разговаря ли с него?

— Да, разбира се, разговарях.

— Предаде ли му всичко?

— Разбира се.

Трябваше да предаде на Лаудео, че приятелите му са много ядосани. Изнудването на Антинари се оценяваше като лудост. Беше предизвикало само шум и рискуваше да създаде много трудности за успеха на сделката.

— Казах му всичко от игла до конец — потвърди по телефона адвокатът Дилети.

— А той? — каза Алеси.

— Искаше да знае от кого са изпратени тези инструкции. Аз казах: това са съвети на Алеси и останалите приятели.

— Добре, добре.

— Добре, ама не е много добре, защото онзи си е загубил главата. Каза, че си дава отлична сметка какво означават всичките тези думи. Според него ти и Ифтер искате да се отървете от него. Заяви, че знае по какъв начин ще ви накара да си платите.

Алеси потърка леко изпотеното си чело. Имаше доста разтревожен вид, докато разговаряше, прикован към телефона. Ифтер и Матинера не го изпускаха от поглед и след това си размениха въпросителни погледи.

— Но какво му е щукнало? — запита Алеси.

— Искан да говори — каза адвокатът по телефона. — Утре при него ще отиде онзи Катани, който му е дал една седмица, за да размисли. И той възнамерява да му каже всичко.

Когато постави обратно слушалката, Алеси ядосано се намръщи.

— Копеле — процеди. Предаде им разговора и заключи печално: — При това положение нямаме друг изход, освен да се откажем от сделката. Много е рисковано.

Очите на Ифтер се превърнаха в два въглена, изпускащи искри. Турчинът удари с юмрук по масата.

— Не! — изрева. — Не можем да запратим всичко на майната си само заради този ненормален.

Професор Матинера изостри още повече лицето си на невестулка. Той беше от тези привидно плахи мъже, които още от малки са били принудени да понасят авторитета на прекалено строг баща. И са пораснали затворени в себе си, белязани даже и физически, седейки, винаги държат коленете си събрани, а ръцете кръстосани на гърдите в жест на самозащита.

Те са опасни личности. Способни са на жестоки мисли, като тази, която се оформяше в главата на Матинера. Той подсказа:

— Може би още имаме време, за да отстраним опасността.

Ифтер веднага разбра за какво става дума.

— Наистина — каза. Идеята му харесваше.

— Защо не? — подхвърли Алеси.

— Да, но не мога да реша сам — предупреди ги Матинера.

— Що за поведение бе това? Най-напред подхвърля едно предложение, а после се измъква?

— Не става въпрос за измъкване. Аз не действам от мое лице. Представявам чужди интереси. Трябва да се консултирам. Извинете ме.

Той излезе леко приведен през една врата, която затвори грижливо. Телефонира някому и след няколко минути се върна.

— Няма проблем — заяви в заключение.

На следващия ден Лаудео се пробуди със силно главоболие. Напразно масажираше слепоочията си. Отказа се от утринната гимнастика и постоя малко повече от обикновено под душа. Без резултат. Болката продължаваше да удря като с чук мозъка му.

Чу как ключът се превърта в ключалката. И в рамката на вратата видя Антонио, който всяка сутрин му сервираше закуската.

— Донесох ви едно хубаво кафе, докторе.

— Благодаря, Антонио. Точно от това имах нужда.

— Долу пристигна лицето, което чакахте, доктор Катани — съобщи пазачът.

Лаудео кимна. Каза, че ще бъде готов след няколко минути. Пазачът поздрави почтително, затвори вратата и се отдалечи.

Ароматът на кафе го освежи. Лаудео взе чашката и изпи съдържанието ѝ почти на един дъх. След няколко секунди рязка болка в стомаха го накара да се превие. Задушаваше се, почервения целият, почувствува, че не му стига въздух.

— Помощ! — извика. — Отровиха ме!

Най-напред падна на колене, а после се просна на пода. Намериха го сгърчен, с ръце, притиснати до стомаха, и колене, допрени до челото. Приличаше на едно от вкаменените тела, застигнати от лавата в Помпей по време на съня си.

Целият остатък от сутринта премина в суматоха. Лекарски консултации, обяснения, искани час по час от Министерството на вътрешните работи в Рим. Антонио, надзирателят, беше дал една първа версия пред директора на затвора. Но докато караше своя „Фиат-127“, отивайки вкъщи да обядва, той трепереше при мисълта, че следобед ще бъде разпитван от съдията.

Караше извън града, по уличка, която се изкачваше нагоре. Тъкмо се готвеше да вземе един завой, когато в контролното огледало видя камион, който го застигаше. Всичко стана за един миг. Камионът блъсна силно колата му и я изхвърли извън пътя. Тя се преобърна надолу по стръмнината.

Корпусът на колата спря до едно дърво с коледа, стърчащи към небето. Малко по-нагоре на склона лежеше безжизнено тялото на надзирателя. Главата му беше разбита и ивици кръв оцветяваха в червено тревата.

ЗАСТРАХОВКАТА

Селцето се намираше малко след Бергамо и лесно можеше да се вземе за един от крайните квартали на града. Там, където къщите граничеха с полето, се издигаше сред сухи храсти, близо до една рекичка, малка занемарена постройка. Това беше жилището на пазача Антонио Вивиани.

Вдовицата вече беше в траур, когато Катани отиде при нея. Беше безформена женичка, без определена възраст, потънала в дълбоката си скръб. Щом видя картата на комисаря, изостави недоверчивостта си и поведе Корадо в бедната стаичка, която служеше за всекидневна и столова.

— Остави ме с две деца — хълцаше тя. — Без една лира.

— Но как е възможно? — престори се на учуден Катани. — Аз познавах съпруга ви. Беше благоразумен човек. Все трябва да е скътал нещо настрана.

— Ами! Заплатата и стигаше, и не стигаше. В спестовната книжка най-много да има триста хиляди лири. Ето, разорена съм.

— И все пак Антонио ми беше казал, че напоследък бил порботил извънредно и е помислил за семейството си. — Катани напредваше пипнешком. Опитваше се да измъкне от вдовицата някое и друго признание, някаква добра следа, за да продължи разследването си.

Неговите опити, изглежда, се увенчаха с успех, когато жената спомена за една застрахователна полица.

— Какъв вид застраховка? — каза той.

— Не зная много. Но преди десет или петнадесет дни подписа полица от „Асикурациони мондиали“. Тук някъде трябва да е. — Описа широк кръг с ръка, сочейки безредието в стаята. — Трябва да седна спокойно да я потърся.

Ето работа за Бърт, помисли си Катани. Щом се върна в Милано, той повика американеца. Когато искаше да го види спешно, звънеше на обичайния номер и се преструваше, че търси господин Бруски.

Бърт пристигна под ескорт на двама ангели пазители: дангалака Боб и Чарли, един тип с не особено благонадежден вид, сплескан нос и криви крака.

Катани го осведоми за събитията и каза:

— Трябва да узная кои са титулярите на „Асикурациони мондиали“.

Бърт прехвърли задачата на Чарли.

— Той е много добър в този род проверки, а пък аз и Боб ще отлетим за Базиля. Там се намира Ифтер. Сигнализираха ми, че е пристигнал от Рим. Предвижда съвещание на едри риби. Ще се опитаме да инсталираме някой и друг микрофон, за да чуем плановете им.

— Ще се видим, когато се върнеш — каза Катани.

— Да. Ти междувременно се поразвлечи малко, окей!

Бърт намигна и се усмихна многозначително.

— Прави компания на госпожица Антинари.

Чарли беше ловък и бърз. За кратко време успя да събере нужната информация. Представи един лист на Катани, който подсвирна от изненада. Петдесет и едно на сто, тоест по-голямата част от акциите на „Асикурациони мондиали“ принадлежеше на „Банка Антинари“.

Антинари. Това име вече се срещаше прекалено често. Всичко водеше към тази банка, всичко сякаш се въртеше около нея.

Катани реши, че на този етап му е абсолютно необходимо да види Джулия. Момичето обаче не му оказа добър прием. Беше доста обидена, защото Корадо не се беше явил на последната среща и от три дни никакъв го нямаше.

— Много неща се случиха — беше слабото му оправдание.

Джулия продължаваше да се цупи.

— Можеше поне да се появиш с букет цветя.

— Не съм бил в училище за добри обноски — каза той. — И сега, ако си съгласна да ме изслушаш, трябва да те помоля за една услуга.

— А, ето защо си дошъл! — раздразнението изчезна и на лицето ѝ се отпечата израз на дълбоко възмущение. — Ще ми иска услуга той!

Катани доста трябваше да се помъчи, за да я умилостиви. Накрая седна срещу момичето и спокойно и сериозно ѝ разказа за вдовицата и

полицата, която мъжът ѝ бе сключил със застрахователното дружество на банката на баща ѝ.

— Защо не извършиш едно добро дело? Обади се по телефона, за да ускориш изплащането — помоли я той.

Момичето се съгласи. Обади се по телефона на директора на „Асикурациони мондиали“.

— Да, чакам — каза тя. — Нека да ви донесат преписката.

С молив почукваше по купчинка листчета, докато чакаше да запише. Започна да пише това, което ѝ съобщаваше директорът. Изведнъж престана да си записва и погледна Корадо с удивено изражение.

— Но сигурно ли е, директоре? — попита в слушалката.

От другата страна отекна гласът на мъжа, който се кълнеше, че е абсолютно сигурен в дадената информация.

След като приключи разговора, Джулия с широко отворени очи погледна Катани.

— Знаеш ли за каква сума е застрахован твой приятел надзирател? Петстотин милиона. Всичко друго, но не и бедняк. За тази цифра е трябвало да плаща ежегодна астрономическа вноска.

— Или — каза Катани — не е плащал той. Както се съмнявах, купили са го. Някой му е подарил тази полица и при първата възможност му е поискал в замяна услуга. Той е поставил отровата в кафето на Лаудео.

По лицето на Джулия мина тръпка. Като журналистка имаше понятие от интриги и кървави истории. Но да ги изживее така отблизо, бе нещо, което я караше да трепери.

— Може би ще можеш да ми помогнеш, за да разбера по-добре тази история — каза Катани.

— Не зная даже откъде да започна.

— Имам една идея. Изслушай ме! Ако някой прави застраховка живот, застрахователната компания изисква медицинско свидетелство. Иска да знае дали здравето му е добро, или рискува скоро да изплати хубавичка сума.

Джулия слушаше внимателно думите на Катани, но още не се досещаше какво в крайна сметка искаше да каже той.

Катани ѝ обясни:

— Искам да знам кой лекар посещава клиентите на „Асикурациони мондиали“. Трябва да е приготвил картон и за нашия пазач Вивиани. Така ли е? Би било интересно да се хвърли поглед на този документ.

За Джулия бе лесно да открие кой посещава клиентите за сметка на „Асикурациони мондиали“. Задачата бе възложена на лекаря Мороне.

В събота, когато кабинетът му беше затворен, Джулия се представи пред портиера на сградата. Носеше много къса пола и си придаваше нарочно предизвикателен вид.

— Трябва да отида при доктор Мороне — каза, превземайки се, като че ли търсеше съучастничеството на портиера.

— Но кабинетът днес е затворен — възрази портиерът, а тя, преструвайки се, че си оправя чорапа, направи така, че привлече още повече вниманието на мъжа.

Катани се възползува от разсеяността му, за да се вмъкне тайно в сградата. На първия етаж намери това, което търсеше: врата и на нея табелка: „Лекарски кабинет на Енрико Мороне“.

— Няма ли го? — Джулия продължаваше да се преструва на глупава пред портиера. — Това ще го почакам. Знаете ли, аз имам уговорен час.

Горе Катани се сражаваше с ключалката на вратата. Успя да я отвори и започна да търси специалния металически шкаф за съхраняване на клиничните картони. Намери го в един ъгъл и започна да рови, проверявайки старателно едно рафтче след друго. Когато прочете името на Антонио Вивиани, измъкна плика. Отвори го и това, което се оказа пред очите му, потвърди, че още веднъж нюхът му го бе водил чудесно. Според картоната пазачът Вивиани имаше тумор в напреднал стадий.

Корадо се върна при вдовицата заедно с Джулия, за да ѝ разкаже тази невероятна история. Жената избухна в неудържим плач.

— Да — каза тя. — Той имаше тази лоша болест. Знаеше, че е обречен, и беше направил тази застраховка за нас.

Тя мачкаше в дебелите си ръце кърпичка. От време на време си избърсваше с нея очите.

На Катани му стана жал за нея. Но не можа да се сдържи. Каза:

— Знаете ли какво е трябвало да направи вашият съпруг в замяна на тази застраховка? Поставил е отрова в кафето на Лаудео.

— Не! — протестира ожесточено жената. Беше разстроена и поглеждаше въпросително ту Джулия, ту Корадо. Какво искаха тези двама натрапници? Да окалят паметта на съпруга ѝ ли?

— Той беше добър — горещеше се тя, — не е способен да направи такова нещо!

Но полака-лека взе да я обхваща друг страх. Вече не се боеше от това, че ще се компрометира името на съпруга ѝ, колкото, че може да загуби парите.

— Вие сте тук, защото не искат да ми изплатят застраховката, нали? Искате да ме измамите!

Катани я успокои:

— Не се тревожете, ще държа устата си затворена, така че ще си получите парите. Но трябва да знаете какво е станало.

— Знаехте ли, че мъжът ви е бил убит?

Лицето на жената изразяваше изненада.

— Да — продължи Корадо. — Не е било нещастен случай. Възможно е и той да е знаел какво го очаква.

— Кой е бил? — зареди жената, стискайки юмруци. — Искам да знам кой го е убил?

— Това са същите хора, които са го подкупили. И които сега ви позволяват да получите петстотин милиона. Трябва да ни помогнете да ги открием.

— Аз? Но какво бих могла да ви кажа аз?

— Опитайте се да си припомните дали в последно време го е посещавал някой непознат.

Жената сбърчи вежди.

— Да — каза, — спомням си, че идва един висок, плешив, доста пълен господин.

За Катани това кратко описание бе достатъчно. Разбра, че Дилети, адвокатът на Лаудео, е бил този, който е заръчал да сипят отрова в кафето на клиента му.

На връщане по пътя за Милано ги заваля проливен дъжд. Джулия натисна до дъно спирачката, като спря в една отбивка на пътя.

Катани не можа да разбере причината.

— Какво значи това?

Джулия подви крак на седалката и се обърна към него, като се усмихваше. Усмивка, изпълнена с нежност и предизвикателство.

— Не постъпват ли точно така влюбените? — прошепна. — Не се ли спират в отбивките по пътя?

— Ние какво общо имаме с това? — каза спокойно Корадо.

— Прииска ми се да те целуна.

— Не виждаш ли, че вече ми никнат бели коси?

— Белите коси ще те правят още по-чаровен.

Катани протегна ръка и я зарови в дългата коса на Джулия. Сянка на тъга премина през погледа му, докато наблюдаваше момичето. От много отдавна не беше гледал така жена. Обхвана с ръце красивото ѝ лице и го поддържа така мълчаливо. Тя затвори очи и се отпусна гальовно като коте.

— Но какво искаш от мене? — попита Корадо. — Ти си млада, хубава и богата. Какво представлявам аз за теб? Едно вълнуващо приключение? Или каприз?

Джулия вече не се усмихваше. Лицето ѝ придоби сериозно изражение.

— Ами ако те обичам? — каза.

Колко пъти Катани беше слушал тези думи? А и колко пъти той сам ги беше произнасял? Мислеше, че те за него нямат вече смисъл. Въпреки това, чувайки ги от устата на Джулия, му се стори, че те все още пазят нещо неподправено и истинско. Събуждаха у него стари чувства.

Тя сложи ръката си зад тила му и прилепи чело до неговото. Парфюмът ѝ беше омайващ.

Той я задържа в прегръдките си, докато ѝ прошепваше нежно на ухото:

— Ти си луда, малката ми, да се свързваш с такъв развейпрах като мене!

Тя промърмори, затваряйки очи:

— Чудесен си! Толкова си чудесен!

Корадо приближи лицето ѝ към себе си и я целуна по устата, отначало нежно, после все по-страстно.

БАНКАТА

Доктор Мороне беше силно обезпокоен. Усетил беше, че някой е пипал картоните, които пазеше в сейфа си. След бърза проверка разбра, че липсва картонът на надзирателя Вивиани. Случаят Вивиани вече му беше донесъл доста неприятности. Сега още повече му усложняваше живота.

Вдигна слушалката и набра един номер.

— Искам да ви предупредя — каза с остър тон на събеседника си. — Нямам абсолютно никакво намерение да си навличам беля. Някой е идвал и е взел картона на Вивиани. Не знам с каква цел и не ме интересува. Знайте само едно: ако ще трябва аз да плащам последиците от тази история, тогава ще говоря. Е, да. Всичко ще кажа. Защото вие ме излъгахте. Да направим едно добро дело, казахте, да направим удоволствие на един приятел, който държи на този нещастник. Не ми казахте, че става дума за убийство.

Лекарят вдигна очи, сякаш искаше да се посъветва с небето.

— Убийство — повтори. — Не, не, искам да се измъкна от тази история. Ако се случи нещо, ще говоря.

Не, нямаше да проговори. Към полунощ в къщата на доктор Мороне се случи нещо ужасно. Някой се беше промъкнал в апартамента му. Лекарят, разтревожен от шумовете, тръгна на пръсти, за да види какво става. Изведнъж две ръце стиснаха устата и гърлото му. Дъхът му пресекна. Малко след това един прозорец се отвори и тялото на доктор Мороне полетя в нощта от четвъртия етаж.

Приличаше на проклятие. Като че ли някаква тъмна сила се бе захванала да очисти всички неудобни свидетели по това дело. Същата нощ подобна сцена се разигра и в къщата на вдовицата Вивиани. На сутринта жената бе намерена от собствените си деца безжизнена на пода.

Неуловима нишка свързваше всички тези случаи. Заместник-прокурорът Вентури беше повече от убеден в това. Отвлечането на банкерската дъщеря, отравянето на Лаудео, убийството на пазача. И сега тези две нови жертви. Съдията се опитваше да разбере каква може

да е връзката между тях. Приличаха си по една особеност: във всички случаи бе замесен и инспектор Катани.

Интересна личност, мислеше си заместник-прокурорът. Макар че бе временно освободен от длъжност, Катани обикаляше наоколо, сякаш бе шериф. Какво ли си бе наумил?

Заместник-прокурорът го повика в кабинета си. Прие го много студено, почти грубо.

— Не ми харесва, изобщо не ми харесва, че се намесвате в случаите, които аз разследвам. Мога да ви арестувам за това.

— Моля, можете — отвърна иронично Корадо.

— Вие се смятате за първенец на класа, нали? — Гласът на съдията изведнъж бе придобил съвсем друг тон, в който се прокрадваше тъга. — Аз много ви уважавам, но и ние сме способни да свършим нещо. Например разбрах, че вие сте се вмъкнали в кабинета на доктор Мороне, отнасяйки със себе си картоната на Вивиани, пазача.

— Не го крия.

— Вашето усърдие обаче струва живота на лекаря. Аз вече достигнах до същите резултати чрез съвсем други методи. Знаех, че Вивиани има тумор. Лекарят го бе вписал в доклада си веднага след прегледа на убития пазач. В самото на надзирателя знаете ли какво намерихме? Квитанция за застраховка за петстотин милиона. Вие какво направихте с тези два елемента в ръка? Усъмнихте се в измама, извършена със съучастие на доктор Мороне. Само ако лекарят скриеше наличието на тумора, застрахователната компания щеше да приеме една толкова висока полица. А знаете ли аз какво си помислих? Усъмних се в същите неща. Наредих да подслушват телефона на Мороне. От едно негово обаждане разбрах, че лекарят се е побъркал вследствие на краж... да речем изчезването на картоната на Вивиани. Беше много възбуден и заплашваше, че ще разкаже всичко.

Катани разтвори широко очи, живо заинтригуван.

— На чий телефон позвъни доктор Мороне?

— На телефона на адвокатата Дилети.

— Бих се заклел в това.

Заместник-прокурорът поклати глава, потропвайки мълчаливо с пръсти по масата.

— Бихте се заклели — повтори тихо, сякаш на себе си. Махна си очилата и облегна глава назад на облегалката на креслото. Беше не

само уморен, но и дълбоко потиснат.

— Отивам си — каза той. — Преместиха ме.

Катани имаше чувството, че присъства на сцена, която знае наизуст. Още един честен съдия бе обезверен. Точно когато се готвеше да събере плодовете на труда си. Една тъмна власт действуваше в необходимия момент.

Сякаш прочел мислите на Катани, доктор Вентури каза:

— Не, отдавна бях поискал да напусна Милано. Искях да отида в някой крайморски град. Обичам риболова.

— Да, но не ме учудва фактът, че вашето искане е изпълнено точно сега.

Заместник-прокурорът сви устни. Отново си постави очилата и спокоен наблюдаваше инспектора. Не бяха имали време да се опознаят добре, но между двамата се създаваше инстинктивно климат на симпатия.

— Трябва да ви кажа истината — добави съдията. — Ускорих заминаването, защото не бях съгласен по един въпрос.

Поколеба се дали е необходимо да каже какъв въпрос. Но човек има и нужда да се довери някому.

— Веднага след отвличането на момиченцето се убедих, че ключът на всичко вероятно се намира в „Банка Антинари“. Трябваше да се разследва там. Едва-що направил това предложение, и моите шефове решиха да ми дадат за помощник един друг колега. — Съдията направи пауза. На устните му играеше горчива усмивка. — Но аз не съм много съгласен с този колега. Да кажем, че използваме различни методи. Предпочитам да си отида.

„Банка Антинари“, учреждението, за което доктор Вентури имаше много съмнения, беше разположена в стара и величествена строа в центъра на Милано. Джулия избягваше да я посещава. Тя бе дъщерята на собственика, наследницата на трона, и всички се чувствуваха задължени да я посрещат с големи прояви на внимание. Това не ѝ беше приятно. Ето защо тя там почти не стъпваше.

Тази сутрин обаче любопитството ѝ бе по-силно от досадата. Джулия пресече с бързи стъпки големия, облицован с мрамор вестибюл, изкачи се по стълбите и се намери пред портиер със строг вид, който охраняваше кабинета на баща ѝ.

Банкерът бе изненадан, но щастлив от неочакваното посещение. Развеселен, той прегърна дъщеря си. Поиска да я настани в своето кресло, защото, както каза, се надявал да ѝ го отстъпи в скоро време и да излезе в пенсия.

— Абсолютно не ми се нрави — каза Джулия, докато дядо ѝ я гледаше строго от портрета с маслени бои, закачен зад голямото писалище.

— На какво дължа тази приятна изненада? — запита баща ѝ. Момичето придоби сериозен вид.

— Един въпрос ме измъчва. Бих искала да ми помогнеш.

— Кажи ми, скъпа.

— Бих искала да зная как стана така, че приеха полицата на онзи Вивиани.

— Вивиани ли? Това име не говореше нищо на банкера.

— Убитият пазач от затвора имаше застраховка при „Асикурациони мондиали“.

— Не зная нищо за това.

Джулия погледна изкосо баща си, за да разбере дали лъже. Но неговата изненада ѝ се стори истинска. Тя каза:

— Открих, че този човек имал тумор, но въпреки това го застраховали за петстотин милиона. Как е могло да стане?

Баща ѝ обеща, че ще се опита да изясни. Малко след като си отиде дъщеря му, извика Алеси.

— Тази история никак не ми харесва. Даже дъщеря ми е забелязала абсурдната полица. Можем да си представим какво ще бъде, ако попадне пред очите на съдията.

— Бяхме заставени бе суровият отговор на Алеси. — Имахме нужда от човек, който да запуши устата на Лаудео. Онзи луд искаше да говори. Би трябвало да си ми благодарен, защото заплашваше, че ще съобщи и твоето име.

Банкерът скочи на крака. Гласът му отекна гръмко:

— Моето име? Аз нямам нищо общо с тази мръсна сделка. Бях против още от самото начало.

— Но тази мръсна сделка е единствената, която може да спаси теб и банката. Защото, ако банката потъне, ще потънеш и ти.

— По-добре да потъна.

Алеси с усилие остана спокоен. Придаде на гласа си примирителен тон и употреби цялото си умение да убеждава.

— Опитай се да размислиш. Банката гарантира финансовото покритие и страната, която закупува оръжията, депозира огромни капитали във филиала ни в Хонконг. Чиста, безопасна операция. Спасяваме седалището в Хонконг и всичко останало.

— Не е чиста операция. Позволяваме на една войнствена страна да закупи оръжия нелегално. За какво ще послужат тези оръжия? Да се запали война, да се нахлуе в друга страна!

— Ти си позволяваш подобни скрупули! — Алеси започваше да нервничи. — Извинявай, но не можеш да си позволиш да имаш угризения на съвестта.

— Аз още имам съвест. — Нервното напрежение на Антинари достигна своя връх, ръцете му бяха впити в ръба на писалището. — Съветвам те да не настояваш, трябва да знаеш, че и аз имам срещу теб няколко аргумента.

Алеси реагира като змия.

— За нищо не те бива, безмозъчен тип. Ако не бях аз, твоята прословута банка отдавна да е затънала. Сега даже се осмеляваш да ме заплашваш. — Скочи на крака, събра от писалището купчина листа и ги подреди в една папка. Отивайки към изхода, се обърна и подхвърли в лицето на Антинари вледеняващо предупреждение:

— Съветвам те да подпишеш, ако не искаш да свършиш зле!

Бърт схвана добре драматичното положение на банката.

Току-що върнал се от Базилея, извика Катани, за да го осведоми.

Бяха седнали на една маса. Заедно с тях бяха Боб Дангалака и Чарли Сплескания нос.

— Внимавай — каза Бърт на Катани. Взе една ябълка и продължи: — Нека тази ябълка струва един милиард. Но аз я продавам на Чарли за два милиарда.

— А, не — пошегува се Чарли, не ме измамвай.

— Наистина не те мамя — додаде Бърт и за да изясни по-добре механизма, извади няколко банкноти. Ти плащаш двата милиарда, но парите ти ги давам аз. Даде двете банкноти на Чарли.

— Така ми харесва — каза Чарли.

— Сега той продава на Боб. Но Боб ще плати три милиарда. На свой ред Боб ще продаде ябълката на Корадо за четири милиарда. Но

парите винаги аз ги давам.

Всички бяха любопитни да разберат как ще завърши всичко това, което приличаше на малко абсурдна игра.

Но Бърт ги предупреди:

— Не мислете, че е игра. Това е начинът за оцеляване на „Банка Антинари“. Да се върнем към ябълката. Последният, който я е купил, е Корадо. Началната цена: един милиард. Той плати четири милиарда.

— Къде е ползата? — запита Катани.

— Ползата е във факта, че ти увеличаваш номиналната стойност на един предмет. Без да даваш нито лира. Защото различните прехвърляния стават чрез чуждестранните филиали на банката. Единият е в Лихтенщайн, другият на Бахамските острови, третият в Хонконг.

— Гениално.

— Докато играта остава тайна — коментира Бърт. — Пресметнал си, че си депозирал в Хонконг хиляда от тези ябълки. Имаш реална стойност от хиляда милиарда, но официално излизат четири хиляди. Разликата е от три хиляди. И отговаря повече или по-малко на сегашния дефицит на филиала в Хонконг.

— Фиууу — подсвирна Боб.

— Всичко е добре, докато никой не знае. Но сега Ифтер го знае и изнудва Антинари. Искан банкерът да му помогне да сключи сделка за хиляда милиарда.

— По дяволите! — Боб въртеше замаян очи. От разговорите за всичките тези милиарди му се виеше свят.

— Бих искал да зная как Ифтер е успял да открие механизма — каза Катани.

Бърт му направи знак с глава, че е в състояние да удовлетвори любопитството му.

— Открих го в Базиля. На събранието с Ифтер и други лица беше Алеси. Той е разкрил номера на Ифтер. Те са се съюзили и искат да заставят Антинари да приеме машинациите им.

СНИМКАТА

Ставам отново хлапак, си каза Катани.

Докато се качваше с асансьора, сърцето му биеше малко по-силно. Знак, че това момиче започваше да предизвиква в него вълнения, от които вече бе отвикнал. Позвъни. Вратата се отвори и се показва Джулия.

Радостта на момичето се прояви в бавното мигане на клепачите. Струваше й се, че сънува. Не каза нито дума. Обхвана шията му и го целуна, докато затвори с крак зад себе си вратата.

— Бих искала да започна оттам, докъдето спряхме — прошепна Джулия. — Ела.

Поведе го към спалнята. Корадо дишаше дълбоко. Главата му се въртеше от нежния парфюм на жена, който витаеше из къщата.

— Най-последно ми посвещавах малко време. — Джулия го милваше, разрошваше косите му, прокарваше леко пръстите си по брадата, толкова твърда и гъста, че дори след добросъвестно бръснене хвърляше сянка на лицето му.

Той я притисна до себе си нежно и държейки я в обятията си, се почувствува доволен, в мир със самия себе си, нещо, което не му се беше случвало от години.

— В опасност си, инспекторе — усмихна се момичето, притискайки с показалец брадичката му.

— Какъв вид опасност?

— Аз съм твоята опасност. Много рискуваш, защото започвам да се влюбвам в теб.

Джулия се наведе да го целуне и направи недоволна гримаса, когато чу звъна на телефона. Остави го да звъни пет пъти, преди да протегне неохотно ръце.

Беше майка й. От това, което й съобщи, тя за малко не припадна. Прокара ръка по челото си и веднага си възвърна самообладанието. Каза:

— Идвам веднага, мамо.

Вкъщи намери майка си в салона, отпусната в едно кресло. През полуотворената врата на спалнята се виждаха две сестри в бели престилки и лекар, приведени над баща ѝ. Виждаше се само ръката на банкера изпод завивките.

— Намерих го в кабинета му, строполил се бе на пода — стенеше майката.

Банкерът бил от два часа на бюрото си, когато жена му отишла да го пита дали иска чаша топло мляко. Тогава направила мъчителното откритие. Мъжът бил паднал на пода, до писалището. До него имало две празни тубички.

Пристигна и Дино Алеси. Не скри дълбокото си раздразнение.

— Само опит за самоубийство ни липсваше. Това е истинска мелодрама. Толкова глупости е правил, но тази надминава всички други.

Жената на Антинари се разяри.

— Но как си позволяваш? — Скочи, обзета от възмущение, и удари плесница на Алеси.

Той я хвана за ръката и изрева, че този път ще се престори, че не е станало нищо, но ако опита още веднъж — ще съжалява.

— Ти си негодник! — му каза в отговор госпожа Антинари. — Ти докара до разорение бедния Карло.

— Мамо — опита се да я успокои Джулия, — как можеш да говориш така?

Сякаш едва тогава Алеси забеляза присъствието на Катани. Изобщо не му се доверяваше и не правеше нищо, за да го скрие.

— Това е семейно събрание — каза с подчертано нелюбезен тон, — бихте ли отишли в другата стая?

— Разбира се.

Катани излезе в коридора. Видя една полуотворена врата и надникна. Това беше кабинетът на банкера: там отчаянието бе взело връх над него. След като се убеди, че никой не го следи, Катани влезе. Два килима покриваха паркета, по полиците бяха подредени много старинни томове, в ъгъла стоеше пианото, голямата страст на Карло Антинари.

На рафта на писалището инспекторът забеляза плик под сребърния нож за разрязване на книги. Взе го. Беше адресиран до съпругата на банкера.

Катани скъса плика и зачете. Няколко реда, написани на ръка от банкера, с които той казваше на жена си, че ѝ прощава за връзката с Алеси. „Но бъди внимателна, този човек е опасен.“ В случай на големи трудности банкерът я съветваше да замине с дъщерите им при баща му в Сицилия. „В плика — завършваше писмото — ще намериш ключ. С него се отваря касетка на централната гара, където съм скрил документи, които могат да бъдат използвани срещу Алеси в случай на нужда.“

Катани бръкна в плика и взе ключа. Обърна се към вратата. Никой не го гледаше. Постави ключа в джоба си и пхна отново писмото в плика. Шум от стъпки го накара да сложи в джоба си и писмото. Приблужи се до библиотеката, опитвайки се да запази самообладание. Вратата се отвори рязко. Бе Алеси, който надникна и го изгледа с омраза.

— Вие тука нещо ровите — каза с подозрителен вид.

— А вие тази вечер се карате с всички. Успокойте се, възхищавах се само на чудесните томове в тази библиотека.

Алеси го изгледа втренчено. Този човек не му харесваше, ни най-малко не му се нравеше. Без дори да поздрави, той се завъртя на токовете си и се отправи към вратата, докато от стаята, където лежеше банкерът, излезе лекарят. Каза, че вече е въвн от опасност. Беше му направил промивка на стомаха. Нямаше вече никакъв риск.

— За щастие — обърна се той към госпожа Антинари — веднага сте разбрали какво се е случило. В такива случаи, ако мине много време, идва непоправимото.

— Докторе — попита Джулия, — може ли да го видя?

— Разбира се. Даже стойте по-близко до него. Възможно е пак да опита.

Джулия влезе в стаята на баща си, докато майка ѝ остана на прага и нямаше сили да измине няколкото крачки, които я разделяха от съпруга ѝ.

Санитарите изнесоха медицинската апаратура. Джулия бавно се приближи и седна на леглото. Мъжът лежеше с полузатворени очи, с лице, обърнато към прозореца, откъдето се виждаше върхът на едно дърво и някаква сива сграда.

Джулия го погали по косата. Той се извърна леко и му бяха необходими няколко секунди, за да съзре образа на дъщеря си. Очите

му бяха премрежени. Когато я позна, направи тъжна гримаса.

— Не ме бива даже и да умра — каза със слаб глас.

— Татко! — Тя хвана студената му и безжизнена ръка. — Татко, почивай сега.

— Бедната Джулия — промълви той, — нямаш баща, с когото да се гордееш.

— За мен ти си най-добрият баща на света.

Банкерът поклати леко глава. Дишаше с мъка.

— Не съм добър баща и не съм добър банкер. Трябва да си роден за някои неща.

И заспа. Джулия излезе на пръсти.

— В лошо състояние е — каза на Корадо. — Предпочитам да остана тук тази вечер.

— Добре. Тръгвам си.

Джулия го изпрати до вратата и го целуна. Докато караше, Катани не си даде сметка, че една тъмна кола го следва. Движението бе слабо в този час на нощта. Уличните лампи бяха забулени от изпарения. Катани се отправи право към гарата. Стигна до касетките за багаж. Взе ключа, намерен в плика на Антинари, и отвори една. Мъжът от тъмната кола го беше проследил. Наблюдаваше го от една телефонна кабина. Успя да види как инспекторът извади от касетката голям жълтеникав плик. След като го разкъса, измъкна една снимка.

Корадо сложи обратно снимката в плика и бързо се отдалечи. Непознатият също се качи в колата си и продължи да го следи, запазвайки определено разстояние. Катани отиваше в Монца. Изведнъж изостави главния път, пое по малка уличка с дървета от двете страни и се спря пред входа на голяма вила: генералния щаб на Бърт.

Желязната врата се отвори. Вилата се губеше сред огромни дървета, които хвърляха гигантски сенки. Чарли хвърли бърз поглед наоколо, преди да затвори желязната решетка, докато Бърт метна почти до тавана своята половиндоларова монета. Това му се случваше в моменти на голяма радост.

Ликуването му нарасна, когато видя снимката, която му подаде Корадо.

— Ей, амиго, майсторски удар — Бърт остави снимката под светлината на лампата. Виждаха се петима души. — Познавам ги —

Дино Алеси, Лаудео и Ифтер... О, виж кой е тук! Този ти не го знаеш, но аз да — каза той, посочвайки с пръст едър мъж, по-скоро червенокос, отколкото рус. — Той ни е стар познат. Шпионин от една източна страна. Представя се като Лайбниц. Ех, тази снимка е златна! Тези господа, събрани заедно, са разобличаващо доказателство за тъмна сделка.

На снимката имаше още един: невзрачно човече с очила, удължено лице и муцунка на невестулка. Матинера, професорът от Рим, в чийто кабинет Алеси и Ифтер бяха провели съвещанието си.

Бърт и Корадо обаче нямаха представа кой е той. И предположиха, че може да е някой, към когото „Банка Антинари“ храни добри чувства. Това ли бе причината, която го бе подтикнала да скрие снимката? Не е искал да компрометира това лице?

— Вероятно — отбеляза Катани, — много е вероятно.

Докато се опитваха да проникнат в тайните, които криеше снимката, голямата тъмна кола, която беше следвала Катани, се беше спряла на стотина метра от вилата. В тъмнината човекът на кормилото съобщаваше нещо по радиотелефона. В продължение на десет минути пристигнаха още две коли.

Боб, Рисовото око, беше приготвил кафето.

— Едно истинско италианско еспreso, не американско кафе.

Подаде една чаша на Корадо и една на Бърт, който отново бе започнал да върти монетата между пръстите си. Приличаха на бивши съученици, събрали се на пикник.

Но нещо ужасно надвисваше във въздуха. И когато се случи, ги свари напълно неподготвени. Чу се много силна експлозия, която отвори огромна дупка в стената на вилата. Таванът на една стая се срути в облак от прах и парчета мазилка. Бърт и Корадо бяха задръжени от ударната вълна срещу стената. Алармените системи бяха полудели, виеха сирени, мигаха червени светлини.

— Оттук — извика Бърт. Беше грабнал магнума си и тичаше към партера, по коридор, който водеше към задната част на сградата.

Корадо го следваше, стискайки и той пистолета. Докато нападателите стреляха с автомати и стягаха в обръч вилата, Боб Дангалака се хвърли на земята, залепи корем на пода и насочваше оръжието си през една извивка на вратата. Опитваше се да пресече пътя на нападателите, които се въртяха като заплашителни сенки около

вилата. Един от тях забеляза Боб и му отвори дупка посред челото. Рисовото око подскочи и падна с разбито лице върху студената дръжка на „Магнум-44“.

Обсадата продължаваше. Не можеше да се разбере колко са. Бърт и Корадо бяха загасили светлината и слушаха напрегнато с надеждата да разберат къде са.

Чарли със сплескания нос се придвижваше внимателно към един прозорец. Но нападателите вече бяха влезли вътре и го удариха в гърба. Кривите крака на Чарли направиха пирует и се подгънаха, сякаш панталоните му бяха празни.

Бърт посочи на Корадо единствения път за спасение: стъклената врата към градината. Катани се хвърли срещу нея отчаяно и притича зад едно дърво, опитвайки се да прикрие изтеглянето на Бърт. Но американецът бе ранен в крака и падна. Раниха го и в лявата ръка. Кръвта му изтичаше.

Но още бе в съзнание. На няколко крачки от себе си видя сянка, която се прицелваше в посока на Катани. Бърт събра всички сили и изпразни магнума си. Човекът падна почти върху него, но веднага след това някой изпразни оръжието си в американеца, като му прекърши гърба и го остави неподвижен на земята.

Катани го видя да се огъва като лист хартия, обхваната от пламъци.

— Бърт! — извика. — Боже мой, Бърт!

Пълзешком се приближи до него.

— Бърт!

Обърна го по гръб. На лицето на Бърт бе застинало присмехулното му изражение. Сякаш бе заспал. Продължаваше да стиска в ръка половиндоларовата монета. Катани я взе, пхна я в джоба си и се опита да се измъкне.

Преследваха го като изгладнели кучета. Един обикаляше стаите с фенерче. Надничаше във всеки ъгъл. По едно време намери това, което търсеше. Под снопа светлина забеляза на една маса снимката, намерена от Катани в касетката на гарата. Взе я и стреля във въздуха.

Инспекторът тичаше през градината, прескочи зида и се озова на другата страна. Бързаше да се скрие зад храсталаците. Бандитите го гонеха. Една кола претърсваше бавно уличката. От нея слезе мъж, който се движеше предпазливо с пистолет в ръка. Зад плета Корадо го

виждаше в полусянка. Беше на няколко крачки от него. Вдигна пистолета, но точно в този миг бандитът премина под светлината на уличната лампа и Катани можа да разгледа лицето му. Беше момче, може би осемнадесетгодишно. „Боже мой!“ — възкликна Катани и не намери сили да натисне спусъка.

Продължи да бяга. Сега се прокрадваше с котешки стъпки зад зид. Но когато прикритието на зида свърши, се случи непоправимото. Озова се лице в лице с момчето. Двата пистолета бяха на няколко сантиметра един от друг. Катани бе по-бърз, светкавично се хвърли настрана и започна да стреля, стреляше яростно. Докато стреляше, стискаше зъби. Момчето безжизнено се строполи върху му, залавяйки се с ръце за него, сякаш в последен опит да задържи живота.

СТАРЕЦЪТ

Отдавна бе преминало полунощ. Банкерът тежко се преобърна в леглото си. С бледите си ръце на пианист стискаше завивките. За няколко секунди остана неподвижен, сякаш учуден, после изведнъж разтвори широко очи. В полусънница бе видял нещо, което рязко му бе възвърнало яснотата на мисълта. Покри лицето си с ръце, след това се понадигна, опрян на лакът.

Отхвърли завивките и се изправи. Краката едва го държаха, но подпирайки се на стената, той запристъпва. Лицето му изразяваше тревожно отчаяние. Къщата беше потънала в тишина и неговите несигурни, провлачени стъпки отекваха изнурено.

В коридора се удари в една конзола и трябваше да спре, за да си поеме дъх. Влезе в кабинета и остана заслепен от лампиона, който включи; нужно му беше малко време, докато очите му свикнат със светлината. Забърза към писалището. С треперещи ръце вдигна преспапието, местеше книги, бележници, но все не намираше писмото.

Претършува чекмеджето, докато се задъхваше все повече и повече. Жена му, която се бе събудила от шума, дотича.

— Писмото — каза той, — дай ми писмото!

Жена му нищо не проумяваше.

— Какво писмо?

— Ти си го взела. Беше тук, на масата. Дай ми го!

— Но, скъпи, никакво писмо не съм виждала.

Чертите на банкера се измениха, сякаш беше на границата да колабира.

— Предала си го на Дино, нали? Той е твоят довереник. Само той те разбира.

Жена му го подкрепяше, милваше го, опитваше се да го успокои, докато сълзите браздяха лицето ѝ.

— Не съм виждала никакво писмо, заклевам се!

Отчаяният тон, с който произнесе тези думи, го поразя. Той веднага промени държането си. Погали ръката на жена си, която го подкрепяше, и каза:

— Не исках да те обидя, държах се като глупак.

Но след като се увери, че жена му не беше пипала писмото, не се успокои, а, напротив, още повече се разтревожи.

— Взел го е Алеси. Дошъл е тук да дебне и го е намерил.

Мисълта, че писмото може да е в ръцете на Алеси, бе толкова ужасяваща, че той се отпусна в креслото.

— Алеси е взел писмото и ние сме загубени!

През капациите проблясваха първите зари на утрото. Улицата оживяваше.

Джулия също се беше събудила и се опитваше да разбере защо баща ѝ изглежда толкова покрусен.

— Трябва да замина — оповести твърдо банкерът. — Единственият начин да спася положението е да замина веднага. Отивам в Сицилия при баща ми.

— Но, татко, не може! Лекарят каза, че се нуждаеш от почивка.

— Това е въпрос на живот или смърт — каза банкерът с тон, нетърпящ възражения. — Тъй като дори не съм способен да умра, трябва поне да спася това, което още мога.

Сякаш някакъв червей го гризеше, той не преставаше да повтаря тревожно:

— Писмото е у Алеси.

Към девет часа сутринта Джулия го закара до летището. Настоячиво го молеше да не я държи в напрежение. Лицето ѝ изразяваше тревога.

— За бога, татко, обясни ми поне какво толкова ужасно се е случило!

Но той бе непоклатим.

— Когато се върна, скъпа, когато се върна — обеща той, целувайки я по бузата. — Първо трябва да говоря с дядо ти.

Като стар патриарх Никола Антинари живееше заобиколен от доверени хора в голям хотел на брега на морето. Отзад гордо се издигаше Етна. Синът му го намери в градината да спори енергично. Въпреки годините, помисли си Карло, той е по-енергичен и жизнен от мен.

Дълго се прегръщаха.

— О, най-после се реши да дойдеш тук от мъгливия Север — измърмори старият.

— Да, дойдох да те видя — усмихна се горчиво синът. — Имам нужда от теб, татко.

— Е, така и предполагам — изсмя се старецът.

Дългите бели коси увенчаваха главата му като лъвска грива. Хвана сина си под ръка и със спокоен и сърдечен тон каза:

— Като малък също все тичаше при мен, като ти се случеше беда. Ела, ела, сега ще седнем спокойно и ще ми разкажеш всичко.

Малко по-късно старият баща и синът седяха един срещу друг на масата. Докато камериерът наливаше изстудено бяло вино в чашите, старецът каза:

— А сега кажи какво не върви.

— Татко, банката е на ръба на пропастта. Въпреки това не ми се ще да сключвам сделката с Ифтер. Съвестта ми се бунтува.

Старият си хапваше с удоволствие един омар.

— Имаш много скрупули, защото лошо поставяш въпроса. Ние не продаваме оръжия. Ние предоставяме само парите, даваме на други възможността да сключат сделка. Каква е сделката, нас не ни интересува. Парите са смазката, която задвижва механизмите на света. Но нищо повече. Парите нямат грехове.

Синът не ядеше почти нищо и клатеше глава съвсем не убеден.

— Това е лицемерие, татко, откъдето и да го погледнеш. С нашите пари съдействуваме за колосална продажба на оръжие. Това е същественото. Тези оръжия ще отидат в страна, която ще ги използва срещу съседите си, може би за да нахлуе в друга съседна страна. Ще има войни, смърт, страдания. Аз не го разбирам това, не притежавам цинизма да се обогатявам за сметка на другите.

— Думи, скъпи мой. Да погледнем реалността в лицето. Ако се откажеш от тази операция, ти си свършен, банката е ликвидирана. Докато аз я бях оставил в чудесни условия. Преуспяваше. А ти? Доведе я до много лошо положение с твоите скрупули и фикс идеи. — Отметна глава назад обезкуражен. — Парите, скъпи синко, са ревниви и властни като жена. Трябва да ги обичаш, да им дадеш душата си. Иначе ще те изоставят и ще останеш с празни ръце.

— Прав си. Банката преуспяваше с теб. Но по какъв начин? — каза синът, изведнъж оживявайки се. — Ще ти кажа. Ти редовно я използваше, за да пречистиш мръсните пари от търговията с наркотици. И многократно си съдействувал, за да подхранваш

търговията с оръжие. Много добре разбрах твоите методи, но исках да прекъсна този омагьосан кръг. Исках да работя с чисти ръце.

— Не можеш. — Дяволско пламъче светеше в очите на стареца. — Ако около теб се въртят хора с мръсни ръце, е, да, и ти трябва да си ги поизцапаш, за да оцелееш и останеш в течението на живота. Иначе ще стоиш на брега и ще гледаш. С чисти ръце си, но вън от играта. Добре ли се изразих?

— Чудесно. И все пак трябва да има честен начин, за да се спаси банката. — Чувствуваше се унижен. Свали очилата си и започна силно да масажира основата на носа си. — Затова дойдох при теб.

Старецът си помисли, че вече е много късно, за да отвори малко очите на този толкова отчужден син. Погледна го снизходително, като дете, което го поучават.

— Аз не мога да правя чудеса. Ако не приемеш предложенията на Ифтер, остава само едно: да се продаде всичко. Лешоядите са вече там, с надеждата да те видят грохнал на земята. Ще се нахвърлят отгоре ти.

Синът гледаше с невиждащ поглед синята шир на морето. Жегата започваше да го потиска. Изпитваше нарастваща неловкост пред баща си, човек с още будни инстинкти, практичен до жестокост във вижданията си за света. Пред този старик се чувствуваше още повече не на място.

— Знаеш ли какво бих искал? Да се откажа от всичко.

Старият направи нетърпелив жест. Откъде бе пръкнал този безмозъчен син?

— Чуй какво ще ти предложа. Сега си почини малко. Уморен си от пътуването, неспокоен си за съдбата на банката. Аз междувременно ще потърся някакво подходящо решение и ще ти го предложа.

На другия ден решението бе ясно и готово. Изложено бе на два листа хартия, които старият банкер бе накарал да напишат на машина и сега ги даваше на сина си, за да ги подпише. Това бе пълномощно, документ, с който Карло възлагаше на баща си задължението да управлява банката и имуществата, притежавани от нея.

— Подпиши ми го — обясни кротко старият — и аз ще реша всичко. Започвам отново да се занимавам сам с банката. Правя го според твоите желания: ще продам недвижимите имоти, ще уредя

сметките, изобщо ще ликвидирам случая по възможно най-добрия начин.

Отначало синът не му се довери. Изглежда го озадачено.

— Не ме предавай и ти, татко. Нали няма и ти да застанеш срещу мен?

— А защо ще го правя? — Старецът си смееше весело и на сина му се стори искрен. — Ти нямаш необходимата твърдост в момента, за да преговаряш. Остави ме аз да действам.

Синът се съгласи и постави подписа си под пълномощното.

— Ето — каза бащата удовлетворен, — сега аз ще поставя нещата на мястото им. Ти си изкарай междувременно една хубава ваканция. Иди да се поразвлечеш в Семио. Никога не стъпваш на този наш чудесен остров. Щом си тук, възползувай се.

ОСТРОВЪТ

След като се измъкна от засадата във вилата на Бърт, Катани отиде на централната гара и се качи на първия влак. Беше решил да се подслони отново в манастира.

Игуменът го намери разстроен повече отвсякога. Яд го беше на целия свят, но най-вече на него самия.

— Държах се като пълен идиот — повтаряше той, самоизмъчвайки се. — Заведох убийците в къщата му.

Въпреки опитите на игумена да го утеши, тази мисъл се въртеше като свредел в главата му. Поредната загуба на приятел го терзаше до такава степен, че го лишаваше от всякаква жизнена енергия. Всички трупове, осеяли пътя му, сякаш представляваха цената, която той плащаше за упоритостта си да се бори с престъпния свят. Безспорно цената беше прекалено висока, докато резултати нямаше. Противниците му меняха физиономиите си, подновяваха се, но сякаш бяха непобедими.

Но какво ли можеше да направи той сам? Действувал бе самонадеяно и сега съвестта го гризеше безмилостно.

Прекара няколко дни в размисъл, ровейки се в миналото си и питайки се дали той все още би могъл да има някакво бъдеще. Мисълта за Джулия често се промъкваше в съзнанието му. Не успя дори да си вземе довиждане с нея, да я предупреди. Кой знае как бе реагирала, какво мислеше сега за него? Спомняше си озареното ѝ лице, а затвореше ли очи, усещаше дори парфюма на ръцете ѝ, които галеха лицето му.

Може би все още беше възможно, ако не щастие, то поне спокоен живот, тихо съществуване, към което всеки мъдър човек трябва да се стреми. Да, заедно с нея навярно бе възможно да започне всичко отначало.

За втори път изостави спокойствието на манастира, за да се върне сред хората, които обичаха шумния и външен израз на живота. От първия телефон, който успя да намери, се обади на Джулия.

Тя бе възмутена. Да я остави така, без дума обяснение, без дори да си вземе довиждане! Какво в края на краищата беше направила, за да заслужи такова отношение? При първа възможност щеше да му каже доста неща. Но сега, когато чу гласа му по телефона, бе толкова щастлива, че целият ѝ гняв се изпари в миг.

Седеше пред телевизора, когато чу звъна на телефона. Протегна ръка. Още щом прозвуча гласът му, тя скочи като наелектризирана.

— Къде си?

Вместо да отговори, той нареди с категоричен и леко загадъчен тон:

— Идвай веднага! Чакам те на автострадата, преди отклонението за Болоня.

— Но какво става? Добре ли си?

— Идвай веднага! — повтори той и затвори.

Джулия погледна часовника. Единадесет часът вечерта. Набързо облече сакото, грабна чантата си и излезе от къщи, прескачайки по две стъпала наведнъж.

В началото на автострадата, преди да стигне до отклонението за Болоня, видя бензиностанция и отби, карайки бавно. На площадката нямаше жива душа. Помпите за бензин, леко обвити в мъгла, изглеждаха като призраци. Придвижи се още малко напред с колата, като погледът ѝ ставаше все по-тревожен, и спря. Няколко премръзнали пътници се вмъкнаха в бара. Работещите на бензиностанцията се бяха подслонили в стъклените си павилиони.

Зад тоалетните ѝ се стори, че вижда някаква сянка. Беше той. Катани се промъкна мълниеносно, приведен край стената, и се вмъкна в колата. Преди да поздрави Джулия, той се огледа наоколо, за да види дали някой не я е проследил.

Най-после, изглежда, се успокои. Обхвана раменете ѝ и я притисна така, както никога досега.

— Обичам те, Джулия — каза той нежно. — Имам нужда от теб.

— О, любов! — Тя бе толкова щастлива да чуе тези думи. Като че ли огън бе избухнал изведнъж вътре в нея и я топлеше със своя пламък.

— Бях ужасно тъжен без теб.

Тя обсипваше с целувки страните, очите, челото му.

— И аз те обичам, обичам те толкова много!

Хвана с ръце лицето му и остана мълчалива, сгушена до него, гледайки го. Като че ли искаше да се убеди, че наистина се е завърнал. В средата на челото си той имаше малка бръчка, която слизаше към носа, лека бразда, издълбана от времето и грижите.

— О — каза тя, — не искам повече да я виждам. Трябва да я прогоним!

Започна да я търка с върха на пръста си.

— Не искам повече да те виждам напрегнат. Нужно ти е да бъдеш спокоен. — И намерила изведнъж лек за нето, възкликна ликуваща: — Но, разбира се. Аз знам какво е необходимо: ще те отведе в едно приказно място, където ще бъдеш най-послед в мир със самия себе си.

Искаше да отиде с него в Семио, островчето край Сицилия, чийто собственик от две поколения бе фамилията Антинари. На тази ивица земя сред морето старият банкер бе изпратил и сина си.

Стъпването на острова бе за Карло като гмуркане в миналото. Едно скъпо минало, защото като малък прекарваше тук ваканциите си и с този остров бяха свързани едни от най-приятните мигове в живота му.

Сега обаче, като гледаше голямата вила, която се издигаше на върха на острова, сърцето му се свиваше. Навсякъде печал и униние. Там, където в слънчевите утрини като дете бе играл с топка, сега господствуваха къпини и жълтуги.

Започна да тършува навсякъде и в една стая намери много предмети, които някога му бяха скъпи. Няколко пожълтели дневничета, едно конче-люлка с пробита глава, дървен самолет, който бе построил със собствените си ръце.

Хвана крехкото самолетче за изкривените крила и излезе от вилата през бялата входна врата. Пет-шест врабчета излетяха от едни изсъхнали рожкови и отлетяха, изпълвайки въздуха с пронизителни протести. Банкерът ги наблюдаваше навъсено. Изглеждаше като единственият оцелял от бомбардировка, който се лута сред развалини. Слънцето печеше безжалостно и лъчите му се отразяваха в морето. Заболяха го очите.

Не разбираше защо старият му баща го бе подтикнал да отиде сам на острова. Може би просто не искаше той да види лицата, с които

се срещаше. Бе сигурен, че синът му не би одобрил някои връзки и ще страда.

И наистина същия ден старецът беше поканил на обяд един човек, който би пресякъл апетита на сина му: адвокат Теразини, стара лисица, с която се срещаме отново след временните съдебни неприятности.

Странно, но в определен момент Теразини заговори именно за остров Семио.

— Бих искал да ви попитам дали няма да ми продадете едно парче от вашето красиво островче.

— Невъзможно — отговори старият, — не може да ми го искате. Семио е като фамилен герб, не се пипа. Е, да разбирам, бихте искали да построите там едно от онези просташки туристически селища.

Старият banker продължаваше да клати бялата си грива в знак на неодобрение.

— Съжалявам, моят отговор е не.

— Няма нищо — намеси се примирително друго лице, което седеше на масата с тях, едър любезен мъж. — Все пак това бе възможност да се запозная с вас. — Погълна огромно парче печено месо и добави: — Сделките ще дойдат, да не бързаме.

— Сигурно — каза старият, обърнат към едрия мъж. — Вие, счетоводителю Биаци, ме помолихте да приема адвокат Теразини и аз не се поколебах, защото винаги сте ми представяли ценни личности. — После се обърна към Теразини и показвайки му четвъртото лице на масата, каза: — И с него ме запозна Биаци.

Четвъртото лице се наричаше Тано Кариди: младеж, облечен като конте, много висок, за да бъде сицилианец. Косите му бяха буйни и черни, очите сурови, озарени от мрачна светлина, погледът му невероятно втренчен, като че ли искаше да прониже всичко, върху което се спираше. Израз на човек, за когото светът бе играчка, направена за негова собствена наслада. Когато заговориха за него, на невъзмутимото му лице се появи нещо подобно на усмивка.

Старият Антинари постави изкривената си от артрит ръка върху ръката на контето и обясни:

— В интерес на истината отначало не ми направи добро впечатление. Но Биаци настояваше, че трябва да му се доверя, защото

той гарантира за него. И не мога да го обвиня, че е сгрешил. Тано стана необходим за мен.

— Много сте добър — коментира Тано.

Когато се намериха да си тръгват, Теразини се върна на предишното си предложение.

— Скъпи Антинари, ако премислите за острова, дайте ми знак.

В усмивката му имаше нещо магнетично, очарование, което притежават само истински неискрените личности.

Антинари бе озадачен. Погледна Тано и запита:

— Според теб какво искаше този Теразини?

— Острова Семио — той ви го каза.

— Не — каза старият, отмятайки назад голямата си глава. — Семио бе претекст. Искам да разбера какво искаше всъщност.

Тано пъхна между устните си една цигара и я запали със златната си запалка.

— Вижте, адвокатът Теразини имаше куп проблеми и се опитва да се изкачи по склона. Има нужда отново да се включи в кръговрата на сделките. За него може да бъде златна възможността да инвестира във вашите банки.

— Капитали на мафията в моята банка?

— Теразини има нужда точно от банкова система като вашата с чуждестранни филиали.

Старият Антинари се почеса по главата замислено. „Капитали на мафията“ — каза тихо. Това можеше да бъде реална възможност да спаси банката и труда на три поколения. За да му припомни тази абсолютна необходимост, от Милано дойде и Дино Алеси.

— На тази банка — каза глухо генералният директор — посветих целия си живот. Ако ти и твоят син желаете да я разорите, няма да ви го позволя.

Старият заяви, че нещата не са чак толкова трагични.

— Ще поставим всичко на място — каза той, вдигайки ръка. — Със спокойствие ще успеем. Като начало Карло ми подписа пълномощно. Бих могъл да го прехвърля на теб. Но преди това трябва да ми кажеш с абсолютна искреност дали е възможно да се спаси банката без тази операция, на която се противопоставя синът ми.

— Абсолютно невъзможно!

— А ако синът ми продължава да бъде против?

— Тези хора не се шегуват — ядоса се Алеси. — Ти познаваш правилата на играта. Можеше да ги внушиш и на сина си.

— Да, да, съгласен съм. Не го бива, и това го знам.

Разхождаше се бавно със скръстени ръце на гърба си и изведнъж се спря, сякаш взел решение.

— Ще ти дам пълномощното и ще подпишеш ти вместо него. Няма да му кажем нищо. Аз ще се погрижа после да го убедя. — Отпрати към Алеси пронизващ поглед. — Това достатъчно ли е?

— Не зная. Синът ти е полудял. Не зная дали ще съумее да си държи устата затворена. Способен е да извърши глупости.

Банкерът се намръщи.

— Дотам ли сме стигнали?

— Дотам. Тогава какво решаваш, даваш ли ми пълна власт?

Старият кимна с глава. Извади от чекмеджето пълномощното и го връчи на Алеси.

— Добре — каза генералният директор. — Струва ми се, че няма повече пречки. Договорихме се по всички въпроси.

— С изключение на един.

Алеси бе вече почти до вратата. Спря се с въпросителен вид:

— За какво става въпрос?

Старецът изглеждаше изморен и неспокоен, загубил бе предишния си плам.

— Дино, помни, че е мой син.

Алеси без никаква топлина и даже с нотка на нетърпение в гласа промърмори:

— Добре де, добре.

Отвори бързо вратата и излезе.

След няколко дни Джулия и Корадо също пристигнаха на остров Семио. Имаше едно малко заливче, където можеше да се завърже моторницата, докато от другата страна се издигаха само високи скали. Сигурни бяха, че там няма никой. Така че много се изненадаха, когато видяха вратата и прозорците разтворени.

Кой можеше да се е приютил тук?

— Ей — извика Джулия, надничайки вътре — има ли някой?

Гласът ѝ отекна в празните стаи и изпълни въздуха. След това всичко утихна както преди.

— Странно!

— Ти провери вътре — предложи ѝ Катани, — а аз ще хвърля един поглед около къщата.

Джулия влезе. Видя отново големия салон с огромните прозорци с изглед към морето. Беше празен. Приблужи се до вратата на една от спалните и полека я отвори. Замръзна на прага от потресаващата гледка, която се разкри пред очите ѝ.

На една гредка на тавана бе вързано въже, на което висеше тялото на баща ѝ. Лицето му беше подпухнало, лилаво, под краката му — прекатурен стол.

Джулия изведнъж я втресе, притисна устата си с две ръце, за да потисне болезнения вик. С побледняло лице отстъпи няколко крачки назад и завика:

— Корадо! Корадо!

Той притича. Притисна лицето ѝ до гърдите си и силно я прегърна, галейки косата ѝ. Усещаше как през тялото ѝ преминават яростни тръпки. Когато заговори, тонът ѝ беше истеричен:

— Не трябваше да го пускам да замине! Не трябваше!

Катани я отведе далеч от стаята, където висеше трупът на баща ѝ. Отиде сам да разбере как се е самоубил.

Но дали наистина се беше самоубил? Катани пресметна височината на гредата, на която бе завързано въжето. Беше най-малко три метра. Как е успял банкерът да завърже горе въжето? Дори да се беше покачил на стола, пак не би успял. Не беше възможно. Не можеше да се предполага, че е използвал стълба или шкаф, тъй като наоколо нямаше нищо подобно.

Дяволски необяснимо! Необяснимо, защото в крайна сметка сигурно наистина се беше самоубил. Вече бе правил подобен опит и сега всичко навяваше мисълта, че е имал нова криза на депресия.

— Веднага трябва да известим дядо — каза Джулия.

Дядото беше изкарал нощта, без да мигне, и сега имаше ужасно главоболие. На сутринта бе повикал Тано, поръчвайки му да извика спешно Теразини.

Сега адвокатът стоеше пред него, малко учуден от това, че го бяха накарали да дойде толкова бързо.

— Какво има? Решихте ли да продадете Семио? — каза с противната си усмивчица.

— Не, не ви извиках за това. — Банкерът присви светлите си очички и заговори съвсем сериозно: — Имам нужда от вашата помощ. Предлагам ви една сделка.

Точно в този момент телефонът иззвъня. Тано вдигна слушалката и след това се приближи до стареца, съобщавайки му с глас, в който не прозираше никакво вълнение:

— Нещастен случай. На остров Семио...

— Синът ми! — разтревожи се старият Антинари.

— Да — продължи Тано. — Самоубил се е.

За погребението Алеси пристигна от Милано. Заедно с него дойде и Анна, съсипана, с подути очи и треперещи ръце. Носеше със себе си една партитура на Моцарт и пожела да я сложат в ковчега на мъжа ѝ.

— Беше любимото му произведение.

Лекарят, с типичния за дебелия хора задух, прегледа тялото на Карло. После седна спокойно, сложи си очилата, взе един лист и с дребен почерк написа, че смъртта е настъпила „вследствие на самоубийство“.

Алеси взе удостоверението. Докато листът изчезваше в джоба му, мрачният му поглед срещна очите на Катани. В продължение на един дълъг миг двамата мъже се гледаха с невероятна омраза. Лицето на Корадо бе така променено, че той изглеждаше действително опасен.

Напрежението бе уталожено, когато малкото шествие се отправи към единия край на острова, където бе семейното гробище.

Времето не участвуваше в тази скръбна процесия. Слънцето грееше, прашната пътека проблясваше под необикновено ярките лъчи. Печалният шум от стъпките се смесваше с пляска на разбиващите се в скалите вълни. Точно тогава в ясното небе премина ято гарвани. Подобни на черни воали, те изпълниха въздуха със своето потискащо грачене.

Джулия вървеше, подкрепяна от Катани. От време на време опираше леко глава на рамото му и едва потискаше плача си. Старият Антинари водеше шествието, изправил хубавата си побеляла глава, с непроницаем израз.

Дино Алеси изглеждаше леденостуден, с което показваше увереност. Извисяваше се и над най-високите, сякаш бе надраснал и

себе си. Сред тази групичка от разбити и губещи хора той беше единственият истински победител.

Когато церемонията свърши, той не загуби и минута време.

— Сега да поговорим!

— Бързо искаш да завършиш партията — забеляза банкерът, докато се строполясваше на един стол, почувствувал внезапно страшна умора.

— Без мен вече нищо не можеш да направиш — каза Алеси. — По-добре ще бъде за теб да приемеш условията ми.

— Хайде, изплюй камъчето. Искаш да влезеш в административния съвет, разбира се. С каква квота? Три, четири процента?

Алеси го погледна право в очите и просъска:

— Искам единадесет процента.

Старият Антинари с усилие преглътна. Дишаше тежко.

— Семейството ми притежава четиридесет процента. Ако ти вземеш единадесет, ще имаш решаващ глас, защото можеш да образуваш мнозинство с другите акционери.

— Аз вече имам решаващ глас. Без мен ти и твоето семейство сте пред фалит. Вината не е моя: синът ти те доведе до това положение. Нямаше характер, необходим за банкер.

— Е, да, човек трябва да има железни нерви като твоите.

— Или като твоите — отвърна му Алеси.

Старият мъж наведе глава.

— Добре, ще имаш единадесетте процента.

Когато се върна при другите, Алеси изглеждаше съвсем променен. Очите му блестяха, изпълнени с арогантно високомерие. Хвана Анна подръка, сякаш да подчертае, че и съпругата на банкера вече официално му принадлежи.

— Да вървим.

Но Анна не искаше да замине сама, сякаш имаше лошо предчувствие.

— Ела и ти — каза на Джулия. — Недей да оставаш на това място.

Хвана сърдечно Катани за лакътя и плачливо добави:

— Не ми я взимайте точно сега, моля ви.

Момичето погали майка си, после я целуна по рамото и каза нежно на ухото ѝ:

— Остави ме тук. Ти имаш Грета: трябва да мислиш за нея.

— Щом така искаш — каза майка ѝ, изтри една сълза, обърна се и объркано се вгледа едно след друго във всички лица, сетне тръгна след Алеси към моторницата. Старият Никола остана да ги гледа, докато се превърнаха в далечна точица на хоризонта.

На лицето на стареца се четеше безмерна омраза. Без да откъсне поглед от морето, каза на Тано:

— Какво мислиш? Ще се справим ли с това копеле Алеси?

— Сигурен съм — каза контето.

Банкерът се изправи, дишайки с пълни дробове. Фигурата му, очертала се на синьото море, напомняше стар лъв, който отново започва да ръмжи. Предвкусвайки отмъщението, той каза на Тано:

— Когато се върнем в хотела, повикай пак Теразини. Трябва да продължим един прекъснат разговор.

БИЖУТО

Морето бе нашарено с бели ивици. Вдигнал се бе напорист вятър и от крайбрежните скали се носеше глухият тътен на вълните. Бе чудесно. При други обстоятелства Джулия би останала очарована от възхитителната природна гледка. Но не и в този миг. Чувствуваше се самотна, отчайващо самотна. Мисълта за баща ѝ, който си бе отишъл завинаги, изпълваше сърцето ѝ с толкова мъка, че ѝ се струваше, че полудява. Едва сега разбираше колко е била привързана към този меланхоличен, мечтателен човек.

Корадо бе там, близо до нея. Постави ръка на раменете ѝ и докосна с лека, съвсем лека целувка косите ѝ. Тя се отдръпна почти с отегчение.

— Извини ме — промълви умолително, — но имам нужда да бъда сама.

Излезе навън и пое по пътеката, която водеше към малкия вълнолом. Вървеше със свити рамене, с вдигната яка на палтото, за да се укрие от вятъра, който я караше да тръпне. Качи се в моторната лодка, закотвена на брега, и потегли с пълна скорост срещу пенливите вълни.

Останал сам, Катани разгледа вилата. Приблужи се до една стена, на която бяха окачени семейните портрети. Повече от всички го очароваше родоначалникът, старият корабовладелец, който гордо показваше големите си вирнати мустаци. В предците той търсеше прилика с потомците. Но нещо го разсея. Изведнъж чу настойчив шум, който идваше от съседната стая. Приличаше на равномерно потракване на пишеща машина.

Катани отвори вратата и видя телетип, който изписваше послание. Живо заинтересован, откъсна листа от машината и прочете нещо, което го вцепени.

Посланието идваше от сицилианския клон на „Банка Антинари“. Адресирано бе до Карло и можеше да се предположи, че вестта за смъртта му бе още пазена в тайна от баща му.

Това съобщение е трябвало да успокои банкера. То гласеше: „В съответствие с Вашето искане направихме необходимото, за да преведем един милион долара на «Оувърсийз Банк» в Насо“.

Наистина странно. Как бе възможно един човек точно преди да се самоубие, да изпрати в чужбина един милион долара? Какъв интерес би могъл да има? Не, каза си Катани, тук трябва да има нещо друго. Постави телекса в джоба си и се приближи до прозореца, размишлявайки върху поведението на банкера.

След като премисли случката от всички страни, му се стори, че е близо до разгадаване. Развълнува се, както всеки път, когато започваше да съзира истината. Може би банкерът както всички, които са оцелели след опит за самоубийство, вече е нямал никакво намерение да умира. Може би е мислел за бягство. Искал е да изостави всичко бързо и да избяга в чужбина. Затова е дал указания да се преведат тези пари.

Известни съмнения Катани вече бе имал, когато изследва въжето, на което висеше тялото на банкера, на много висока греда, до която бе невъзможно да се стигне само с помощта на стол. Вече бе повече от ясно, че банкерът е бил убит.

Корадо започна да търси други улики. Претърси основно спалнята на Карло Антинари и в едно от чекмеджетата откри пакет, надписан на ръка „За Джулия“. Съдържаха нещо твърдо, компактно. Катани скъса хартията и видя в ръцете си малък магнетофон. Без да се бави, натисна клавиша.

Дрезгаво проехтя гласът на банкера: „Скъпа Джулия, съкровище мое, записвам послание за теб. Утре ще дойде морякът и ще го поверя на него, за да ти го предаде в Милано. Бих искал да дойдеш тук в Семио. След това ще отидем заедно на едно дълго пътуване.“

Думите наистина разкриваха много неща. Катани се готвеше да изслуша и продължението, но изведнъж с леко неудоволствие изключи касетофона. Безшумно Джулия бе изникнала зад гърба му.

— Извинявай — каза той, — може би не трябваше...

Тя не отговори. Взе касетофона и натисна отново копчето.

Гласът на баща ѝ продължи: „Ти единствена прояви разбиране към мен. Аз невинаги съм се сещал и съм имал възможност да ти се отблагодаря за обичта ти. И за да ми простиш, поръчах едно подаръче за теб на Монкада, сицилианския бижутер, спомняш ли си? Е,

съкровище мое, засега те поздравявам и те чакам. Татко ти праща една голяма целувка.“

Лентата продължаваше да се върти и шумът нарушаваше тишината, възцарила се между двамата.

Сълзи се стичаха по лицето на Джулия. Тя протегна ръка, спря касетофона и простена:

— Горкият татко! Беше толкова самотен.

Прекара с нежност ръка по леглото на баща си, сякаш той беше още там, потънал в сън. Избърса сълзите си и уморено се отправи към прозореца.

Долу морето вече се уталожваше, а вятърът се бе превърнал в лек полъх.

— Искам да си отида — каза Джулия, — мама беше права. Не може да се стои тук: потискащо е. А освен това искам да взема подаръка на баща ми.

Катани се чудеше как да се държи. Не съществуват думи или жестове, които са в състояние да смекчат някои болки. Попита само:

— Искаш ли да дойда с тебе?

Тя се обърна, приближи се до него и го целуна по челото.

— Но, разбира се — прошепна. — Искам те завинаги до себе си. Извини ме, задето съм малко тъжна.

Бижутерът беше много словоохотлив, поласкан от какво ли не.

— Поласкан съм, задето баща ви избра моя скромен магазин. Поласкан съм, че ме посетихте. Поласкан съм, задето моето бижу ще краси ваша светлост.

Сред хиляди поклони подчертаваше достойнствата на една брошка с изключителна красота. Златна скъпоценност с розов диамант в средата, заобиколен с плетеница от брилянти и изумруди.

— Купил я бях на един търг в Сотби, Лондон — каза бижутерът. — Беше част от колекцията „Пит“, едно много изящно произведение. Необходимо беше голямо търпение за реставрацията му.

Джулия пое внимателно с две ръце бижутото. Някаква нова светлина грееше в очите ѝ.

— Прекрасно е! — възкликна тя.

Бижутерът продължи машинално да се кланя.

— Благодаря! Удоволствие е да обслужваш хора, които ценят изкуството. Има само още един подобен диамант. Той се намира на

гривната, която образуваше комплект с брошката.

— Бихте ли ми я показали? — весело каза Джулия.

— Взе я баща ви. Но тъй като не му харесваше толкова много, не я подари на вас.

Бижутерът сякаш изгуби красноречието си. Поусмихна се и отвръщайки поглед, каза:

— В действителност не съм упълномощен...

— Но аз съм му дъщеря, на мен можете да кажете.

Тогава отвори едно чекмедже и извади няколко листа. Прегледа ги набързо и после каза:

— Истинското име го няма. Отбелязал съм просто „Агрипина“. Но не знам коя е.

— Струва сигурно стотина милиона.

— Много повече, госпожице.

Джулия бе озадачена. Коя беше тази тайнствена Агрипина, на която баща ѝ правеше толкова скъпи подаръци? Никога не си бе представяла, че може да има и друга жена в живота му.

Катани винаги успяваше да улови практичната страна на нещата. Попита:

— Общо ли плати двете бижута?

— Не — обясни бижутерът, продължавайки да преглежда документите си. — Ето тук: платени са с два различни чека, единият подписан от горкия комендаторе Антинари, а този за гривната е подписан от някой си Дино Алеси.

Наистина беше трудно за разбиране. Възможно ли бе бащата на Джулия да е имал любовница и да ѝ е правел подаръци, плащани от Алеси?

Това беше въпрос, с който Катани в този момент не можеше да се занимава. Нещо друго го тревожеше. Пред бижутерияния магазин бе паркиран бял форд с двама младежи вътре. Бе забелязал, че следят него и Джулия, откакто бяха стъпили в Сицилия.

Докато караше към хотела, хвърли поглед към контролното огледало и откри, че белият форд е все още по следите им.

По-късно през перденцата на прозореца видя колата, паркирана пред хотела. Единият от двамата слезе и тръгна към входа на хотела. Беше дребен и закръглен. Оглеждаше се нервно наоколо.

Джулия нищо не бе забелязала. Катани я целуна и каза:

— Връщам се след една минута. Забравих да взема цигарите.

Когато стигна във фоайето, забеляза, че дребният и закръглен младеж се беше скрил във страничния вход зад една колона. Полека мина зад гърба му. Видя го прилепен до стената. Беше с платнено яке, дългите коси стигаха до врата му, а в ъгъла на устата му висеше цигара. Комисарят действуваше бързо. Хвана с две ръце ръката на младежа и я изви на гърба му.

Другият дори не успя да реагира. Напълно объркан, извърна към Корадо подутото си лице с изражение на болезнено учудване.

— Ще ми счупиш ръката! — простена.

— Да, ще ти я счупя, ако не ми кажеш кой те изпраща. Кой ти нареди да ме следиш?

— Приятели сме — запротестира другият. — Заради госпожицата е. Дядо ѝ ме праща. Каза, че трябва да я охранявам.

— Тогава заведи ни при него. Ако обаче не е вярно, чака те лоша изненада.

Старецът се приготвяше за една специална вечер. В градината на хотела бяха издигнали подиум, на който малък оркестър вече настройваше инструментите си.

Беше избрал по-отдалечена маса, защото искаше да е на спокойствие с госта си Теразини. Поднесе към устните си чаша с джин и тоник и отпи с удоволствие. Въпреки всичко беше в отлично настроение. По дяволите, мислеше си, още не се е родил той, който ще метне Никола Антинари.

Едно момиче с къса пола и дълги гарвановочерни коси се приближи до микрофона и запя.

Теразини я гледаше с възторг.

— Ах, прекрасна е!

— Виждам, че имате добър вкус, адвокате.

Но други мисли вълнуваха Антинари.

— Тано сигурно ви е намекнал за причината, поради която ви повиках? — попита той.

— Разбира се. Вашето предложение много ме заинтригува.

Старият banker отпи доста голяма глътка джин с тоник. Приблѝжи белоснежната си глава до Теразини, сякаш щеше да му довери нещо.

— Радва ме интересът ви. Но що се отнася до конкретните въпроси, какво ще ми кажете? Алеси се справя добре в някои кръгове. Успява да пласира стоката без проблеми. Ако заемете мястото му, ще можете ли да извършвате същите операции?

— Имате предвид финансите, тайните служби... С тях имаме здрави приятелски връзки. Няма проблеми.

— Хм, хм — измърмори старият финансист. — И каква е цената?

— Като на Алеси. Неговите единадесет процента преминават на мое име, заедно с мястото в административния съвет. Обаче вие ще извлечете големи предимства. Ще внесе крупни капитали в касите на вашите банки.

Старецът размишляваше.

Наоколо цареше веселие. В полусянката, под лампите, се виждаха усмихнати и изпълнени със задоволство лица.

— Да — съгласи се старият. — Така е добре. Остава само една подробност.

Вдигна рязко поглед: вледеняващ поглед. И каза бързо:

— Алеси?

Теразини извади една цигара и подхвърли небрежно:

— Това е ваша грижа.

Разговорът можеше да се смята за приключен, когато дребният и закръглен младеж дойде да съобщи, че е дошла Джулия. Старецът се извини на Теразини и отиде да посрещне внучката си. Притисна я в прегръдките си, докато Теразини, който беше познавач, остана доста впечатлен от красотата на момичето.

Но веднага след това погледът му се спря на Катани. Въпреки че беше свикнал да се държи хладнокръвно при крайно напрегнати ситуации, не можа да не се размърда на стола и да не стисне конвулсивно облегалките.

Корадо също го видя. За няколко секунди стояха с впити един в друг очи. Още малко и от тези втренчени погледи сякаш щяха да изскочат искри. Това беше първата им среща след процеса, на който не бяха повярвали на обвиненията на Катани.

Пръв заговори Теразини:

— Не мога да кажа, че съм щастлив да ви видя, инспекторе.

— Не съм вече инспектор. А вие все още ли сте адвокат?

— Разбира се.

— Така вървят нещата в тази страна.

Теразини отмести поглед. Катани продължи:

— Какво ви води насам?

— Сделки.

— Обичайните сделки, нали?

Теразини не беше избухлив, но вече губеше търпение.

— Катани, не искам да виждам повече лицето ви — каза решително той.

— И аз вашето. Сънувам го дори нощем.

— Не знам дали да го смятам за чест — усмихна се ехидно Теразини.

— Смятайте го за опасност. Ако се случи така, че нашите пътища отново се пресекат...

— Надявам се заради вас това да не се случи — прекъсна го Теразини, който вече започваше да се гневи. — Напоследък се промених, вече не съм толкова търпелив.

— Да, наистина, виждам, че сте малко нервни.

— А вие какво правите тук? — смигна той към Джулия. — Да не сте тръгнали на лов за зестра вече?

— Не, ходя винаги на лов за свирепи зверове като вас.

Ядосан, Теразини излезе от кожата си и избухна.

— До гуша ми дойде! — скръцна със зъби той. — Не се мотайте повече около мен, защото ще ви смачкам като буболечка. — Удари силно по масата и излезе колкото се можеше по-бързо.

Останал сам, Катани видя през един прозорец банкера, който представяше внучката си на някаква група хора. След няколко минути старият се върна на масата, докато Джулия остана да говори с другите.

— Какво направихте? — каза старият. — Уплашихте моя Теразини.

Корадо се направи, че не е чул:

— Не обичам да ме следят. Защо сте пратили тези двама по петите ми?

— Заради Джулия. Искam да съм спокоен. Тревожа се за нея след самоубийството на сина ми...

— Синът ви — прекъсна го Катани — съвсем не се е самоубил. Убили са го.

Старецът остана невъзмутим, сякаш беше статуя. Катани извади от джоба си телекса, който бе взел в Семио, и му го показа.

— Никакво самоубийство няма. Погледнете тук, не е имал никакво намерение да умира. Възнамерявал е да замине в чужбина.

Костеливите ръце на стареца обръщаха и преобръщаха нервно листа хартия. Обаче продължаваше да мълчи, докато Катани продължаваше да го атакува.

— Знам даже кой го е убил. Убил го е Алеси.

В този момент старецът се обърна към него с широко отворени очи.

— Що за глупости говорите?

Катани неумолимо продължи да нанася удари:

— Синът ви се е противопоставил на една голяма сделка. И Алеси го е елиминирал.

— Вие не знаете какво говорите: Алеси е много доверен човек.

— На кого? На себе си. — Катани леко се наведе над масата и изкосо наблюдаваше вкамененото лице на стария. — Убеден съм, че вие отлично знаете как е умрял синът ви. Знаете какво е направил Алеси, но не говорите, защото сте от едно и също тесто и двамата. Сделките преди всичко. Парите. Вие сте хора, които са надхвърлили човешките измерения. Убили сте чувствата, унищожили сте всички задръжки. И всичко това наричате реализъм. Трябва да бъдем реалисти: да не отстъпваме от целта. Така говорите вие. Но сърцата ви отдавна са угаснали.

— Свършихте ли проповедта си? Да не мислите, че ако знаех, че синът ми е бил убит, щях да стоя спокойно?

— Вие не стоите спокойно — каза кротко Корадо. — Повикахте адвоката Теразини. И ако все още съм запазил добрия си нюх, за Алеси ще настанат тежки времена.

КУФАРЧЕТО

— Насам, моля.

Кабинетът на професор Матинера в Рим бе облицован с дърво. Докато следваше секретаря, който го съпровождаше, Дино Алеси се мъчеше да определи мириса, който властвуваше в кабинета, мирис, който му бе познат и който всеки път го безпокоеше. Беше някаква смес от острия парфюм на секретарка, дима на пура и миризмите на екзотичните животинчета, затворени в малки клетки, които Матинера бе разпръснал по коридорите и по стаите.

— Оттук посочи секретарят.

Алеси влезе в една празна стая. Секретарят затвори вратата, Алеси се настани на един фотьойл и сложи куфарчето на коленете си. Галеше го, докосвайки го леко, сякаш беше реликва. Отвори го, опипа пачките с шумолящи банкноти, с които беше пълно, и го затвори.

След няколко минути секретарят се върна.

— Моля — каза той с лек поклон.

Алеси го последва. Остави куфарчето на фотьойла. Въведоха го в друга стая, подобна на първата, само че имаше и малка масичка, на която бе поставено друго куфарче. Краищата му бяха обковани с метал.

Алеси го отвори. То съдържаше фотокопия, топографски карти.

Чу се леко почукване на вратата. Беше пак секретарят с куфарчето на Алеси в ръка.

— Бяхте си го забравили оттатък — каза любезно той.

Когато вратата се затвори, Алеси отново погледна вътре.

Там нямаше нищо. Банкнотите бяха изчезнали. Без да му мигне окото, взе книжата от другото куфарче и ги премести в своето. Грижливо затвори ключалките и тръгна към изхода.

— Довиждане, доктор Алеси — сбогува се с него секретарят.

Когато се върна в Милано, отиде веднага в дома на Антинари. Анна беше потънала в едно кресло с чаша уиски в ръка.

— Рано се връщаш — промълви тя. — Какво свърши в Рим? Още една от твоите измами ли?

Алеси продължаваше да стиска куфарчето в ръка, без да се реши да го остави някъде.

— Какво носиш там, вътре? Някоя гадост ли? — Очите на Анна бяха замъглени от алкохола. Смъртта на съпруга ѝ бе направила непоносими всички интриги и подлостии, на които преди не обръщаше внимание.

Дино Алеси постави куфарчето на килима и се наведе над креслото, за да целуне жената.

Тя го отблъсна.

— Внимавай, Грета може да ни види.

Той я хвана за косата, принуждавайки я да държи главата си назад. Целува я продължително, докато тя напразно се опитваше да се освободи.

— Когато се съпротивляваш, ми харесваш повече — засмя се ехидно Алеси, ухапвайки я леко по шията.

— Сигурно си успял в някоя съмнителна сделка — каза тя с презрение. — Винаги се възбуждаш, когато печелиш пари.

— А-а — отвърна той. — Май те е хванал алкохолът.

— Достатъчно трезва съм, за да видя колко си гнусен!

Изглежда го предизвикателно.

Този мъж, в чиито прегръдки по-рано търсеше утеха, сега ѝ се струваше омразен и непоносим. Алкохолът развързваше езика ѝ.

— Сигурна съм — каза, — че горкият Карло е бил затънал до шия и ти си го оставил да потъне, без да си мръднеш пръстта.

Плисна към него останалото в чашата уиски.

— Това не — каза той, — не трябва да го правиш.

Зашлеви я жестоко по лицето и тя се смъкна на земята със сподавен тон.

— Карло беше един нещастник — невъздържано изсъска Алеси. — Добре направи, че се самоуби.

Както звярът защитава малките си, по същия начин Анна се опита да запази паметта на съпруга си. Изправи се гневно и се хвърли към Алеси, опитвайки се да впие нокти в лицето му.

Той отскочи назад, докато Анна, изгубила равновесие, се просна на пода, повличайки със себе си и бутилката с уиски. Задъхваща се, тя остана като вкаменена сред парчетата стъкло и алкохолните пари, които се издигаха.

На другата вечер Алеси дойде пак, но държането му бе съвсем различно. Донесе ѝ букет цветя, беше много мил с нея, молеше я да му прости.

Накрая Анна се съгласи да отиде у дома му. Озова се с него в леглото, което толкова пъти ѝ се бе струвало най-желаното място, а сега извикваше у нея погнуса.

Към полунощ Алеси стана. В полусъница Анна чу, че говори по телефона в кабинета си. Жената се размърда в леглото, стана, среса хубавите си разрошени коси и облече халата. На земята лежеше ризата на любовника ѝ. Ритна я.

Главата адски я болеше и тя бе принудена да се подпре за малко на леглото. Посъвзе се и направи няколко крачки. През откренатата врата на кабинета видя Алеси, обърнат гърбом, със залепена на ухото си телефонна слушалка. Същото куфарче от предния ден бе сложено на писалището и той бе сложил ръка отгоре.

Анна се отдръпна. Крадешком отиде да седне на края на леглото, близо до шкафчето, където имаше още един телефон. Вдигна внимателно слушалката и се заслуша в разговора.

— Няма проблеми — казваше Алеси. — Не, не, тази пречка е премахната... Самоубийство. И лекарят го потвърди. Спокойни сме.

От другата страна се чу глас, който със силен чужд акцент питаше:

— А старецът? Как го прие?

— Не каза нито дума. Примири се. Потвърди пълномощията ми, така че можем да действуваме. Тук при мен са необходимите документи...

Анна, потресена от разкритието за истинската участ на съпруга си, смазана от цинизма на любовника и свекъра си, сложи слушалката с разтреперани ръце и се върна да наблюдава действията на Алеси в кабинета.

Видя го да сваля от стената една тежка картина, показва се вратичка на сейф, вграден в стената. Алеси го отвори и сложи куфарчето вътре.

Анна веднага се върна в леглото. Той дойде при нея и се наведе да я целуне. Въпреки отвращението, което изпитваше, тя потисна порива да се облече набързо и да избяга.

Търпя още известно време милувките на мъжа. Най-после той заспа. Когато се убеди, че е заспал дълбоко, Анна се измъкна от леглото и набързо навлече дрехите си. Стигна на пръсти до кабинета, откачи картината и взе куфарчето от сейфа.

Преди да излезе от къщата, написа бележка на Алеси, че се връща при Грета, и я сложи на леглото.

Беше от няколко минути в жилището си, когато някой започна да звъни настоятелно. Може би беше любовникът ѝ, който вече е разкрил всичко. Анна скри куфарчето и отиде да отвори.

Не беше Алеси. Но изненадата на жената бе още по-голяма, когато видя пред себе си Катани.

— Вие тук, по това време? А Джулия?

— Джулия се чувствава отлично, госпожо. Но трябва да говоря с вас. Преди това искам да знам дали Алеси е тук.

Изглеждаше много притеснен.

— Не — каза тя, — у дома си е.

Катани потвърди на Анна това, което тя вече беше научила: Алеси беше убиец.

— Но сега — добави Корадо — и той рискува да свърши зле. Намеси се мафията. Той вече не им е необходим и искат да го елиминират.

Жената покри лицето си с ръце. Светът се стоварваше върху нея, а тя нямаше вече сили да реагира. Облегна се на ръката на Катани. Усещаше, че въпреки всичко този човек беше единственият, на когото можеше все още да се довери.

— Елате.

Отиде да вземе куфарчето, което беше скрила.

— Това е на Дино. Вътре сигурно има нещо много важно. Вземете го вие.

Корадо отвори куфарчето и хвърли поглед на книгата. Дори за човек като него, който бе виждал какво ли не, този материал бе като гръм от ясно небе. Вдигна очи, в които се четеше дълбоко, огромно изумление.

— Алеси е в опасност. Трябва да отида в дома му. Нужна ми е колата ви, госпожо.

Но Алеси вече имаше друг гост. Малко след като Анна бе напуснала леглото му, на вратата се позвъни настойчиво. Алеси се

събуди и още зашеметен от съня, отиде да отвори.

— Обезпокоих ли ви?

На входа стоеше Тано, бездушният франт, на служба при стария Никола. Без да дочака разрешение, влезе с ръце в джобовете и лице, изкривено в смразяваща гримаса.

Въпреки очебийната досада поради часа Алеси го покани в кабинета.

— Какво толкова спешно има?

Тано пхна пред носа му един лист.

— Подпиши — каза просто.

— Какво значи това?

— Значи, че излизаш от банката.

Алеси прегледа набързо листа и презрително го захвърли на писалището. Прочетеното му се стори толкова налудничаво, че дъхът му секна.

— Да не се е умопобъркал Никола? — извика разгневен. — И аз трябва да подпиша този лист? Да се съглася да напусна банката и да се откажа и от сделката?

Скочи на крака и с юмруци на масата, процеди:

— Забравете тая работа.

Тано не се смути. Само дясната му ръка, с едва доловим жест, се вмъкна под единия край на сакото. Когато се появи отново, стискаше пистолет.

Алеси се почувствува сломен. Някак си неочаквано се отпусна на стола. Ръцете му трепереха и той ги скри под писалището.

— Но без мен не можете да сключите сделката — каза с надежда в гласа. — Само аз имам необходимите материали.

— Някой друг ще го направи на твоето място.

Часовникът показваше почти три часа. Всичко се бе разиграло за няколко минути. Няколко минути, през които в живота на Алеси се бе разтворила страхотна пропаст.

Той отчаяно продължаваше да търси начин да обърне нещата.

— Никой не може да сключи сделката без мен — настояваше той. — Само аз притежавам необходимите документи.

— Какви документи?

— Това са карти за България, за Югославия, за страните, които ще разрешат преминаването на товара с оръжия. В замяна на което

искат тези документи.

Тано бе втренчил в него студеният си неподвижен поглед.

— Подписвай, без да правиш номера.

— Мога да ти ги покажа — каза Алеси, целият разтреперан. — Почакай, ако не ми вярваш. Ще ти покажа документите, които само аз притежавам.

Отмести картината и отвори сейфа. Когато видя, че е празен, гърдите му се стегнаха конвулсивно. Остана неподвижен. Стоеше нерешителен и невярващ. Дишаше трудно и когато се обърна към Тано, смъртта се четеше в очите му.

Искаше да му обясни, да му разкаже как се бе сдобил с тези документи. Но устните му само констатираха баналната истина:

— Няма ги вече.

Без да изпитва ни най-малко съжаление, Тано започна да проявява признаци на нетърпение. Обърна се към него като луд.

— Подпиши!

Пребледнял като платно, Алеси пак седна. Почти захленчи.

— Ако подпиша, какво ще стане с мен?

— Нищо. Взимам листа и си тръгвам.

— Наистина ли?

— Заклевам ти се.

Хвърляйки подозрителни погледи към Тано, Алеси разгъна хубаво листа на писалището, взе една химикалка и постави подписа си. Накрая го побутна към франта.

Последният старателно провери подписа. След това с жестока ехидна усмивка вдигна пистолета.

— Спри! Направих каквото искаше! — умоляваше Алеси е изпълнени с ужас очи. — Закле се, че ще ме оставиш на мира.

Глухото свистене на изстрела от пистолета със заглушител прекъсна думите в гърлото му.

— С това те поздравява господин Никола — изскърца със зъби Тано.

Стреля втори път.

— С това синът му. А с това аз — завърши, стреляйки трети път, докато тялото на Алеси тежко се свличаше на земята.

Въпреки лудото каране, Катани стигна прекалено късно. Върна се страшно бързо в дома на Антинари, където Анна при новината за

новия покойник избухна в безутешен плач.

— Всички ще ни избият — стенеше тя. — Всички!

— Не е разумно да оставате тук — каза Катани. — Пригответе и Грета, ще ви заведе на сигурно място.

Взе куфарчето с книгата на Алеси, качи госпожа Антинари и дъщеря ѝ в колата и потегли. Местоназначение: манастирът, който се бе превърнал в нещо като негово убежище в случай на опасност.

Веднага отиде при игумена. Затвори зад гърба си вратата на килията му и с тайнствен вид кимна към куфарчето, обещавайки, че ще му покаже наистина сензационно съдържание.

Полека-лека, докато разглеждаше листовете, на лицето на игумена се изписваше ужасено удивление. Пред очите му се нижеха топографски карти, на които някои зони бяха отбелязани с червени точки. Имаше снимки на планински зони, заснети от самолет. И върху тях също нечия знаеща ръка бе изтъкала нещо като паяжина, подчертавайки по-важните места.

За да види по-добре, игуменът извади от чекмеджето си лупа. Ставаше все по-тревожен и потъна в мрачни мисли. Накрая дълбокото му огорчение преля:

— Боже, докъде стигнахме — каза той. — Тук е нанесена цялата система за противоракетна отбрана. Това ми се струва, че е област от Венето.

— Един корумпиран чиновник не е достатъчен, за да достави такъв материал — каза Катани.

— Не, разбира се. Трябва да се е погрижил някой от доста високо място за подобно нещо.

— Да — съгласи се Катани. — И вие трябва да направите нещо.

Игуменът рязко се обърна към него:

— Аз?

Катани кимна в знак на потвърждение. Отправи му пронизващ поглед.

— Знам всичко за вас — каза той. — За миналото ви. Знам, че сте избрали монашеския живот от няколко години. Но преди това сте били политик. И то доста влиятелен.

Игуменът вдигна очи към небето и за миг му се стори, че се е върнал назад, в друг свят, в свят, от който доброволно се бе отказал.

— Стара история — отсече той, като махна уморено с ръка.

— Обаче вие можете да поговорите със старите си приятели. Дрехата, която носите, ви придава и по-голям авторитет.

Последва напрегната тишина. Игуменът сякаш внезапно бе обзет от мрачно настроение. Накрая се изкашля и попита:

— Какво искаш от мене?

— Трябва да ми помогнете — разгорещи се Катани. — Със съучастието на хора на властта някой организира колосален трафик на оръжие. Източните страни подкрепят операцията, а в замяна на това получават нашите планове за отбрана. Не ви ли се струва чудовищно?

Лицето на игумена сега бе добило отнесено изражение. Той каза:

— Какво ли мога да направя?

— Искате да си измиете ръцете? Искате да ги оставите да действуват? Продават оръжия, военни тайни, а вие, който можете да ги спрете, не си мърдате пръста. Не ми се струва много християнско поведение.

От сводестите прозорчета, тесни като бойници, се виждаше зелената планина, самотна и величествена. Този свят, изпълнен с мир, бе избрал той, помисли си игуменът, но оттатъшният свят, с неговите разпри и интриги, отново заплашваше да го въвлече във водовъртежа си.

— Остави тук тези книжа — каза той. — Трябва добре да размисля.

ИГУМЕНЪТ

Професор Матинера насочи към него сивите си очи иззад очилата. На заостреното му лице се смесваха чувства на удоволствие и изненада.

— Вие тук!

Зад огромното писалище сухото му и малко изкривено тяло бе скочило на крака като пружина.

— Моля ви, влезте.

С лицемерна усмивчица се отправи към човека, който се бе появил на вратата и стоеше там, колебаещ се.

— Какво удоволствие е отново да ви видя!

Матинера протегна ръка и игуменът я стисна, докато продължаваше да се оглежда като човек, който се връща за първи път в местата, където е прекарал детството си.

Той бе размишлявал дълго, преди да се реши да тръгне. Мисълта, че може да направи нещо, да спре мръсни сделки и да сложи край на верига от убийства, го бе убедила. Качи се на колата и се върна в Рим. Някога бе много влиятелен в столицата. Знаеше с какви средства се постига това. Познаваше недостатъците и слабостите на хората, които бяха на власт.

— Седнете, моля ви.

Матинера почти го побутна към малкото кресло до писалището си. Преди години, когато абатът бе доцент в университета, той бе най-напред негов ученик и после бе отишъл при него като асистент. Виждайки го сега, облечен с монашески дрехи, с непроницаемо лице, той му внушаваше още по-голямо страхопочитание.

Но когато втренчи очи върху листа, който игуменът разстла върху писалището му, Матинера се вцепени и хитрата му муцуна на невестулка се сгърчи. Не можеше наистина да си обясни по какви проклети пътища бе стигнал този лист до ръцете на монаха. Това бе една от секретните карти, доставени на Алеси.

— Даже дотам, до моите планини — каза игуменът, — стигнаха сигнали за отвратителен план. Някой съзаклятници в мрака, за да

продаде отбранителните системи на страната. Ти си много добре поставен във висшите кръгове. Трябва да ми помогнеш, за да спрем създателите на този срамен заговор.

— Аз? Какво мога да направя? — се изплъзна Матинера.

— Трябва да разобличиш изтичането на важна документация. Аз ти донесох само един лист, между впрочем много показателен, но имам на разположение цяла чанта, пълна с аналогични документи.

Матинера пребледня и едва-едва успя да сдържи собственото си слисване.

— Може би — добави — бих имал нужда от целия материал, за да предприема нещо.

— Този лист може да е достатъчен. Останалата част е на сигурно място в манастира.

— Но какво предлагате конкретно?

— Трябва да поискате разследване с цел да изясните как е станала възможна кражбата на тези документи.

— Доста е трудно — протегна ръце напред Матинера. — Но мога да опитам.

— Трябва да ми го обещаеш.

Матинера го погледна малко притеснено. Присви очички зад очилата и каза:

— Обещавам.

Но старият игумен с товара на годините си и познанието на човешката душа бе усетил лъжовно проблясване в лицето на Матинера. Не би могъл да се закълне, че неговият бивш асистент щеше да удържи на обещанието си. Когато се завърна в манастира, сподели съмненията си с Катани.

— Обърнах се към едно наистина влиятелно лице. Но трябва да се види дали ще предприеме нещо, дали може да се намеси. — Разтвори ръце и заключи: — Да почакаме.

Игуменът не можеше да си представи колко дълбоко се бяха изменили отношенията между хората на власт, от времето, когато той бе облякъл монашеските дрехи. Не познаваше новите съюзи. Иначе не би допуснал трагичната грешка да се обърне именно към Матинера.

Този човек с убегливо изражение бе станал оста, около която се въртяха най-скандалните сделки. Докато незнаещият игумен чакаше от

него едно добро дело, Матинера, напротив, вдигаше тревога сред своите влиятелни приятели.

— Да — казваше на телефона, — ваше превъзходителство, изложих ви точното положение.

От другата страна на линията проехтя ядосан глас.

— Съобщавате на мен? С каква цел?

— Зная — каза Матинера. — Аз съм длъжен да взема решение. Но, извинявайте, понякога човек има нужда от нечия помощ.

— Но какво говорите? — отговори сухо гласът в телефона. Изведнъж връзката се прекъсна. Събеседникът на Матинера бе сложил слушалката.

Бяха го оставили сам. Трябваше да се измъква със собствени сили. Облегна се назад на облегалката на креслото и за миг затвори змийските си очички.

— Професоре, това ви засяга, нали?

Останал в мълчание до този момент, седналият пред писалището мъж заговори с тон, който се опитваше да бъде окуражаващ.

— Да, скъпи Теразини. На всяка цена трябва да приберем тези документи.

Теразини разтвори ръце, сякаш искаше да каже, че това не е голям проблем.

— Ние сме готови.

— Да, но не трябва да се вдига много шум. Той бе важен човек. Ще стане скандал, ако му падне косъм от главата.

— Ще видим — каза Теразини, махвайки безгрижно с ръка.

Едва Теразини излезе от стаята, Матинера си свали бавно очилата, наведе глава към масата и обхвана лицето си с ръце. Нужно му беше време, за да се успокои при мисълта, че бе предал стария си професор. Обля го гореща вълна. Първата му мисъл бе да се спусне към манастира, да направи така, че да му предадат всички документи, да уплаши до смърт игумена, за да го застави да държи устата си затворена.

Но това щеше ли да послужи за нещо? След като поразмисли добре, Матинера се убеди, че не. Упоритият игумен никога не би му простил. Той бе почти болезнено сигурен в това. Но не съжаляваше за деянията си. По-скоро се сърдеше на игумена, задето бе неспособен да го разбере и оправдае.

Този човек с монашески дрехи постепенно се превърна в негова съвест. Отвратителното на светците е това, че смуцават съня ти. Тогава му стана приятна мисълта да го унищожи, да го зачеркне. И тя бе достатъчна, за да повдигне духа му.

Следващата нощ до манастира се изкачи кола с четирима души. Докато монасите бяха потънали в сън, те проникнаха вътре и се разделиха на две двойки. Първите двама се промъкнаха като неуловими сенки до килията на игумена.

Насочиха светлия лъч на едно фенерче към лицето на монаха, който веднага се събуди. Още преди да си даде сметка какво става, той бе прикован към леглото с изстрел, притъпен от заглушител.

Малко секунди след това в рамката на вратата се появиха като заплашителни сенки и другите двама мъже. Носеха едно вече лишено от живот тяло. Довлякоха го до леглото на игумена и го хвърлиха над монаха, който бе прострян с разперени ръце, с лице, обърнато нагоре, и полуотворени очи, вече съзерцаващи вечността.

Под лъча на фенерчето се очерта тялото, което бяха проснали върху него. Бе синьора Анна. Убийците създаваха една зловеща инсценировка. Искаха да направят правдоподобна невероятната любовна връзка между синьората и игумена. Напъхаха в ръката на монаха пистолет. Пред очите на онзи, който трябваше да възстанови случилото се, можеше да изглежда, че монахът бе убил жената, преди да обърне оръжието към себе си.

Мъжът с фенерчето движеше непрекъснато светлинния лъч. Двете безжизнени тела изглеждаха увиснали във въздуха между светлини и сенки. Един от убийците търсеше френетично нещо. Разби вратичката на малък стенен шкаф и видя това, което търсеше: куфарчето с документите. Взе го и заедно с другите съучастници изчезна в нощта.

На Катани сърцето не му позволи да покаже на малката Грета умрялата ѝ майка. Повери момичето на Бернардо, монаха, който рисуваше. Грета бе влязла с удивено въодушевление в този свят на ангели и библейски сценки от теракота.

— Колко е красиво! — възклицаваше всеки път тя, когато взимаше между пръстите си някоя от тези сиви фигурки. Понякога се спираше унесена и като че готова да заплаче. Монахът се опитваше да я разсее. Тя го гледаше тъжно и проплакваше: „Мамичка я няма вече!“

Джулия дойде от Сицилия за погребението. Бе ужасно объркана, смазана под тежестта на това ново нещастие. Отиде да се приюти под сянката на едно голямо дърво, точно на върха на хълма, който се издигаше над зелена дълбока долина.

Джулия се подпря на вековния ствол на дървото, вперила поглед към дъното на долината. Усещаше болезнено виене на свят. „Но защо? — клатеше тя глава. — Какво проклятие преследва семейството ми?“

Зад гърба ѝ, без тя да забележи, се бе появил Катани. Той я прегърна, опитвайки се да я утеши, но Джулия неочаквано се дръпна.

— Остави ме! — извика тя. — Остави ме сама. Не искам повече да те виждам. — Заудря го с юмруци по гърдите. — Цялата вина е твоя. Само твоя вина.

Сълзите ѝ замъгляха погледа и тя продължаваше да удря слепешката, без сила.

— Ти доведе разрухата в моето семейство. Ти бе този злодей.

Изгубила сили, Джулия се отпусна в ръцете на Корадо. С ръцете си, които преди го удряха, сега го притискаше.

— О, господи, какво говоря? Прости ми, съкровище, прости ми! — И го милваше, покриваше с целувки лицето му, челото, гърдите. — Не знам вече какво говоря, любов моя. Объркана съм. Дръж ме при тебе, моля те, не ме оставяй сама!

Корадо я притискаше мълчалив. Усещаше тялото ѝ, разтърсвано от плач, и се опитваше да я успокои, като милваше нежно косите ѝ.

— Може би за теб щеше да е по-добре — каза той, — ако не се бяхме видели след първия път. Но вече съдбата ни хвана за ръка.

Тя го целуна леко:

— Не ми казвай тъжни неща, моля те.

За погребението дойдоха и важни личности. Пристигна депутатът Тарсони, стар приятел на игумена, човек с гъвкав ум, привикнал да се съобразява с изискванията на властта.

— Познавахме се от младини — обясни той на Катани. — Заедно минахме много път в политиката. Изненада ме, като реши да изостави всичко. Но бях останал много привързан към него. И той ме обичаше. Дойде да ме види онзи ден в бюрото ми в Камарата на депутатите. Стори ми се силно загрижен.

Катани бе много заинтересован.

— Само при вас ли дойде? — запита.

— Не — обясни депутатът Тарсони, — направи и още едно посещение. Отиде при професор Матинера. Не зная дали го познавате.

— Бегло — каза Катани. — Навярно съм чул името му някъде.

— Е, да, той е личност с голяма тежест. Наистина ценна. Знам със сигурност, че игуменът е отишъл да го види, защото ми го каза. Каза: дойдох при теб, а сега отивам при Матинера, после се връщам в моето убежище.

Любопитството на Катани ставаше все по-остро.

— А този Матинера не дойде ли на погребението?

— Не, нямаше го — каза депутатът Тарсони. — Странно, може би е имал много ангажменти. Но тук е неговата съпруга. Ето я там, долу.

Тя бе около четиридесетгодишна жена, възпълничка. Притискаше кърпичка до очите си и откриваше китката си, на която носеше тежка гривна с голям монтиран камък.

Кой беше професор Матинера? Защо бе в състояние да упражнява огромна власт, макар и оставайки в сянка? Катани се приближи до Бернардо, монаха със статуетките, и го запита дали Матинера е идвал някога в манастира да търси игумена.

Да, идвал бе понякога. Носел копия на свои книги, запазени в библиотеката на манастира.

— Ще ти ги покажа.

Монахът поведе Катани към библиотеката. Показа му публикациите с автографа на Матинера.

— Специалист е по римска история — обясни монахът. — Тук има даже копие от неговата дипломна работа.

Той извади един подвързан том и го подаде на Катани.

— Ето го тук. Той се дипломира при игумена.

Катани прелисти тежката подвързия и остана изумен. На титулната страница прочете заглавието на дипломната работа: „Агрипина, един пример за подвластие в императорския Рим“.

Агрипина. Същото име произнесе сицилианският бижутер. Бащата на Джулия бе изпратил като подарък една гривна с инкрустиран брилянт на синьора, която се криеше под името Агрипина. Тази гривна бе видял преди няколко минути на ръката на съпругата на Матинера. Най-после те намерих, помисли си Катани.

Изведнъж усети нова сила да се влива в тялото му. Малкият монах забеляза предизвикателен блясък в очите му. Като че ли примирението и отчаянието, завладели го малко преди това, изведнъж бяха изчезнали.

Корадо приличаше на човек, решен да се сражава. Отправи се бързо към килията на игумена и отвори една малка каса, без да докосне редицата книги, поставени отгоре. Вътре имаше други книги. Хвърли ги във въздуха бясно и взе от дъното пистолета си. Бе го предал на игумена с обещанието никога вече да не го използва.

Зареди го и го затъкна в колана си.

ПРОФЕСОРЪТ

— Какво ще правиш сега?

Джулия стоеше права пред готовия да заминава Корадо.

— Отивам в Рим — каза той. — Тази история продължава от доста време и може би поех най-накрая по точната писта, за да я приключа.

Тя отново помръкна. Прокарвайки ръка по челото си, каза:

— Ти отново тръгваш на лов? — Гледаше го обезпокоена. — Отново бягаш след неуловими призраци? Няма ли да има момент спокойствие за теб, за нас?

С дългите си тънки пръсти помилва твърдите черти на лицето му.

— Мъчех се да разбера какво те подтиква, но не мога да си го обясня. Виждам те като човек от други времена, като древен, безукорен и безстрашен рицар, който се сражава със злите хора.

Тя го погледна уморено и продължи:

— Но ще успееш ли да надделееш? Ще се справиш ли сам, малки Корадо?

Той се извърна, сякаш преследваше далечна мисъл. Усещаше под сакото си твърдия пистолет до тялото си.

— Каква алтернатива бих имал? — запита на свой ред. — Да се престоря, че нищо не се е случило? Да забравя? — Разтърси глава. — Не, съвестта ще ме гризе до края на живота.

Тя го погледна непримиримо.

— Е, добре. Върви. Аз се връщам в Сицилия при дядо. Оставям Грета тук, в манастира. Никога не съм я виждала така доволна в живота ѝ. Тези свети хора можаха да ѝ дадат радост, каквато тя не е познавала преди в живота си.

Едва пристигнал в Рим, Катани се насочи право към студиото на професор Матинера. Бе решил да излезе насреща на този човек с енергични мерки, да го сграбчи, ако е необходимо, за сакото, да го разтърси и изплаши до смърт, викайки му: „Признай, признай, че знаеш кой накара да убият игумена!“.

Депутатът Тарсони бе много ясен: игуменът се бе срещнал само с две лица по време на пътуването си в Рим: с него и професор Матинера. Този път наистина бе в ръцете му.

Когато влезе в студиото на професора, Катани бе целият напрегнат като хищник, който усеща, че плячката е близко. Секретарят го огледа бързо от глава до пети и веднага заключи, че този тип търси разпавии. Опита се да го отпрати.

— Професорът има съвещание. То ще продължи доста и не вярвам, че днес ще има възможност да ви приеме.

Много повече бе необходимо, за да се обезкуражи Катани. Тръгна невъзмутимо по коридора, докато секретарят се мъчеше да му попречи и да му прегради пътя.

— Но къде отивате, да не сте полудял?

Корадо му хвърли вледеняващ поглед и мъжът се втренчи в него занемял, без да оказва повече съпротива. Катани разтвори широко една врата, която водеше към празна стая. Влезе и се разположи удобно на един диван, същия, на който бе седял Дино, когато бе дошъл да вземе копията от секретните документи.

Секретарят затвори вратата с примирение и когато се оттегли в стаята си, натисна копчето на вътрешния телефон, за да предупреди Матинера за това толкова нахално лице.

— Но кой е? — запита сухо професора. — Изгонете го. Погрижете се за това.

Той имаше друго, по-важно занимание. Пред него седеше Теразини, на когото изливаше гнева си за случилото се в манастира.

— Трябваше само да приберете документите — просъска професорът. — Не беше нужна цялата тази касапница.

— Правилно — възрази кротко Теразини. — Но игуменът знаеше. Нима се чувствувахте спокоен с тази блуждаеща мина, която можеше да избухне всеки момент.

— А госпожа Антинари? — разгорещи се професорът. — Тя какво общо имаше? Какъв смисъл имаше тази гадна инсценировка на трупове един над друг?

— Предпазни мерки. — Теразини никога не губеше спокойствие.

— Разследванията можеха да станат опасни. По такъв начин те веднага се спират. Никой няма да има желание да разнищва случая с

игумен, който убива любовницата си и после се застрелва. Много е непристойно, не смятате ли?

Теразини потърка доволно ръце.

Винаги трябва да се погребее някое сериозно произшествие с друго, което предизвиква още повече шум.

Матинера си бе свалил очилата. Дъхна на стъклата и ги изтри педантично с кърпичка.

— Все пак това е ужасяващо — каза той.

Раздразнението му се бе почти изпарило. Изкашля се и най-примирително попита Теразини дали е донесъл със себе си чантата със секретните документи.

— Защо? — удиви се Теразини. — Ние мислим за всичко. Стойте си спокойно. Ние ще се погрижим и за предаването на документите. След десет дни, когато операцията приключи, ще имате трите процента, които ви се полагат.

— Три процента? — повтори Матинера, скандализиран. — С Ифтер се бяхме договорили за десет на сто.

— Случиха се непредвидени неща, скъпи професоре. — На лицето на Теразини проблесна змийска полуусмивка. — Документите изчезнаха, операцията рискуваше да се провали. Наложих се ние да се намесим, за да вземем предохранителни мерки.

Матинера загуби окончателно самообладание и удари с юмрук по масата.

— Без мен — изрева той с очи, които изпускаха искри — тази сделка не можеше да се сключи!...

— Но и без нас не можеше.

— Не, не можете да ме минете по този начин. Няма да ви го разреша.

Матинера скочи на крака с посиняло лице и мокро от пот чело, ръцете му трепереха, докато се опитваше да извади една цигара от пакетчето.

— Не съм съгласен, по-скоро ще се откажа от сделката, отколкото да търпя подобно унижение.

Приблечи се до прозореца, обръщайки гръб на Теразини.

— А сега си вървете, вървете си!

Теразини продължаваше да се усмихва злорадо.

— Вие сте прекалено нервен.

Той се отправи към изхода съвсем спокойно.

Останал сам до прозореца, Матинера изглеждаше като гръмнат. Облече връхната си дреха и чрез вътрешния телефон поиска от секретаря да му изпрати колата пред задния вход.

Катани стоеше все още там, в очакване. Разхождаше се нервно напред-назад по стаята и от време на време поглеждаше през прозореца. Така успя да забележи Теразини на улицата, качващ се в едно такси.

Хвърли току-що запалената цигара и изхвъркна мълниеносно от стаята. Кипеше от гняв.

— Щом професорът намери време за Теразини — изкрещя в лицето на секретаря, който се изплаши, — ще намери и за мене.

Хукна презглава по коридора, като разтваряше поред вратите, докато секретарят, едва дишайки по петите му, безполезно се опитваше да спре това подобие на ураган.

— Но какво правите, да не сте полудели? — хленчеше секретарят.

Беше го хванал за самото.

— Спрете за бога!

Когато Катани се вмъкна в кабинета на професора, откри, че е напълно празен.

— Ето — каза с облекчение секретарят, — сега сте доволен. Професора го няма.

Но Корадо изобщо не го чуваше. Вниманието му бе привлечено от една снимка, която Матинера държеше на масата си. На нея бяха жена му, децата му и той, с онова негово лисичо и изплъзващо се изражение. Сега Катани отлично си спомняше, че е виждал вече това лице. Да, на снимката, намерена в касетата на гарата в Милано.

Наблюдавайки снимката, Катани се унесе в миг. След това го обзе чувство на триумф. Може би беше намерил начин, за да пипне този мошеник Матинера.

Веднага напусна кабинета на професора и отиде при депутата Тарсони. Той беше нужният човек, единственият, който в този момент можеше да му помогне.

Тарсони го прие във вилата си в Авентино. Изслуша разказа за снимката, на която беше и Матинера. Внимателно проследи и историята с гривната, подарена на някаква си Агрипина. Но накрая

поклати глава. Никак не вярваше в това, което Катани се опитваше да докаже.

— Вие казвате, че зад това име се крие Матинера? — попита Тарсони озадачен. — Но как ще го докажете? Само задето е писал дипломна работа за Агрипина? Не — каза политикът, — струва ми се малко.

А и цялата история с трафика на оръжия и документите, предназначени за чужди тайни служби, му се струваше абсолютно невероятна.

— Толкова е огромна тази работа, че ако излезе вярна, скъпи Катани, ще трябва всички да подадем оставка и да се скрием от срам.

— Аз съм тук, за да търся помощ от вас — спокойно каза Катани. — Не идвам, за да ви давам доказателства. В момента е задействувана чудовищна операция, това го знам. Нямам доказателства. Но знам също, че тези неща оставят по някоя следа. Има банкови движения, книжа, които идват и си отиват по подземен път. Вие сте парламентарен депутат, възможно е да сте видели някои признаци, да сте дочули нещо за особени трафици, изобщо може би таите някакви съмнения.

— Съжалявам, че ви разочаровам — каза политикът. — Аз съм извън влиятелните среди. Занимавам се с Третия свят: с проблемите на глада, деца, които умират, защото нямат къшей хляб, разболяват се, а няма лекарства, за да ги спасят.

Примирено изражение се изписа на лицето на Тарсони.

— Както виждате... — каза той, разпервайки ръце.

Катани обаче съвсем не искаше да изпусне последния шанс, който му оставаше.

— Все нещо можете да направите — настоя той. — Вие въпреки всичко можете да ми помогнете.

Приближи се до телефона на масата, вдигна слушалката и я подаде на Тарсони.

— Обадете се на Матинера и го повикайте у вас. Ето какво можете да направите.

Късно вечерта Матинера, свит в едно такси, се отправи към къщата на Тарсони. Рим бе почти безлюден. Проектори пръскаха слабата си розова светлина върху античните паметници сред безразличието на редките минувачи.

Входната врата на вилата на Тарсони беше отворена. Професорът влезе, премина по пътеката с каменна настилка и се оказа пред притворената входна врата.

Надзърна и повика домакина. Светеше, но никой не му отвори.

— Аз съм, има ли някой?

Отвори напълно вратата и влезе.

— Добре дошъл! — го посрещна с груб глас един мъж, който изникна иззад ъгъла. — Депутатът Тарсони моли да го извините само за няколко минути. Веднага ще дойде при вас. Междувременно аз ще ви правя компания.

Беше Катани, който го измерваше с поглед, за да прецени колко струва този човек с остър профил.

— А вие кой сте? — зае отбранителна позиция професорът.

— Да кажем, че въпросите тук задавам аз — отвърна намръщено Катани.

— Какво значи това? — повиши глас Матинера.

— Значи, че е дошъл моментът на истината, скъпи ми професоре — каза Катани, гледайки го право в очите. — Играта свърши. Знам всичко за вашия трафик на оръжия, за лекотата, с която се готвите да предадете военни тайни на едно чуждо правителство.

— Но какво говорите!

Объркан, Матинера се подпря на един стол. Беше пребледнял като платно и горната му устна трепереше.

— Вие сте един вулгарен клеветник!

Страшен шамар прекъсна думите в гърлото му. Катани се нахвърли върху него с целия гняв, който бе насъбрал от месеци. Блъсна го до стената и го стисна за шията, за тънката змийска шия.

— Ще ме убие! — проплака Матинера.

Отвори се врата и се показа Тарсони много разтревожен.

— Инспектор Катани, моля ви, не можете да се държите така в къщата ми. Вие казахте, че ви стига и един разговор.

— Не мърдайте! — изкрещя му Катани, без да се обръща.

Тарсони нерешително остана до вратата, сякаш бе парализиран.

Корадо отново се съсредоточи в Матинера. Беше го уловил за раменете и го разтърсваше като лист. Цялата омраза, гневът, озлоблението, натрупвани с течение на времето, се изливаха бясно

върху този прикован за стената човек, който гледаше с уплашени и умоляващи очички.

— Искам да знам всичко — изсъска през зъби Катани. — Откъде ще тръгне товарът? Хайде, говори!

— Добре, моля ви, пуснете ме. Ще ви кажа всичко.

Катани отпусна хватката, но продължи да гледа заплашително професора.

— И така, кой продава оръжията?

— Кемал Ифтер.

— За чия сметка?

— Това е американски материал. Откраднат.

Матинера вече не оказваше никаква съпротива, отговаряше на въпросите като прилежен ученик.

— Закъде са отправени оръжията?

— За една африканска страна.

— А къде пристига товарът?

— В Сицилия, утре. На източния бряг. Пристанище „Ликуди“.

— Кой се занимава с операцията?

Матинера изгледа Катани, без да отговори. Унило масажираше врата си.

— За бога, можехте да ме убиете!

— И така? — продължи да кънти гласът на Корадо.

Професорът не се решаваше. Потеше се и мъчително преглъщаше слюнката си. Катани го разтърси още веднъж и изсъска в лицето му бесен:

— Кой се занимава с пристигането на товара?

С тъничък глас Матинера произнесе името на Теразини.

— Теразини — повтори угрижено Катани.

Пак той. Войната между тях двамата вече се бе превърнала в лична. Но този път Корадо чувствуваше, че има преимущество пред противника си.

Изведнъж от стаята изчезна напрежението. Сега всичко беше ясно. Дори Матинера след изстраданото си признание изглеждаше облекчен.

— Всичко това — каза Катани — ще трябва да го повторите пред съдията.

Матинера усещаше върху себе си и обвиняващия поглед на Тарсони. Не се осмели да го погледне в лицето. Ограничи се да попита:

— Ти какво ще правиш?

Отговорът на стария депутат не му даде надежда.

— Ще изпълня дълга си. Ще разкажа на съдията това, което чух.

Никой от тях не можа да забележи двамата мъже, които в този момент се промъкваха приведени в градината на вилата. Теразини не беше оценил благосклонно държането на Матинера при техния последен разговор. Отказът от трите процента, решението да излезе от сделката — всичко това той бе взел за обида. Сицилианският адвокат не беше тип, който търпи грубости. Беше пратил по следите на професора тези двамата, които сега се прокрадваха крадешком в мрака.

Матинера се чувствуваше изгубен. Катани и Тарсони не му оставяха никакъв избор. Щяха да го завлекат пред някой съдия. С ужас мислеше за скандала, който щеше да доведе до неминуем провал. А може би все още имаше някаква вероятност за спасение? С крайчеца на окото си наблюдаваше остъклената врата към градината. Изведнъж хукна, устремен към тази врата, и се хвърли в свежата вечер.

Катани и Тарсони се спуснаха да го преследват. Но рязко спряха, когато чуха откъм градината автоматен откос. Хората на Теразини бяха повалили професора, който лежеше по гръб на земята с палто, заплетено в бодлите на една роза.

— Боже мой — рече Тарсони разстроен, — та това е истинска война.

— Нямаме нито минута за губене — каза Катани. — Запазете за себе си това, което узнахте. Не трябва да разберат, че са разкрити, иначе ще променят мястото на операцията. Аз отивам. Този път ще ги хвана на местопрестъплението.

Преди да изчезне, се обърна още веднъж към политика.

— Дръжте си устата затворена, умолявам ви! — каза той с блеснали очи.

СИЦИЛИЯ

Беше май месец и беше топло. Старият Никола се бе излегнал на един шезлонг на терасата на хотела и съзерцаваше морето.

Джулия беше седнала до него с уморен вид. Напрежението от последните дни бе изчезнало и я бе оставило без сили, без желание за нищо. Поне Корадо да се беше обадил по телефона. Нищо подобно. Откакто се бяха разделили последния път, той въобще не я беше потърсил.

Старият banker се протегна и я погали по ръката.

— Ти си влюбена, нали? Очаровал те е онзи тип с вид на герой от детективските романи.

— Дядо, защо го обиждаш? Аз го обичам.

— Добре де, добре. Някой ден сама ще разбереш, че не е подходящ за тебе.

Джулия изостави разговора. Дядо и внучка за няколко минути се умълчаха. Над тях лястовиците летяха толкова ниско, че понякога ги докосваха.

— Искам да знам кой е убил майка ми — каза изведнъж момичето. — Ти, дядо, навярно можеш да ми помогнеш да го открия.

Изглежда дядо си с крайчеца на окото, за да види реакцията му. Но той остана невъзмутим.

— Какво общо имаше тя? — горещеше се Джулия.

Старецът приглади белоснежната си коса. Имаше отнесен вид на някой древен патриарх преди произнасянето на мрачни предсказания.

— Бурята отмина — каза. — Ние оцеляхме и трябва да се погрижим за бъдещето. Защо да се ровим в миналото?

— Тя ми беше майка — запротестира Джулия, ставайки на крака. — Имам право да знам. Винаги съм била държана настрана. Истината трябва да я научавам от другите, троха по троха. А аз бих искала да ми я разкажеш ти, истината.

Старецът също се изправи. Пое между дланите си лицето на Джулия и каза:

— Кой ли знае истината, дъще моя? В живота колкото по-малко любопитствуващ, толкова по-добре, запомни го.

Разговорът им бе прекъснат от идването на Тано Кариди, усърден както винаги, безукорен, той носеше една табла с чаша вода и тубичка с хапчета. Старецът взе две хапчета и със сериозно изражение ги хвърли в устата си, преглъщайки ги с голяма глътка вода.

Залюля белоснежната си глава и сложи ръка на сърцето си:

— Сърцето ми не е вече както преди. Рано или късно ще ме изостави и ти ще трябва сама да теглиш каруцата. За това не мислиш ли?

Джулия се съгласи. Мислеше понякога и изпитваше страх.

— Искам ти да си подготвена — подхвана дядо й. — Трябва да опознаеш механизма на банките. Но най-вече трябва да го обикнеш.

Хвана я под ръка.

— Ела, ще ти покажа как действа царството, което ще наследиш.

Каза на Тано да приготви колата. Тръгна пред Джулия с приповдигнат дух, но тя все още не бе преодоляла лошото си настроение.

В банката всички бяха почтителни. Джулия се насилваше да бъде любезна, да се усмихва.

Влязоха в стая, пълна с монитори, на които се нижеха дълги списъци със знаци и цифри, докато няколко телекса постоянно печатаха послания.

— Тук — каза старецът — сме в сърцето на банката. Успяваш ли да разбереш какво става?

Джулия разгледа внимателно надписите на мониторите, след това отговори.

— Купуваме акции на няколко европейски пазара.

Сбърчи чело и малко озадачена, добави:

— Струва ми се, че ги плащаме с добри сумички, или греша?

— Така е — каза със задоволство дядо й. — И по-точно, купуваме ги на двойната от реалната им стойност.

Тя реагира недоверчиво:

— Как така?

— Тъй като ние сме едновременно купувачите и продавачите. Първо пуснахме тези акции на чуждите пазари, където ги закупихме

на ниска цена чрез тамошните ни представителства. А сега ги закупуваме отново на повишени цени.

Джулия сякаш проумя. Зяпна дядо си с изумени очи.

— Това е начин за изнасяне на капитали в чужбина, без да се плащат таксите, нали?

Старецът се ухили със задоволство:

— Да му се не види, моето момиче, бива си те, няма що!

Тържествен и напарфюмиран, франтът Тано се приближи, за да пошепне нещо на ухото на Никола Антинари.

— На телефона е Теразини. Иска да знае дали може да дойде при вас. Казва, че е важно.

Старецът помръкна. Размахна ръка и с изкривено лице каза:

— Не, не го искам тук. Съобщи му, че аз ще отида при него.

Откакто излезе от затвора, Теразини си беше взел разкошна къща. Живееше заобиколен от телохранители и следван като сянка от верния Салво, хулиган, с напوماдена права коса.

Към свитата му спадаше и Розария, млада брюнетка, която се грижеше прилежно за всички негови нужди. Имаше дързък вид, но се умилкваше като голяма котка.

Когато банкерът пристигна при него, Теразини го посрещна на вратата, отдръпна се почтително встрани, за да му направи път да влезе.

— Чест е за мен вашето посещение.

Старецът съвсем не отвърна със същата сърдечност на поздрава. Изглеждаше ядосан. Този човек започваше да му дотяга. Не му харесваха бруталните методи, които използваше, за да разреши някой проблем. Но за момента Теразини му бе нужен. Не можеше да си позволи да се откаже от него. Но щеше да дойде ден, когато щеше да се освободи от тази неудобна личност.

— Всичко върви като по вода — гъгнеше Теразини. — Товарът вече напусна Югославия и премина италианската граница без проблеми. А сега пътува към Сицилия.

— Радвам се, — сухо каза старецът, докато Розария с лек поклон сервираше на един сребърен поднос шампанско.

— Ще имате единадесетте процента от банката, както се договорихме.

— И място в управителния съвет — уточни Теразини.

— И място в управителния съвет — потвърди старецът.

Теразини изпи с удоволствие шампанското, докато банкерът Антинари дори не го опита. Сякаш бързаше да си ходи. Чакаше Теразини да премине към същността и да му обясни причината, поради която искаше да говори с него.

— Нашият договор — доуточни — ще бъде изпълнен веднага, след като Ифтер открие кредита.

Изглежда изкосо събеседника си и попита:

— Друго има ли?

— Да — каза Теразини, отпусайки се на креслото. — Има и друго.

Запали пура умишлено бавно. Обичаше да държи другите в напрежение. Най-после стигна до сърцевината на въпроса.

— Ние положихме всички усилия, за да спасим операцията.

— Да — отвърна старецът. — Очистихте всичко и всички. Методите ви, добре е да го знаете, никак не ми харесват.

— Обаче ви служат. Трябват ви решителни хора като нас.

Докато произнасяше тези думи, Теразини изпусна във въздуха кръгчета дим, които, въртейки се, се отправиха към полилея.

— Както и да е — работата ни не е свършена. Не можем да спим съвсем спокойно.

Старецът присви очи и се хвана за дръжките на креслото, обзет от трескаво безпокойство.

— Какво означава това?

— Онзи Катани — просъска Теразини внезапно побеснял — е пак по следите ни. Обади се по телефона секретарят на Матинера да ни каже, че онзи ден е идвал в кабинета му. Настоявал да види професора. Трябва да държи нещо в ръцете си. Той е опасен, вие разбирате.

Старецът направи жест на негодувание:

— Внучката ми е влюбена в него.

— Знам — отвърна Теразини. — Затова си позволих да ви безпокоя, преди да премина към действие.

Старият банкер се изправи и отвратен, промърмори:

— Щом е толкова необходимо.

Остана за миг мълчалив и после добави заплашително:

— Но внимавайте да не въвлечете и Джулия.

Тръгна с бързи стъпки към изхода и докато затваряше вратата зад гърба си, едва чу уверенията на Теразини.

Ако знаеше какво му готвеха, Катани сигурно нямаше да се чувства толкова спокоен. А той, напълно самоуверен, в едно хубаво слънчево утро се връщаше отново в Сицилия. Сякаш сам искаше да се напъха в бърлогата на звяра.

В далечината се издигаше величествената и неспокойна Етна. Отпрати се към полицейското управление, където срещна един стар познат, агента Сетимели, с когото бяха работили в Трапани.

— Инспектор Катани! — зарадва се полицаят.

— Сетимели! Какво правиш тук? Оставих те в Трапани.

— Преместиха ме. А вие?

Катани не отговори.

— Я слушай — каза. — Кой тук командува подвижната бригада?

— Инспектор Ди Венанцо, свестен човек.

— Заведи ме при него.

Ди Венанцо беше около петдесетгодишен невзрачен мъж, чиито дрехи също бяха в убити тонове. Една от онези безлични личности, които очакваш да видиш на някаква пощенска служба, но не и начело на подвижна бригада.

Посещението на Катани сякаш беше чест за него. С жив интерес изслуша разказа за последните събития и накрая заключи:

— Скъпи Катани, вие ми се доверихте, а аз можех да служа на мафията. Бих могъл да ви проваля. Познавате добре този свят и знаете, че е трудно да се намери някой, който да бъде напълно сигурен.

— Вярно е. Рискувах, но нямах друг изход. Ако сте на тяхна страна, аз съм свършен, но ако сте честен човек, ще се съгласите да ми помогнете.

Невзрачният полицаи пъхна ръце в джобовете на самото си:

— Аз не съм на тяхна страна, скъпи Катани. С вас съм.

Когато човек се вгледаше по-добре в него, виждаше, че под безличната маска лицето му е озарено от вътрешна светлина.

— Защо не се върнете на служба? Можем да предупредим министерството, че искате да прекъснете временното отделяне от работа. Ще работим заедно.

Да, защо да не престане да се шляе като отвързано куче? Идеята да се върне на работа се хареса на Катани. Заедно с колегата си веднага

отиде да извърши бюрократичните процедури, за да уреди въпроса. Няколко дни — и щеше да има отново хора, с които да работи.

— А междувременно — подсказа Ди Венанцо — можете да размените идеи със заместник-прокурора Вентури.

— Вентури ли?

На Катани му се стори, че не е разбрал добре.

— От Милано ли идва този Вентури?

— Точно така. Той сам е избрал да дойде да работи тук. Много добре се справя. Но си плаща и последствията. Мафията за „добре дошъл“ хвърли бомба пред къщата му. Оттогава живее в една казарма с цялото си семейство.

Искаше да поговори с Вентури. Искаше и той да си намери място в казармата. Но всичко това можеше да почака. Преди това трябваше да бърза при нея, при Джулия.

Момичето се намираше в апартамента на дядо си, в хотела, когато младият шишко, който трябваше да я охранява, съобщи за идването на Корадо.

— Господи, най-после! — въздъхна Джулия, излизайки тичешком.

— Не! — извика дядо й зад нея. — Спри се!

Момичето изненадано се обърна, а той я предупреди:

— Не излизай с него!

— Защо?

— Искam първо да разговаряме.

Без да разбира реакцията на дядо си, тя се съгласи и хукна към Корадо във фоайето на хотела. Не можеха да престанат да се прегръщат, да се целуват, да си разменят нежности, сякаш искаха да се убедят един друг, че отново са заедно.

— Как се чувствуваш тук? — попита Корадо.

— Ужасно! Не мога повече, отведи ме оттук. Дядо ми не е такъв, какъвто си го представях в Милано, когато играехме с него дълги партии шах по телефона. Скучен е. Говори само за пари. Втълпил си е една странна идея. Казва, че трябва да вляза в управителния съвет на банката.

Катани изглеждаше потресен от тази новина.

— Кога се предвижда това?

— След пет дни.

Пет дни. Защо точно след пет дни? Старецът явно готвеше някаква изненада.

Както беше обещала, Джулия заведе Корадо при него и ги остави сами на терасата.

— Вие сте голям твърдоглавец — заяви старецът. Изглеждаше доста ядосан. — Връщате се най-спокойно в Сицилия. А знаете много добре, че тук имате неприятели.

— А какво да правя, да бягам ли? Трябва може би да живея скришом, сякаш ме е срам да се покажа? Други трябва да се крият.

Без да го погледне в лицето, старецът каза:

— Виждам, че се инатите да разберете как ще се завърти колелото на живота ви. Младежо, тези, които вие наричате „други“, не само не се крият, а представляват за вас сериозна заплаха.

— Не ме плашат.

Когато се изнервеше, старецът придобиваше тика да облизва на равни интервали устните си. Изкарваше навън езика си и после го връщаше като пепелянка. Суровата, понякога иронична усмивка, с която Катани го гледаше, го вбесяваше още повече.

— Слушайте — изсъска той, изпълнен с гняв. — Вие сте свободен да правите каквото искате. Но стойте далеч от Джулия. Не е жена за вас.

— Това не можете да искате от мен — каза Катани. — Ще трябва да я попитате нея какво мисли по този въпрос.

— Няма нужда — изръмжа старецът. — Аз ще я убедя, ще ѝ обясня, че не е уместно. Важното е вие да се махнете.

Младият шишко се приближи до банкера и му прошепна нещо на ухото. Сигурно се отнасяше за Катани, защото Антинари му намигна, докато другият говореше.

— Току-що ме информираха — каза най-после той, — че около хотела има някакво странно движение. Някой ви очаква отвън, за да ви убие.

Катани се обърка за миг. Изпи глътка уиски, докато старецът произнесе натъртено:

— Мафията се е заклела да ви отмъсти, Катани. Не можете да ѝ убегнете. Но аз поисках да ви предупредя, да ви направя тази последна услуга, за да спестя на Джулия страданието. В замяна на това очаквам да изчезнете завинаги.

В този момент Джулия се приближи.

— Ей, какво толкова имате да си казвате вие двамата? От половин час разговаряте.

Дядото не обърна никакво внимание на думите на внучката си и пак се обърна към Катани.

— И така, разбрахме ли се?

Презрението, което прочете в очите на Катани, накара Джулия да прозре, че се е случило нещо много важно.

— Но какво става? — избухна момичето.

Без да я погледне, Катани каза:

— Дядо ти е решил да извърши едно добро дело. Предупреди ме, че някой ме чака долу, за да ме застреля.

Все още разстроена от случилото се с майка ѝ, Джулия местеше трескав поглед от лицето на Корадо към дядо си, за да разбере нещо. Започваше да се обърква и да се плаши.

— Но кои са? — попита. — Какво искат?

— Стари врагове — каза Корадо. — Само че сега са станали приятели с дядо ти.

Поклати тъжно глава и обръщайки се към Джулия, каза:

— Мафията.

Момичето запуши уста с ръце, за да потисне отчаяния си вик.

— Истина ли е? Дядо, вярно ли е това, което казва?

Старецът мълчеше. Топъл ветрец разбъркваше белия ореол на косите му.

— Вярно е също така — продължи невъзмутимо Катани, — че той може да спре онези от засадата долу.

— Стига! — скочи старецът.

Челюстите му бяха стиснати до болка като менгеме.

— Чуйте го героя как говори, говори, а от устата му изригват нелепости. Джулия, не го слушай. Аз ще ти обясня как стоят нещата.

— Но аз не искам обяснения — отвърна, хълцайки момичето. — Искам да знам как Корадо ще излезе оттук.

— Ще наредя да го изпроводят през задния изход — каза дядото отново спокоен.

— И аз ще отида с него — каза Джулия.

— Не, ти оставаш тук.

Старецът направи знак и Тано притича. Наведе се към банкера, изслуша инструкциите, които той му прошепна на ухото, и обръщайки се към Корадо, каза:

— Да вървим, господин Катани!

Той го последва.

Във фоайето на хотела контето каза на Катани да го изчака за момент. Излезе на улицата и направи знак на един безделник, облегнат на стената. Онзи, пак със знаци, отговори, че е разбрал. Веднага след това Тано се върна и погледна Корадо с лукава усмивчица, за да го увери, че вече не е опасно.

ТОВАРЪТ

Казармата Фонтамара беше една истинска крепост. Въоръжени полицаи охраняваха всички ъгли. Наоколо будки за часовоите, бодлива тел. Агентите и съдиите я бяха нарекли Форт Апахи.

По улиците на квартала хората седяха на праговете, разполагаха столове на тротоара и създаваха впечатлението, че постоянно държат под око това, което става около казармата. Сякаш очакваха нападение, сблъсък и не искаха да пропуснат спектакъла.

Катани бе допуснат вътре след дълги проверки и хиляди подозрения. Настаниха го в ниска стаичка, бедно мебелирана, само с едно прозорче, гледащо на север. Но той бе толкова свикнал с неудобствата, че тя му се струваше даже комфортна.

В тази казарма живееше и заместник-прокурорът Вентури. Катани го намери в чудесна форма. Седнал бе зад една претрупана с документи маса, потънала в полусенки. Погълнат от работа, но с много по-висок дух в сравнение с тогава, когато се бе запознал с него в Милано. Катани заключи, че може би разследванията му водят нанякъде.

— Да — потвърди Вентури.

Постави ръка върху купчина досиета и добави:

— Тук вътре има интересни неща. Тези документи представляват скритото лице на града. Грозно лице, скъпи Катани. Липсват обаче много детайли: има още много да се работи.

Съдията заобиколи писалището. Зад очилата очите му пламтяха от ентусиазъм.

— Аз наистина съм доволен от пристигането ви. — Извади бутилка ракия и две чаши. — Една глътка? От Милано ми остана страстта към ракията.

Корадо прие. Изпи една глътка и след това запита:

— Как се озовахте тук? Бяхте ми казали, че сте поискали преместване, но не ми уточнихте за къде.

— Бях приел да работя тук, в Сицилия. Изпратиха ме без затруднения, защото бях единственият готов да дойде тук.

Вентури имаше красиво ведро лице. Обърна се към прозореца и през блиндираните стъкла наблюдаваше хаоса на движението.

— Отначало не бях си дал сметка за лишенията, с които ще се сблъскам. Да живея като затворник тук, вътре, жена ми заставена да съжителствува с мен в това подобие на затвор, двете деца, отиващи и връщащи се от училище с блиндирана кола.

Обърна се отново и погледна със спокойните си очи Катани.

— Тежко е, знаете ли? Но някой трябва да го върши. Ние с вас сме от едно тесто. Имаме голям недостатък: много взискателна съвест, която не ни дава спокойствие, ако се крием отзад.

Катани изглеждаше смутен и продължаваше да мълчи. Той беше неправилно преценил този човек. Когато се бе запознал с него в Милано, му се беше сторил слабохарактерен, малко готов да рискува със себе си. И сега се чувствуваше леко сконфузен да констатира, че се е излъгал.

От затруднението го извади нечие почукване. Вратата се разтвори и се появи огромен мъж с гигантски рамене.

— Всичко наред ли е, докторе? — отправи към Вентури добродушна усмивка, която никой не би очаквал да види на лицето на такъв гигант.

— Да, всичко е наред. Защо е цялата тази загриженост?

С вид на извиняващ се, гигантът намигна на Катани.

— Знаете ли — каза той, — никога преди това не съм го виждал.

— А, разбирам — усмихна се Вентури и обръщайки се към Корадо, обясни:

— Това е агентът Пастори, моят ангел хранител.

Чувайки, че го представят, Пастори демонстрира широка церемониална усмивка. И когато съдията му каза, че насреща му е инспектор Катани, пламна целият от вълнение. Толкова пъти бе чувал да се говори за него, че сега бе горд да се запознае с него.

Вентури побутна бутилката с ракия към агента и му подаде една чаша.

— Пийнете си и вие.

После насочи отново вниманието си към Катани и подхващайки предишния разговор, каза:

— А вие какво правите по тези места?

Без да пропусне нищо, Катани изчерпателно и обстойно му разказа за събитията, които го бяха довели до Сицилия. И заключи, че първостепенната цел в този момент бе да се открие къде е пристигнал товарът с оръжието за натоварване на кораба.

— Трябва да го спрем — прокълтя властно гласът на Вентури. — Да извикаме и инспектор Ди Венанцо, имаме нужда от пълна мобилизация.

Постави ръка на рамото на Катани и добави:

— Съдбата ни събра. Заедно можем да направим много.

Ди Венанцо пристигна с топографска карта на града. Разпростря я върху масата и докато всички се навеждаха над картата, започна да обяснява своя план. Трябваше да съсредоточат към пристанището много хора, да се засили контролът, да се претърсват корабите, които потеглят.

— Не е лесно — добави шефът на подвижната бригада. — Движението на товарните кораби е интензивно и стоките често са защитени от дипломатически конвенции. Рисуваме международни инциденти, ако правим проверки.

— Питам се как пристигна дотук стоката — намеси се Катани. — Транспортират я с ТИР. Но колко камиона са необходими за пренасяне на военен материал на стойност хиляда милиарди?

— Може би са ракети „Земя въздух“ — предположи Ди Венанцо. — Или електронни насочващи устройства, нещо усъвършенствувано и много скъпо.

— Най-важното нещо — отбеляза Вентури — според мен е да открием кораба. После ще видим как да се намесим.

Катани потвърди с кимване и добави:

— Това е моя задача.

Помоли да го придружи до пристанището агентът Пастори. Имаше дълга брада, разрошил бе добре косите си и за да допълни окончателно вида си на бродяга, носеше мръсен панталон и дрипава риза.

Преструваше се, че се шляе безцелно, но от време на време се спираше да подслуша, стараше се да долови някоя полезна информация. Накрая влезе в една воняща кръчма. В един ъгъл мъж с мръсен вид сърбаше звучно гигантска порция рибена супа.

С разсеян вид Катани седна на неговата маса. Онзи продължаваше да яде, без даже да повдигне глава от чинията. Катани пхна ръка в косите си, разрошвайки ги още повече. После с дрезгав глас каза:

— Ти ли си Тона?

Чудакът махна една кост от зъбите си. Почисти устните си с опакото на ръката и промърмори:

— Какво искаш?

Наричаха го Тона, защото имаше издуто и меко туловище, завършващо със странна сплескана и остра глава. Приличаше наистина на риба. С пълна уста хвърляше бързи погледи към новодошлия.

— Трябва да бягам — каза Корадо. — Трябва да се кача на кораб.

— Какви си ги забъркал?

— Пречуках един. Преследват ме.

Чудакът вдигна за първи път глава. Полузатворените му очи му придаваха отпуснат и безразличен вид.

— Не мога да ти помогна.

Тогава Катани се постара да спечели доверието му, казвайки, че го изпращат двама стари приятели, Матанца и Паломо.

Тона присви още повече очи и изостри челюстта си.

— Но какво приказваш? Те са в затвора.

— А аз там се и запознах с тях.

Тона още се колебаеше, не знаеше дали да се довери. Най-накрая реши:

— Какво ти трябва?

— Казах ти го, едно пътуване. Трябва да се махам.

Неговият събеседник измъкна от джоба пистолет и го подаде на Катани.

— Ще ти трябва ли и един патлак? Има малък регистрационен номер.

Корадо взе оръжието, пхна пълнителя с бързи движения и рязко притисна дулото до малкия корем на мъжа.

— Казах ти, че ми трябва нелегално качване на кораб, разбра ли? Трябва да ми го осигуриш до два дни. И ако продължаваш да се правиш на глупав, ще ти продупча корема.

— Не, не — извика мъжът, обхванат от ужас. — Ще направя както искаш.

— Тогава кажи ми кои кораби могат да ми бъдат полезни.

Чудакът си потърка корема с болезнен вид и каза:

— Ще ти струва скъпо.

— Не ме интересува — заяви Катани и му протегна пачка банкноти. — Това е за пистолета и предплата за качването на кораба.

Онзи се огледа подозрително наоколо и скри банкнотите в джоба си.

— Какъв кораб искаш? — каза. — Има един, който тръгва за Испания тази вечер.

— Не, Испания не. Какви други възможности има?

— Тогава утре има един за Африка. Препоръчвам ти го.

— Защо?

— Него никой няма да го спре.

— Как така?

Чудакът избухна внезапно в неудържим смях.

— Защото го покровителствува раят — не преставаше да се кикоти.

— В колко часа тръгва?

Онзи дълбоко въздъхна, сякаш искаше да предотврати нов пристъп от смях, и каза:

— Ела утре в два часа през нощта.

— Как се казва корабът?

— Е? — Чудакът пресуши чаша вино, смръкна и каза: — Господи, много разпитваш! Утре отиваш при капитана от мое име. Как трябва да му кажа, че се казваш.

Катани повдигна рамене.

— Абе, кажи му, че ще се представя като Петиросо.

Вътре в морето, от облицования салон на една яхта, две лица шпионираха това, което ставаше на пристанището. Бяха Теразини и турчинът Ифтер.

Последният, залепил очи до бинокъл, мучеше като побеснял бивол.

— Много полиция, много проверки. Това не е сигурно пристанище.

— Но стоката вече пристигна — опитваше се да го смекчи Теразини. — Не е необходимо да мине през постовете за проверка.

— Ще проверят кораба — възрази турчинът. — Ще ни измъкнат всичко изпод носа. Ти трябваше да подкупиш полицията, отделни агенти.

Не беше приятен момент за Теразини. Освен Ифтер, и старият Никола Антинали в момента говореше за него с презрение.

— Един мафиоз без качества — така го оценяваше банкерът. Застанал пред него, твърд и студен, Тано се съгласяваше. — Никога не са ми харесвали мафиозите — продължи старецът. — Никога. — Бърчеше чело, погълнат от натрапчива мисъл. — Не са истински хора на бизнеса. Налагат една мрачна власт, осъществяват я с кръв, но са прекалено недодялани за истинския свят на бизнеса.

С начумерена физиономия се приближи до прозореца, сякаш да потърси вдъхновение. От другата страна на красивата и подредена градина на хотела градът имаше занемарения вид на стара мома.

Банкерът отмести поглед и продължи да доверява грижите си на Тано.

— Не ми харесва — каза. — Не ми харесва идеята, че след няколко дни Теразини ще влезе в административния съвет на банката.

Без да помръква, Тано слушаше. Изведнъж погледна банкера и каза:

— Не е необходимо.

Старецът се изненада. Сякаш неговото вярно конте му бе внезапно разкрило възможност, за която сам не се беше осмелил да мисли. Поглади бавно бузата си и повтори:

— Не е необходимо.

Положи усилия да задържи изправено леко прегърбеното си тяло и присви светлите очички, за да погледне в лицето своя млад помощник.

Никога не беше мислил за него като за възможен заместник в ръководството на банката. Сега започваше да харесва тази идея.

— Ще бъдеш ли в състояние да се справиш по-добре от Теразини? — запита го той.

— През всичките тези години, прекарани край вас — отвърна лаконично Тано, — научих много неща.

— Да.

Старецът се заразхожда бавно напред-назад. Понякога обръщаше поглед към Тано и одобрително кимаше с глава. Загрижеността, която

го бе сграбчила, се разсейваше и ново въодушевление го завладяваше.

ШЕФЪТ НА КЛАНА

Белите стени на вилата отразяваха ослепителната слънчева светлина. В градината лимоновите дръвчета разпръскваха своя свеж аромат.

Отвори се тежката желязна врата и сребристата ланча се плъзна леко до стълба, оградена от два дълги извити парапета. Тано слезе от автомобила, съпроводен от двама мъже със съсредоточено изражение, които го поведоха по стълбите навътре във вилата.

Пресякоха голям салон. Меки килими покриваха голяма част от геометричните рисунки на мраморния под. Тежки позлатени огледала отразяваха тримата мъже, които вървяха мълчаливо.

Влязоха в кабинет, претъпкан с инкрустирани със седеф мебели и картини в тъмни цветове. От всичко лъхаше разкош и театралност. Голяма библиотека в стил барок покриваше цяла стена.

Един от мъжете, които придружаваха Тано, премести няколко тома, чу се леко изщракване и тя се отмести напред, откривайки тясна виеща се стълба. Наредени в индианска нишка, тримата започнаха да слизат, докато библиотеката отново закри прохода.

Тръгнаха по влажен и тесен коридор с издялани грубо в скалата стени. Чуваха се само глухите им стъпки. Стигнаха до блиндирана врата. Един от придружителите я отвори и даде знак на Тано да мине.

Стаята беше потънала в полумрак, с един диван, две големи кресла и стени, покрити с предмети, които всяваха тревога. Това бяха малки сърца, някои от тях от злато, други от сребро, обвити с червени панделки. В тъмната стая тези малки сърца излъчваха слаби светлинки, които приличаха на огънчета.

Всичко имаше тъжния вид на домашно параклисче. В дъното на стаята, зад писалището, като идол седеше студен и неподвижен човек. Тано се поклони почтително и остана в тази поза няколко секунди, докато мъжът не му каза:

— Ела насам. Нека те видя.

Младият мъж направи няколко крачки напред. Неговото обичайно хладнокръвие като че ли го изоставяше. Стори му се, че

краката му треперят. Но само за миг. Успя да си възвърне гордото и независимо държане.

— Ти си Тано — констатира със спокоен и дълбок глас мъжът. Присви очи, за да го огледа по-добре, и издаде напред брадичката си. Носеше домашен халат, върху коленете му имаше одеяло с рисунки, а бастунът му беше облегат на бюрото. Ръцете му бяха по-скоро подпухнали, отколкото дебели. Движеше ги подчертано бавно. Всичките му жестове бяха отмерени, не случайни, жестове, които свидетелстваха, че е свикнал да говори малко и да се изразява със знаци.

Може би беше на около седемдесет години. Но лицето му беше още без бръчки, сякаш никаква болка, никакви скрупули на съвестта не го бяха белязали. Но най-впечатляващи бяха очите му: две пламтящи цепнатини, на чийто поглед никой досега не бе успял да издържи.

— Ето ме — каза Тано с почитителен тон, — дойдох, за да се поставя в твоя услуга.

Човекът остана неподвижен. Колко пъти вече бе чувал тези думи от страна на хора, които идваха да се унижат пред него, да се преклонят в краката му. Но старият бос знаеше, че много малко от тях бяха достойни. Не беше достатъчно да са смели. Необходимо беше и да имат глава.

С лек знак на ръката подсказа на Тано да се приближи. Искаше да го види отблизо. Тано направи няколко крачки и се спря точно пред писалището. Беше си възвърнал напълно непроницаемостта си изражение и гледаше с ледени очи шефа на клана.

Техните погледи дълго останаха срещнати, сякаш двамата мъже искаха да проникнат един друг в душите си. Но никой досега не беше издържал по такъв начин ужасяващия поглед на стария.

— Тано — изрече тежко този последният, — приятелите ми говориха за теб с голямо възхищение. Какво ще ми предложиш?

— Искам да стана вашият човек във финансовия международен тръст на Никола Антинари.

— Ние вече имаме Теразини.

— Ако ми разрешите, ще кажа, че той не е на висота. Антинари го ненавижда и при първа възможност ще го ликвидира, без да срещне съпротива. Теразини не познава финансите на високо ниво, за да се бори с Антинари.

Старият оставаше мълчалив като статуя. Изрази проявата си на интерес само с помръдване на челюстите.

— Аз се дипломирах в Англия и мога да оказвам съпротива на Антинари — добави Тано. — Научих всички негови номера. Вашите капитали ще намерят в мое лице начини за най-добро инвестиране.

Шефът на клана издаде брадичка и най-естествено го предупреди:

— Тано, който сбърка, плаща с живота си.

— Готов съм да поставя живота си във вашите ръце — заяви решително контето. — Сигурен съм обаче, че няма да ви разочаровам.

Старият утвърдително кимна с глава.

— Имаме нужда от млади хора с остър ум — каза той. — Светът се променя, вече нови методи го ръководят и ние не бива да изоставаме.

Вдигна тържествено ръка, държейки я на нивото на главата си. Тано се приближи, застана на колене и целуна огромната подпухнала ръка.

Когато се върна в хотела, в който Никола Антинари беше установил генералния си щаб, старият banker се опитваше да се сдобри с Джулия. Дълго време Джулия го избягваше, огорчаваше го. Тя вече не можеше да издържа неговото поведение и сцената, която се разиграваше между нея и дядо й, приличаше сега напълно на разчистване на сметките.

— Не мога да разбера поведението ти — каза момичето. — Ти знаеше, че ще убият татко, и не си помръдна пръста, за да го спасиш.

— Не можеше да се направи нищо. Карло сам се беше забутал в улица без изход. В бизнеса няма шеги. Ако не участвуват в играта, те изхвърлят. Това е правилото.

— Правилото, — горчиво се изсмя Джулия. — Но той беше твой син и твой дълг бе да го спасиш от смъртта. На всяка цена.

— Не можеш да разбереш. Има неща, които са по-силни от чувствата на един баща.

Цинизъм. Раболепно приемане на приоритета на сделките пред човешките отношения. Джулия не можеше да разбере това и не го оправдаваше. Този стар човек, към когото някога се чувствуваше така привързана, сега й вдъхваше ужас.

Дядото прочете върху лицето ѝ израз на отвращение. Надявайки се, че ще пробуди поне малко разбиране, той каза:

— При подобни случаи сметките винаги накрая се заплащат. Видя ли как свърши Алеси?

Фразата обаче произведе обратен ефект. Джулия се обърна озлобена към дядото:

— Искаш да ми кажеш, че ти си накарал да убият Алеси? Успя да отмъстиш, така ли?

— Никакво отмъщение. Тези неща се правят само по сметка. Когато властта на банката премине в твои ръце, ще ти дам сметка. — Старият протегна ръка в желанието си да погали внучката.

Но тя се отдръпна, като изкрещя:

— Не ме докосвай! Гади ми се от твоята власт, гади ми се от твоите жестоки сметки, от твоите сделки. Баста!

Тя заряза стария и излезе, затръшвайки вратата след себе си.

С разтреперани нерви след няколко минути Джулия позвъни в казармата, където живееше Катани. Искаше веднага да го види.

Той не беше доволен.

— Не трябваше да идваш тук.

— Корадо, моля те, имам нужда да остана малко насаме с теб. — Тя се хвана за него с треперещи ръце. Изражението ѝ беше объркано и умоляващо. — Нека се отдалечим за малко.

Катани се остави да го убеди и се качи в колата на Джулия. Ала от един гараж някой ги следеше. След тяхната кола тръгна друг син автомобил. Ако инспекторът беше забравил всяка предпазливост, друг зорко бдеше. От опитното око на полицаия Пастори не убягна обаче маневрата на синия автомобил, който се беше измъкнал от един гараж и се втурна да ги преследва.

Огромният Пастори скочи бързо в друга кола и оставайки на известно разстояние, пое подир двете коли.

Джулия кормуваше бързо и сигурно, с поглед, прикован към пътя, и не казваше нито дума.

— Къде ме водиш? — запита Катани.

— Далече — ограничи се да каже тя.

Пътят започна да лъкатуши. Изкачваше се по склоновете на Етна. Долу бе долината, изпълнена с къщи, а отвъд нея — спокойната шир на морето.

Джулия спря колата си пред едно хотелче. Корадо я последва вътре, без да задава въпроси. Озоваха се в доста мизерна стая, но не обърнаха внимание на това.

Тя искаше само едно — да се опие от любов, да забрави в прегръдките на Корадо действителността на този свят, който я измъчваше.

Отпусна се най-после върху възглавницата. Вътре в себе си чувствуваше празнота. И вярваше, че знае на какво се дължи. За да намери напълно себе си, трябваше да се откъсне от средата, в която беше живяла.

Докосна с опакото на ръката си бузата на Корадо и каза:

— Да се махнем! Да изоставим всичко и да започнем отново някъде другаде.

Да избягат, да оставят назад лица и места с надеждата, че ще намерят другаде напълно различни условия? Каква илюзия, помисли си Катани. Тук или на някое друго място — за него това нямаше никакво значение.

— Мога да отида накрая на света — каза той с нотка на тъга, — но ще отнеса със себе си моята жажда да зная истината, да помагам за победата на справедливостта.

Джулия се обърна към него замислена.

— Престани да тичаш и да преследваш призраци. Заедно можем да започнем нов спокоен живот.

— И аз смятах, че ще бъде възможно. Но миналото ме преследва. Споменът за убитите скъпи хора ме подтиква да изпълня докрай дълга си.

Джулия подхвана този довод в опита си да бъде по-убедителна.

— Аз също загубих по абсурден начин майка си и баща си. Кой може сега да ми ги върне? Ако аз разкрия цялата истина, ако правосъдието победи, нима те ще оживеят като по чудо?

— Защо не разбираш? Войната, която аз водя, няма за цел само да вкара в затвора дадени лица. Тя е нещо повече. Тя е опит да се променят някои лоши човешки прояви. Ако искам да използвам гръмки думи, бих казал, че тя е надежда, че цивилизацията ще победи варварството.

Джулия отхвърли рязко завивките и стана от леглото. Докато се обличаше, не каза нито дума. Чертите на лицето ѝ придобиха твърдост,

каквато Корадо никога не беше виждал у нея.

— И ти си като моя дядо. И ти като него имаш правила, които спазваш — каза най-после тя.

От прозореца се виждаха огнените цветове на залеза. Катани съзерцаваше в златистата светлина горделивия профил на момичето и изведнъж я усети някак си далечна.

Когато си тръгнаха, мъжът, който ги беше последвал, се бе свил като сянка до един стълб. Ръката си държеше под сакото, където криеше пистолета. Джулия и Корадо излязоха от хотела. Мъжът ги видя да идват към него и беше готов, напрегнат като струна.

Но още преди да може да помръдне, един страхотен удар в тила го събори на земята. Полицаят Пастори го удари с дръжката на пистолета си. По-късно пред заместник-прокурора Вентури мъжът призна, че е получил заповед от Теразини да застреля Катани.

— Обеща ми три хиляди долара — проплака той.

Вентури потри доволно ръце, когато арестантът подписа протокола с показанията си.

— Този път никой няма да може да отмени заповедта за арестуване на Теразини.

МОТОРНИЦАТА

Следващата вечер Катани слезе до пристанището. Отново беше облякъл дрипавите дрехи на окаяник, който търси начин нелегално да се качи на някой кораб. Имаше дълга брада и дъвчеше дъвка. На гръб носеше мръсна торба с няколко стари ризи вътре, няколко сухи хлебчета и други обикновени неща. Опитваше се да се движи незабелязан между тълпите от разхождащи се моряци. Избягваше осветените зони.

На кея беше прохладно. Моряците носеха тежки куртки и димът от цигарите им образуваше дълги извиващи се спирали под светлината на лампите. Корадо се влачеше уморено с вдигната яка на самото, преструвайки се, че нищо наоколо не го интересува.

Към полунощ кеят опустя. Понякога от закотвените кораби се чуваше шум. На един от тях Корадо обръщаше особено внимание. Неговият черен корпус се поклащаше тежко като старица, която носи с мъка бремето на годините. В полумрака на мачтата се различаваше панамско знаме.

Корадо започваше да се опасява, че няма да успее. Може би Тона му се беше подиграл. Пъхна ръката си в джоба и машинално извади цигара. Но след това смени решението си и отново я постави в джоба си. По-добре да не става лесна мишена с тази запалена между устните цигара.

— Ей! — От тъмното някой го извика тихичко. Обърна се обезпокоен и видя срещу светлината неясните фигури на двама мъже на няколко метра от себе си. Приблжиха се. Заобиколиха го, сякаш имаха намерение да проверят самоличността му. След това един от тях каза:

— Ти ли си приятелят на Тона?

— Да.

— Как се казваш?

— Червеношийката.

Морякът, който го разпитваше, беше с щръкнали и разрошени коси като таралеж. Разтвори огромната си черна и мазолеста длан и

със заплашително изражение каза:

— Сипвай! Давай тука парите.

Инспекторът поклати отрицателно глава.

— След като ме качите на кораба.

— Парите веднага — намеси се вторият моряк с леко заплашителен вид.

— Няма ли да ме измамите? — повтори Корадо, отстъпвайки няколко крачки.

Двамата го наблюдаваха, несигурни и изненадани от неговата реакция. Най-после този, който започна да говори пръв, каза:

— Няма пари, няма качване на кораба.

Катани мигновено оцени положението. Сега двамата моряци бяха на не повече от три метра от него. Обърна се рязко и се спусна да бяга. Те веднага се втурнаха след него. Стъпките им шумно отекваха в нощта.

Недалеч имаше склад с врата, зинала като огромна черна уста. Корадо бързо нахълта вътре и затаявайки дъх, зачака преследвачите си. Посрещна първия с удар на торбата си в лицето му, и то така, че той падна на земята. Изненадан, вторият се опита да се отдръпне, но Корадо стискаше пистолета си в ръка и му даде знак да не мърда.

— Имам нужда от една информация — каза комисарят. — Кой кораб тръгва за Африка?

— Онзи там, с панамското знаме.

Морякът дишаше тежко. С крайчеца на окото търсеше отчаяно начин да се измъкне. Но Катани го блъсна към една мръсна стена. И добави:

— Искам да знам какво вози този кораб.

— Нищо, празен е — измърмори морякът.

— Не се прави на хитър — процеди Катани, натискайки дулото на пистолета в ребрата му. — Корабът заминава тази нощ. Как може да е празен?

— Да, кълна се — стенеше морякът.

Възможно ли е? Може би имаше някакво страшно недоразумение? Или цялото това струпване на полиция беше уплашило Ифтер и Теразини? Може би бяха променили плана си?

— Защо искахте да ме оберете? — опита се да разбере Катани.

— Тона запитва капитана за теб, но той каза не. Не искаше нелегални пътници на борда. Тогава ние решихме да ти измъкнем парите. Но сега остави ме да си вървя, умолявам те.

— Ако е истина, че корабът заминава празен, то какво ще правите в Африка?

— Не зная. Трябваше да натоварим един мерцедес. Казаха, че бил на някакъв арабски принц. Но после това нареждане се отмени. И така заминаваме без товар.

— И къде е този мерцедес?

Морякът леко помръдна, правейки знак на Катани да го последва. Влезе в правоъгълника от светлина, който се очертаваше от вратата на склада, и показа един автокар, спрял на кея на около стотина метра, точно пред кораба с панамското знаме. Беше натоварен с коли, разположени на две нива. На горния ред имаше един светъл мерцедес.

— Ето онзи там — посочи морякът.

Какво специално имаше в този мерцедес? Катани трябваше да разбере, без да губи нито миг. Стовари един юмрук в стомаха на моряка. Докато той се превиваше на две от болка, го удари в тила с дръжката на пистолета, така че той падна на земята.

На нивото на кораба с панамския флаг, от другата страна на кея, бе закотвена яхтата на Ифтер. Вътре в този луксозен плавателен съд се разиграваше последното действие на тази вълнуваща история.

Теразини държеше в ръка куфарчето, препълнено с тайни документи. Постави го на масата и го побутна към един висок мъж с къси червеникави коси. Това беше Лайбниц, агент от тайните служби на Изтока.

— Ето моето съкровище! — възкликна червенокосият Лайбниц.

Отвори куфарчето. Прелисти документите с почти сладострастни жестове. На устните му се очерта радостна усмивка. Това беше най-сензационният удар през неговата шпионска кариера. За него това означаваше по-голям апартамент и медал.

Ифтер също имаше да изпълнява едно задължение. Той предаде писмо на Теразини. Адвокатът го отвори и прочете, че турският трафикант се задължава в рамките на пет дни да прехвърли хиляда милиарда лири в седалището на банка „Антинари“ в Хонконг. Сложи го в джоба си с видимо удоволствие. На следващия ден щеше да влезе

в Управителния съвет на банката с квота от единадесет на сто. Едно тлъсто парче от тези хиляда милиарда се падаше и на него.

— Какво друго липсва? — запита неспокойно Ифтер.

— Нищо, всичко е уредено — успокои го Теразини. — Той получи документите, а аз — писмото. След малко ще наредя да ти предадат мерцедеса.

От яхтата се качиха на малка моторница, която откара до брега адвоката Теразини и неговия телохранител Салво. До автомобила на Теразини намериха Тано, който ги чакаше.

— Всичко е наред — съобщи му адвокатът. — Можеш да уведомиш Антинари, че операцията завърши успешно.

— Той ще бъде доволен — студено коментира Тано.

Контето имаше сега по-зловещ вид от обикновено. Под претекст, че си запалва цигара, се обърна с гръб към Теразини. И точно в този момент отекна вледеняващото изсъскване на изстрел със заглушител. Теразини се строполи върху капака на автомобила и падна на земята с дупка в главата.

Умират и лошите. Тяхната школа оформя други каиновци, по-жестоки и по-безогледни. Това е тяхната съдба.

Салво постави пистолета в кобура под мишницата си. Взе писмото от Ифтер от джоба на Теразини и го подаде на Тано, който седна в колата на мястото на адвоката.

От другата страна на кея Катани се беше качил на автокара, натоварен с коли. Покатери се до мерцедеса и се опита да погледне вътре, но не видя абсолютно нищо, защото стъклата бяха непрозрачни. Пъхна ножче в ключалката и отвори вратичката.

В колата отзад нямаше седалки, бяха махнати. Нещо тайнствено беше покрито с брезент. Катани дръпна и пред очите му се появи дебела метална тръба със зелен цвят, на която се виждаха означенията на американската армия. Повдигна края на брезента и видя надпис, от който така се стъписа, че му секна дъхът. Тръбата съдържаше ядрен материал.

— Уран! — възкликна Катани. — Хиляда милиарда са вътре. Уран за производство на атомни бомби. Чудовищно!

Чуха се гласове и шум от стъпки. Катани се измъкна от мерцедеса и се скри в багажника на едно волво. Автокарът се придвижи няколко метра и спря пред яхтата на Ифтер.

През цепнатината на багажника Катани забеляза известно оживление на борда на яхтата. Никога не беше виждал Ифтер, но лицето му от снимката беше останало запечатано в паметта му. Стори му се, че разпозна и червенокосия Лайбниц.

Шофьорът на автокара навеждаше горния ред автомобили. Разтовари мерцедеса и Корадо видя група от хора, които трескаво се суетяха около колата. След това един кран повдигна автомобила като перце, описа полукръг и го постави върху палубата на яхтата.

Операцията свърши. Яхтата тръгна най-напред бавно, внимателно, сякаш искаше да изпробва водите, след това моторите ѝ заработиха с пълна сила и я подкараха с голяма бързина. Катани излезе от скривалището си и се прикри зад стена от бидони. Спотаени, на пристанището бяха Вентури, Ди Венанцо и десетина полицаи, всички нащрек, очаквайки сигнала, за да действуват.

Катани извади от джоба си сигнален пистолет и изстреля към небето ярка ракета. Изведнъж светнаха десетки фарове и прорязаха тъмнината. По кея се стрелна кола, карана от полицаия Пастори, в която беше и Вентури. След миг бяха при Катани.

— Ето там онази яхта — извика Катани. — Бързо, трябва да я настигнем.

Насочиха се към един полицейски катер и започнаха преследването. Пъргавият катер на полицията бързо набираше скорост. Един полицаи стоеше с картечница на носа, друг насочваше мощен фар към яхтата, която се очертаваше все по-ясно.

Стана забележимо оживлението на бягащата яхта. Вентури поиска мегафон и извика на намиращите се на яхтата да се предадат.

Колосалната сделка беше на път да се провали.

В подскачащата светлина на фара забелязаха моряци, които се суетяха около мерцедеса.

— Какво ли правят? — Учуди се Катани. — Бутат го във водата.

— Да — потвърди Вентури. — Това е последният коз.

Да пратят на дъното на морето всичко компрометиращо ги. Смятат да унищожат така и уликите срещу тях.

Червенокосият Лайбниц стоеше също близо до мерцедеса. Стискаше в ръка куфарчето със секретните документи. Отвори едно от прозорчетата на колата и хвърли вътре куфарчето точно в момента, когато мерцедесът се наклони към водата. Още едно побутване и той

падна сред белите пръски на вълните, за да отиде на морското дъно на три хиляди метра дълбочина.

Яхтата внезапно забави ход и най-после загаси моторите. Ифтер и Лайбниц се оставиха да ги задържат, без да окажат съпротива.

Докато наблюдаваше тази сцена, Катани усети нещо твърдо в джоба си. Пъхна ръка и извади монетата на Бърт. Стисна я в дланта си и за миг на лицето му се появи горчива бръчка. Той се овладя, опита се да прогони меланхолията. Постави долара между палеца и показалеца, както правеше американецът, и го подхвърли в морето.

— Чао, Бърт — си прошепна той. — Почивай и ти.

На следващия ден в сицилианския филиал на „Банка Антинари“ се събра управителният съвет. Старият banker седеше на своето президентско място със скръстени ръце и подчертано уверен вид. Сякаш му бе необходимо огромно усилие, за да не превие гръб под тежестта на неприятностите.

Без да погледне никого в лицето, той каза:

— Днешният ден трябваше да бъде празник на нашата банка. Но вместо това аз съм тук, за да съобщя за едно поражение. Операцията, която трябваше да спаси нашия филиал в Хонконг, се провали.

Всички бяха свели погледите си, докато Джулия седеше до дядо си и внимателно оглеждаше всички, сякаш за да контролира и най-малкото им движение. Създаваше впечатлението, че нещо дълбоко се беше променило в нея. Изглеждаше обладана от твърда решимост.

— Господа — поде дядо й, — Хонконг престана да функционира. Един крайник от тялото ни е откъснат. Но такава е човешката съдба. Днес се носи с развети платна, а утре идва крушението. Важното е обаче да не се признаем за победени.

Той стана прав и със светлите си очи огледа един по един всички членове на управителния съвет.

— Един цикъл приключва — обяви после той с тържествен глас. — Аз оставям банката на този, който ще съумее отново да я доведе до старото й величие.

Извади от една папка купчина изписани на машина листа и добави:

— От днес президентството минава в ръцете на моята внучка Джулия, която става собственица на четиридесет на сто от акционерния капитал. — Направи пауза, сякаш искаше да убеди и себе

си в правилността на този избор, след което продължи: — На Тано, който винаги ми е служил с голяма преданост, предлагам общото ръководство и единадесет на сто от акциите.

Хвърли машинописните страници на масата и заключи:

— Тук е описано новото положение. Сигурен съм, че ще го одобрите, поставяйки подписа си.

Отпусна се веднага в креслото. Но точно в момента, когато съветниците започнаха да подписват документа, който узаконяваше новото ръководство на банката, се случи нещо непредвидено и вълнуващо. Вратата се отвори и в стаята влезе Катани.

Всички се озадачиха от неговото нахлуване. Но старият банкер не прояви никаква изненада. С най-любезен тон каза:

— Елате, инспекторе. Елате. Чаках ви.

Катани извади от джоба си няколко листа, отрупани с печати.

— Имам заповед за арестуването ви — му каза той с твърд глас. — Не ви провървя. Вместо милиарди — затвор.

— Да, този път загубих — съгласи се банкерът, — но вие, скъпи Катани, не спечелихте. Знаете ли кой е победителят? Парите. Аз съм вече много стар и парите ми обърнаха гръб.

Посочи с ръка към Джулия и Тано и добави:

— Парите търсят млади хора като тях, за да процъфтяват.

Джулия се държеше отчуждено. Преструваше се, че не вижда Катани. Подшушна нещо на ухото на Тано, който седеше до нея и който я докосна с ръка, сякаш да я успокои.

Банкерът гледаше втренчено инспектора с иронична усмивка.

— Какво остава за вас? Трупът на Теразини и един железен старец като мен. Не е много, какво ще кажете?

От вътрешния джоб на самото си той извади една сребърна кутийка. Отвори я бавно, взе между палеца и показалеца си едно от хапчетата, които бяха вътре, и повтори с язвителен тон:

— Вие загубихте, инспекторе.

Глътна хапчето и след няколко секунди се строполи безжизнен върху голямата маса, от която някога контролираше финансовата си империя. Последва общо объркване. Някои се вайкаха, други викаха за лекар.

Катани се оказа близо до Джулия. Тя не можа да се въздържи и го погледна. Погледна го предизвикателно в очите.

— С него ли ще отидеш? — запитва Катани, показвайки Тано.

— С него.

— Но той е обратното на това, за което ти мечтаеше — меланхолично промълви Катани.

Тя не отговори. Вдигна гордо глава. Инспекторът промълви тъжно:

— Всичко онова, което ненавиждаше, ще бъде твое всекидневие. Ще станеш като твоя дядо, цинична и жестока. Ще вършиш същите грешки.

— Аз не — процеди Джулия. — Взех си поука.

Всички казват така: взех си поука.

IV ЧАСТ

КАРТИНАТА

Картината, произведение на художник от школата на Джото, заемаше половин стена. Бяха я поставили в дъното на дълъг салон, създавайки умела игра от светлини, за да изпъкне най-добре.

Бе точно пет и четвърт следобед, когато първите по-видни посетители започнаха да прииждат. За Тано Кариди това бе големият случай. От Сицилия се бе преместил в Милано и вече контролираше цялата империя на „Банка Антинари“. Но богатството вече не му беше достатъчно. Мечтаеше за престижа и очарованието на големия финансист.

С фондове на банката бе платил реставрирането на картината и сега се готвеше да пожъне плодовете на грижата си за изкуството. Уреждаше прием, за да покаже платното след сложната възстановителна работа.

Изправен като манекен, Тано поздравяваше поканените. Някои се отнасяха към него почитателно. Поздравяваха го с поклон. Той оставаше невъзмутим, равнодушен.

— Чудесна работа! — му честити сенаторът Салимбени. — Вие завоювахте много заслуги в света на изкуството. Това ще бъде от полза за вашето име и името на банката.

Точно това и искаше Тано. Но той пропусна последните думи на сенатора, защото очите му бяха привлечени от момиче със завладяваща красота. Русокоса, с лице от порцелан и непринудено държане на делова жена.

— Познавате ли я? — запита Салимбени, който бе забелязал интереса му.

— Не. Коя е?

— Нарича се Естер. Дъщеря на президента на „Асикурациони интернационали“ доктор Рази.

Красивата Естер разговаряше с мъж на средна възраст, пълничък, цял издокаран, с тежка златна халка и копринена кърпичка в джобчето на сакото.

— Драги Тиндари — кокетничеше момичето, — аз съм ви сърдита, защото нито веднъж не съм успяла да спечеля във вашето казино.

Точно в този момент от страничния вход на салона влезе мъж на около петдесет години, невероятно неугледен. Малкото коси, които му бяха останали от двете страни на главата, бяха дълги и се ветрееха като криле. Носеше безформено сако, изглеждаше небръснат от четири дни, а на устните му блуждаеше язвителна усмивка. Той вървеше бавно и се отправи към ъгъла, където разговаряха Естер и Тиндари.

От другия край на салона Тано също се отправи към двамата. Представи се на момичето, което изрече куп превземки. Заяви, че баща ѝ се извинявал много, че не е дошъл, но би трябвало да бъде разбран, защото изпитвал истински ужас от светските изяви.

Точно когато Естер и Тано разговаряха, Тиндари забеляза човека с овехтялото сако. Изведнъж сърцето му се сви.

— Но... — запелтечи той, — но ти си...

Мъжът беше сега на две крачки от него. Усмиваше се, откривайки беззъбите си челюсти. Кимаше с глава.

— Да, аз съм Ачедуцу.

Продължавайки да се усмива, той извади от джоба на сако си пистолет. Стреля в Тиндари почти в упор. Гръмна и втори път, докато жертвата се превиваше надве. Продължи да стреля върху падналото тяло, около което се образуваше локва кръв.

Салонът беше обхванат от паника. Една жена изпадна в безсъзнание. Друга крещеше като луда. Всички се втурнаха навън, обзети от неописуем страх.

Веднага предупредена, Дирекцията на полицията отправи тревога до всички полицейски коли. Съобщението за тревога чу и инспекторът Катани, който се намираше в една от тях. Щом чу, че става въпрос за „Банка Антинари“, веднага каза на шофьора да включи сирената и да кара много бързо.

След завръщането си на служба, Катани остана два месеца в Сицилия. После го прехвърлиха в Милано.

Той пръв влезе в салона на банката.

— Внимание, инспекторе! — предупреди го един полицаи. — Той е въоръжен.

Катани внимателно тръгна напред. Убиецът вече беше само на пет метра от него. Седеше на земята. Четинестото му лице беше обърнато към картината. Съзерцаваше я с отворена уста като смаян.

Изведнъж се обърна. Насочи пистолета си към инспектора. Катани също стискаше пистолета в ръката си. Но нито един от двамата не натискаше спусъка. После ненадейно мъжът промени изражението си. Странна миролюбива усмивка заля лицето му. Той протегна ръка към Катани и му подаде оръжието си.

Малко учуден, инспекторът го взе. Отвсякъде се втурнаха полицаи с автомати и пистолети в ръце. Отведоха навън мъжа, който продължаваше да се усмихва унесено.

Тишината в салона се възцари. Един лекар стоеше наведен над безжизненото тяло на Тиндари.

— Изстрелял е в него най-малко осем куршума — каза той.

Катани не отдаде никакво значение на думите на лекаря. Вниманието му беше насочено другаде в този момент. Придружен от блестящата Естер, към него се приближаваше Тано.

Не бяха се виждали от месеци. От момента, когато сицилианецът беше отвел Джулия.

Катани го изгледа и каза:

— Където си ти, винаги се лее кръв.

— Същото мога да кажа и за теб, инспекторе.

— Кой беше? — запита Катани, намеквайки за трупа.

— Един много добър клиент на банката. Наричаше се Тиндари.

— А другият?

— Кой? Убиецът ли? Никога не съм го виждал.

— Държеше се много странно — намеси се Естер. — Усмихваше се. Докато стреляше, се усмихваше. Господи, какъв израз имаше!

Ръцете й трепереха, докато опитваше да си запали цигара.

— Видях го колко спокойно се приближи — добави тя. — Поздравиха се с Тиндари. Очевидно се познаваха от по-рано. Той каза: Да, аз съм Ачедуцу. Не знам какво означава това.

— Това е сицилианска дума — обясни Тано. — Значи птиче.

Влезе една запъхтяна дама. Носеше костюм на райета. Беше на около тридесет и пет години. С решително лице се обърна към Катани:

— Инспекторе, искам аз да проведе разпита.

Това беше заместник-прокурорката Силвия Конти.

— Естествено — каза Катани. — Но аз трябва да направя изследванията, да намеря доказателствата. Ето защо трябва все пак да бъда информиран. Той не изпитваше особена симпатия към тази съдийка.

Разбира се, тя не можеше да го спре със своя изключително педантичен манталитет. След малко той отново започна да търси полезни сведения. Почука в къщата на Тиндари. Отвори му закръглена женичка с тъмно безизразно лице: съпругата на убития.

Тя го покани в салон, претъпкан с мебели. Не изглеждаше много притеснена, прехапа устни и сведе поглед.

— За него никога не съм била истинска съпруга. Отнасяше се към мен като към слугиня.

Корадо кимна в знак на разбиране. След това я запитва кой според нея би могъл да поръча да убият мъжа ѝ.

Жената закова в лицето му черните си очи и отговори съвсем уверено:

— Трябва да е бил някой ревнивец... Някой побъркал се съпруг, защото той харесваше чуждите жени.

Позната мелодия. Катани се престори, че споделя обяснението на жената. Отново се опита да победи съпротивата ѝ.

— В него стреля някой с прякор Птичето.

Жената побеля като платно. Задържа дъха си и сведе поглед. Преглътна и бързо промърмори:

— Никога не съм чувала това име.

В архивите на полицейското управление Катани изрови едно досие на Тиндари. Осъждан бе два пъти, обвинен в измама. Третият процес бе за банкрут. Но беше успял да се измъкне. Стана ясно, че е собственик на предприятието „Сарим“, имаше акции в хиподрума, както и дялове в строителни фирми.

— А също така собственик на казино — доизясни Катани, затваряйки досието.

В картотеката обаче не намери нищо за убиеца. Тайнствената и тъмна личност оставаше без име. Отгоре на всичко отказваше и да говори. Когато заместник-прокурорката Силвия Конти отиде да го разпита в полицейския участък, тя намери пред себе си един изгаснал човек, който съзерцаваше ръцете си с отсъстващ вид и тежко сумтеше. Но се оказа невъзможно да му измъкне една дума от устата.

Тази вечер госпожа Конти се прибра вкъщи без настроение. Нейният съпруг Ернесто беше в кабинета си, наведен над стойка за книги, на която беше поставил дебела енциклопедия.

Мъжът забеляза, че жена му е разстроена.

— Какво става? Нещо не върви?

— Когато се занимавам с убийства, винаги ме обхваща меланхолия.

— Рано или късно всички сме разочаровани от това, което вършим. Ето например аз. Бях избран за сенатор. Мислех си, че е много нещо. А те взеха, че ме включиха в комисията, която разследва организираната престъпност. Ще трябва да се занимавам с мафия, камора, нечисти сделки. Нищо не разбирам от това. Аз съм човек на науката, а не полицаи.

Тя постави ръка на рамото на мъжа си. Той се обърна, привлече я върху коленете си и прошепна:

— За щастие имам теб. Когато сме заедно, се чувствавам наистина добре.

Жената наведе тъжно клепачи. Прехапа долната си устна и каза:

— Но все пак не си напълно щастлив. Липсва ти един син... Толкова го искаше.

ХЕЛИКОПТЕРЪТ

Тази нощ Катани се върна късно вкъщи. Живееше в мебелиран апартамент с тераса, на която бе устроил постелята на едно мезе, което една вечер с умоляващи очи го бе последвало на улицата. Той го беше взел със себе си и го бе нарекъл Одисей.

Одисей както винаги го посрещна с хиляди ласки. Когато най-после успя да го отпрати, Корадо се излегна облечен върху леглото. Взе от нощното шкафче едно списание. То бе отпреди няколко седмици и всичките му страници бяха измачкани, защото постоянно го прелистваше. Зачете се в едно съобщение, което вече бе чел десетина пъти. Заглавието беше: „Трагичната смърт на Джулия Антинали във водите край Насо“. Отдолу бяха поместени две снимки на Джулия. Там се казваше, че „краят на красивата наследница е загадъчен: тялото ѝ било изхвърлено на брега“.

Мисълта за Джулия бе като отворена рана за Корадо. Даже сега, когато тя бе отишла да умре на другия край на света, той не можеше да се успокои.

Постави обратно списанието на шкафчето и се размърда в леглото. Беше неспокоен, вдишваше бавно дима на цигарата. Спомни си пак убийството в банката. Виждаше отново сцената с арестуването на убиеца, после лекаря, който се навеждаше над трупа и съобщаваше...

Катани подскочи и седна на леглото, явно разтърсен. Какво съобщи лекаря? Сега си спомни отлично, че той каза: „Изстрелял е срещу него най-малко осем куршума“. Осем куршума, целия пълнител! Убиецът значи е знаел, че пистолетът му е вече изпразнен. И ако го беше насочил срещу него, направил го бе само с цел да го изплаши и да го застави той да стреля. С други думи, искаше да предизвика реакцията на Катани, да бъде убит.

Инспекторът смачка цигарата в един пепелник и излезе. След няколко минути бе отново в полицейското управление. Отвори му килията, в която бе затворен убиецът. Намери го седнал на леглото с лакти върху коленете и подпрял четинесто лице в дланите си. Остана

неподвижен, без да покаже каквато и да е проява на интерес към него. Изчезнала бе глуповатата му усмивка и от него се излъчваше само чувство на нечовешко безразличие.

— Ти искаше да умреш — опита се да го стресне Катани. — По каква причина искаше да свършиш?

Човекът вдигна глава, но не каза нищо. Само тъжните му воднисти очи говореха.

Катани му кимна утвърдително, сякаш бе разбрал. Гледаше го насърчително, изглежда, искаше да му каже, че ако говори, може би ще му помогне.

Убиецът прокара ръка по лицето си и най-накрая произнесе няколко думи:

— Много късно — въздъхна. — Аз и ти трябваше да се срещнем преди няколко години в Сицилия. Но сега вече е много късно.

Комисарят му протегна цигара. Той го изгледа смаян, после я взе с трепереща ръка и я постави между устните си.

— Кажи ми поне как се казваш?

— Казвам се Фроло. Салваторе Фроло.

С помощта на агента Треви — буден младеж, който работеше в полицията, за да може да следва инженерство, Катани започна да прелиства колекциите на сицилианските вестници. Надяваше се да намери някаква следа, някаква опорна точка, от която да започне разследването на този Фроло. Искаше да разбере кой бе той и поради каква неизвестна причина го бяха изпратили да стреля срещу Тиндари.

Вестниците се натрупваха. През целия ден Катани и агентът Треви ги прецеждаха без особен късмет. И точно когато бяха готови да ги изоставят, инспекторът се зарадва:

— Ето го. Намерих го.

Полицаят се наведе към него и заедно прочетоха едно заглавие, разположено горе с две колони текст под него. Беше написано: „Изчезнал сицилиански младеж. Къде се намира Салваторе Фроло?“ Вестникът бе всекидневник отпреди петнадесет години и статията бе подписана от Давиде Фаети.

Не беше трудно да се изясни, че междувременно Фаети бе напуснал Сицилия и също се беше преместил в Милано. Катани отиде да се срещне с него. Сега той бе директор на едно порнографско списание. Масата му бе отрупана със снимки на голи жени.

— Не ме укорявайте — смънка Фаети малко смутен. — Знам, че свърших зле. Но мечтите за слава невинаги стават реалност.

— Това, което правите сега, не ме интересува. Дойдох да ви видя във връзка с нещо, което сте писали преди петнадесетина години. — Катани се наведе напред, сякаш искаше да му помогне да си спомни, и каза: — Интересува ме историята на Салваторе Фроло.

Фаети се навъси моментално. Трябваше да въздъхне дълбоко, за да се овладее.

— Фроло — промърмори. — Но толкова време изтече оттогава. Какво искате да ви кажа?

— Например можете да ми кажете кой ви съобщи новината за неговото изчезване.

Журналистът се почеса по главата.

— Струва ми се, че беше един съдия, който работеше в Сицилия. Наричаше се Фиорани.

— Къде да го намеря?

Напрегнатото лице на Фаети се отпусна в меланхолична усмивка.

— Ще го намерите в гробището. Престъпление на мафията. История отпреди толкова години.

Убийството на Тиндари не създаваше грижи само на Катани. Грижи от друг род вълнуваха също душата на Тано. Той отлетя до Сицилия и слезе отново в подземията на вилата, където живееше скрит шефът на клана. Намери го в компанията на млад мъж на около тридесет и пет години, масивен, с ръбесто и хищно лице. Приличаше на черен демон.

Наричаше се Нито. Брат бе на шефа на клана. Привидно не проявяваше интерес към това, което ставаше около него, защото, когато влезе Тано, той остана спокойно облегнат на стената.

Старецът обясни причината за присъствието на брат си.

— В скоро време — каза — Нито ще се установи в Милано, за да се грижи по-добре за интересите на семейството ни.

Тано се обезпокои.

— И за да ме контролира.

— Също... Също. Но най-вече, за да ти помогне в намирането на правилни решения. През цялото това време ти изпращахме съвети и внушения чрез злощастния Тиндари. — Старецът стисна устни огорчен. — Но ти винаги казваше „не“. Искахме да инвестираме пари

чрез банката, а ти твърдеше, че е рано, че трябва да се изчака. — Потърка си брадата и добави: — Смъртен грях е, Тано, да се държат тези пари да гният. Знаеш ли колко можем да ти поверим сега? Пет хиляди милиарда.

На лицето на Тано проблесна ликуване.

— Никога не съм отстъпвал назад — каза той, стискайки челюсти. — Трябваше само да се изчака точният момент. Сега той дойде.

Постави ръце върху масата на стария и продължи с плам:

— Моят план е следният. Да сложим край на мъртвите. Стига кръв. Да тръгнем по пътя на законността. С вашите капитали аз влизам в сърцето на големите финанси. Ще поставя ръка върху най-голямата империя „Асикурациони интернационали“. Оттам могат да се прехвърлят гигантски суми от един континент в друг.

Мафиозът отпусна огромната си глава на облегалката на креслото. Стоеше замислен, докато брат му Нито за първи път реагира с ехидна презрителна усмивка, насочена към Тано.

Старецът поглади бавно бузата си. Запита:

— Какво ти е необходимо, за да осъществиш този план?

— Преди всичко трябва да завладея „Банка Антинари“ — обясни Тано. — Но квотата от единадесет на сто не ми е достатъчна. Това обаче е мой проблем...

— Също и наш — прекъсна го старецът. — Какво си замислил?

— Много просто. Малката Грета Антинари е останала сама. Тя е сега единствената наследничка на четиридесет на сто от акциите на банката. Аз поисках тя да ми бъде поверена. Съдът за малолетни скоро ще се произнесе и не би следвало да има проблеми.

— Аха — сухо коментира старецът, втренчил своите живи изпитателни очи в лицето на Тано.

— И после какво ще направиш? Малката ще свърши удавена като сестра си?

Тано с мъка сдържа гнева си.

— Не съм убил Джулия — каза сухо той. — Беше нещастен случай.

Мафиозът поклати бавно ръка, за да го успокои.

— Карай по-нататък.

— След това — поде Тано, — за да направя първата стъпка, имам нужда от едно лице.

След кратка пауза продължи:

— Турчинът Ифтер.

Последва дълга тишина. Шефът на клана размишляваше. С обиграния си мозък преценяваше всички аспекти на въпроса.

— Турчинът? — промърмори. — Добре, ще го имаш.

След една седмица турчинът Ифтер пушеше нервно. Беше в двора на един сицилиански затвор по време на разходката. Другите затворници играеха на баскетбол, тичаха и викаха оживено.

Ифтер всмукна жадно за последен път от цигарата и хвърли угарката. Тръгна спокойно. Тъмните му подвижни очи шареха сега наляво и надясно. Вървеше близо до стената на оградата с ръце, пъхнати в джобовете на панталоните.

Надалеч се чу грохот. Турчинът продължаваше да напредва към един напълно изолиран ъгъл на двора. Сега грохотът бе много по-наблизо. Ставаше оглушителен. Изведнъж в оградено от двора огледало на небето се появи бял хеликоптер със знака на Червения кръст. Летеше ниско, сниши се още повече, до десетина метра от земята, после се задържа над ъгъла на двора, където се намираше Ифтер. Докато стоеше увиснал във въздуха, някой спусна разгъваема стълбичка. Турчинът я сграбчи в движение и хеликоптерът се издигна нагоре, отнасяйки затворника.

След бягството турчинът бе поверен на трима души, които го отведоха в тайното скривалище на шефа на клана. Ифтер бе разтърсван от страх, не разбираше добре какво става и никой не му даваше обяснения. Когато се озова в присъствието на стария мафиозки бос, безпокойството му още повече се засили.

— Възвърнахме ти свободата — заяви сухо шефът на клана.

— Много съм ви благодарен — каза турчинът, — няма да съжалявате. Аз знам да се отблагодарявам за приятелските жестове.

В единия ъгъл се размърда братът на стареца, Нито, застрашителен като сянка.

— Бях сигурен, че ще мога да разчитам на твоето разбиране — поде главата на семейството. — Необходима ни е веднага една услуга.

— От какъв род?

Старецът си придаде унесен вид.

— Казаха ми, че имаш две на сто от акциите на „Асикурациони интернационали“.

— Да — съгласи се Ифтер. — Имам ги в Швейцария.

— Добре — заяви босът. И с най-непринуден вид добави: — Ще ни ги прехвърлиш на нас. — Посочи Нито. — Той ще те придружи до Швейцария. И ти ще подпишеш прехвърлянето на акциите на „Банка Антинари“.

— Боже господи! — каза Ифтер смаян. — Но вие луди ли сте? За нищо на света няма да ви дам моите квоти.

Изправи се срещу стареца, който продължаваше да седи спокоен на два метра от него.

— Може би не бях ясен — каза старецът, стискайки с подутите си ръце бастуна, който държеше в скута си. — Ти трябва да ни дадеш акциите.

— Избийте си го от главата — отговори турчинът. Гласът му се беше повишил, а очите му пръскаха искри. — Няма да успеете, копелета. — Готвеше се да се хвърли към стареца. Но този последният издигна изведнъж бастуна и го заби в стомаха му. С мълниеносен скок Нито се нахвърли на турчина. Стисна шията му в убийственото менгеме на ръката си и го остави да падне на земята задъхан, с мораво лице.

Ифтер лежеше безжизнен до лъскавия бастун на стареца. Веднага, щом можа да отвори уста, каза:

— Добре. Акциите са ваши.

Изправи се с болка. Тогава гласът на шефа на клана проехтя отново глухо и ужасяващо:

— Бастунът!

Турчинът се наведе, вдигна бастуна и като връх на унижението, го постави върху скута му.

ПРОЕКТЪТ

— Вие познавате добре Тано Кариди, директора на „Банка Антинари“. Що за човек е гой?

— Престъпник.

Дамата на средна възраст, която седеше пред инспектора, бе съдия в съда за малолетни. Оценката, която Катани даде за Тано, очевидно не я убеждаваше, защото направи гримаса на досада и добави:

— Вие имате лични причини да го мразите, нали? Комисарят бе повече изненадан, отколкото ядосан от въпроса.

— Искате да кажете заради Джулия? Не, не съм настроен срещу него. Моята преценка не зависи от това. Ако казвам, че е престъпник, то е защото съм сигурен в това. Например той е накарал да убият Джулия.

Съдийката свъси чело.

— Дойдох при вас, за да получа сериозна информация, а не празни приказки. Знае се, че момичето загина при нещастен случай.

— Това го казвате вие. А аз съм сигурен, че не.

Катани се отпусна на креслото. Споменът за Джулия помрачи лицето му.

— Но откъде идва целият този интерес към сицилианеца?

— Защото Тано Кариди поиска да осинови малката Грета Антинари и аз трябва да реша дали документите му са в ред.

Той я погледна загрижено.

— Грета се намира в Америка.

— Беше в Америка — поправи го съдийката. — Сега вече лети и довечера ще пристигне в Милано.

Комисарят скочи на крака.

— Вие не трябва да допуснете осиновяването! Той иска Грета само за да й направи това, което направи на Джулия. Неговата цел е да завладее напълно банката.

— Как можете да говорите подобни неща? — Съдийката започваше да изпитва досада от начина, по който Катани се изразяваше

по отношение на един професионалист, който, поне според получената от нея информация, бе спасил по образцов начин банка, намираща се преди няколко месеца на ръба на фалита.

— Може би не трябваше да идвам при вас — добави тя, вземайки чантата си, която бе оставила на масата. — Вашата преценка е обусловена от стари истории. Но все пак благодаря.

На следващия ден Корадо отиде в къщата на Антинари. Отвори му един прислужник, който потвърди пристигането на Грета.

— Да, пристигна снощи.

— Трябва веднага да я видя — заяви комисарят, като влезе решително в къщата. Прислужникът подтичваше след него разтреперан и повтаряше с плачлив глас:

— Не може. Никой не може да я вижда. Такива са заповедите.

— Чии заповеди? Кой командува в тази къща?

— Господин Тано. Моля ви, ще ми докарате неприятности — стенеше прислужникът.

Корадо престана да обръща внимание на хленченето му. Завтече се към съседната стая, където буквално на прага се сблъска с една медицинска сестра. Катани я измери с поглед въпросително. Тя го погледна преbledняла.

— Къде отивате? — запита го загрижено.

— Тука ли е? — попита рязко и сухо Корадо.

Влезе, без да изчака отговор. Стаята бе препълнена с играчки. Автомобилчета, кукли, плюшени животни. Един детски рай. В средата на стаята Корадо съзря коленичила на пода Грета. Притискаше плюшеното кученце и с унесен вид го въртеше в ръцете си, вперила поглед в нищото, с безизразно изражение на лицето си.

Катани се приближи:

— Грета — повика я нежно. — Аз съм Корадо. Спомняш ли си за мен?

Момиченцето въобще не реагираше. Приличаше на малък автомат. Комисарят я повдигна на ръце.

— Скъпа моя, какво са ти направили?

В този момент на вратата се появи Тано.

— Какво смяташе, че ще откриеш? Стая за изтезания?

Катани остана неподвижен в средата на стаята с момиченцето в ръце и отправи враждебен поглед към Тано, без да отговори. У

момиченцето се появи искрица на временно прояснение.

— Корадо... — промълви. — Корадо...

Той я притисна още по-силно. Погали косите ѝ. Момичето се разплака отчаяно.

— Хайде, бъди добричка, не плачи — прошепна ѝ той. — Аз съм тук и няма да те изоставя.

Постави я на пода и докато излизаше, се спря пред Тано. Очите му светеха като разпалени въглени.

— Само косъм да падне от главата ѝ — предупреди го той, — и ще ти забия един куршум в средата на челото!

Тано го изслуша без да мигне. Изчака Катани да излезе и даде много строги указания. Абсолютно никой не трябваше да влиза повече в къщата. Вратата не биваше да се отваря без негово разрешение.

Взе от едно чекмедже някакви документи и ги провери един по един. Те носеха подписа на Ифтер. Турчинът бе отишъл с Нито в Швейцария и макар с нежелание, бе преклонил глава. Предал бе на брата на шефа документите, които предоставяха правото за притежание на две на сто от акциите на „Асикурациони интернационали“.

Тано с доволен вид ги прелисти още веднъж. Заклучи ги в една каса в стената и си тръгна. Нареди на шофьора да го откара в Брианца, във вилата на доктор Рази, бащата на красивата Естер.

Брианца е градината на Ломбардия. Вилата на Рази се намиреше на върха на малък хълм, заобиколена от големи дървета. Тано видя Естер, която се връщаше от езда. Дългите ѝ крака бяха притиснати до коня, русите ѝ коси разрошени от вятъра.

Тано се отпрати към нея. Вдигна ръце, за да ѝ помогне да слезе, и я задържа притисната до него за миг.

— Какво удоволствие е отново да ви видя! — каза той.

На прага на къщата се появи и самият доктор Рази, изискан мъж, с буден и делови вид. Двамата с Тано останаха насаме.

— Дойдох да ви видя — заяви Тано, — защото сте президент на „Асикурациони интернационали“. Имам намерение да завладея вашата финансова империя.

Рази го погледна смаян. След това, сякаш не беше разбрал, добре, запита:

— Да завладеете?

— Точно така. Аз вече притежавам две на сто. Сега ще направя предложение на всички дребни собственици на акции, които са склонни да продават. Готов съм да им платя двойно по-висока цена от номиналната.

На стената, зад гърба на Рази, бе нарисувано огромно стилизирано дърво. На дънера се четеше голям красив надпис: „Асикурациони интернационали“. Отстрани висяха множество клони, на които бяха отбелязани названията на пръснатите из целия свят фирми, принадлежащи на гигантския финансов тръст.

Рази се обърна. Погали с поглед рисунката и запита:

— Вашите две на сто с кои от тези фирми са свързани?

Тано се приближи до стената. Зашари с поглед сред многобройните клони на това чудотворно дърво и след това, показвайки с пръст, каза:

— Тези три фирми са мои.

Рази го изгледа надменно.

— Ливанската група.

Отпусна се на креслото и леко погнусен, каза:

— Мръсна работа е това, три фирми, които служат за прикриване на незаконни сделки. Тези акции няма да ви послужат за нищо.

— Казах ви вече: готов съм да придобивам квоти. Ще платя каквато и да е цена.

Рази започна да се пита защо се бе съгласил да приеме този човек, който приличаше напълно на самохвалко.

— Не можете да имате толкова пари — каза му той спокойно.

— Не, имам ги. И ще ви го докажа.

— Тогава не разбирам какво искате от мен.

— Вие сте президент. Познавате всички силни и слаби места на финансовата групировка — каза Тано, фиксирайки го с пронизващ поглед. — Можете да ми помогнете, да ме съветвате, да подготвите с мен стратегията, за да достигнем до пълния контрол на „Асикурациони интернационали“.

Рази изгуби търпение. Стана, за да покаже, че този проклет, безумен разговор е свършил.

— Не разчитайте на мен — отсече кратко.

Тано не беше обаче човек, който приема пасивно един отказ. Едва излязъл от тази къща, започна веднага да крои заговори срещу

Рази, който се бе осмелил да му се надсмее. Искаше да го види паднал на колене.

На следващия ден отлетя за Рим. Отиде да се срещне със сенатора Салимбени, който бе член на голяма партия. Кабинетът на политика бе засенчен от тежки завеси, които той винаги държеше спуснати. На масата имаше няколко десетки папки, разпределени на малки купчини и добре подредени, това бяха: препоръки, документи за продажби и покупки на фирми, фишове на най-верни хора, които трябваше да бъдат издигнати на важни постове. Все признаци на властта.

— Дойдох да ви предложа една изключителна възможност — каза му Тано. — И да помоля за вашата подкрепа относно един проект, който съм замислил.

— С голямо удоволствие.

— Вие знаете „Медиарец“, издателска фирма, която притежава два всекидневника и един частен телевизионен канал. Аз ще купя една квота от предприятието и ще я поставя в услуга на вашата партия. Вестниците и телевизията са удобно средство за въздействие върху общественото мнение. Ще можете да ги използвате, както прецените за най-добре.

Салимбени слушаше невъзмутим със скръстени ръце и лакти на облегалките на креслото.

— Малко скъп подарък — се ограничи да каже той. — В замяна какво ще поискате?

— Имам един проект — каза Тано. — Искам да поема контрола над „Асикурациони интернационали“.

Салимбени бе чувал през живота си какво ли не, но това надминаваше всичко.

— Бяха ме предупредили, че сте мегаломан — каза той, — но, господи, не вярвах, че чак толкова!

Тано го гледаше втренчено с такава настойчивост и решителност, че сенаторът се впечатли. И това накара политическия мъж да промени недоверчивото си отношение.

— Я кажете да видим — продължи замислено той — как възнамерявате да процедирате?

Без никакво смущение Тано каза, че възнамерява да направи публично съобщение за изкупуването на акциите на „Асикурациони

интернационали“.

Решителният начин, по който говореше, разсея окончателно скептицизма на Салимбени. Сенаторът започваше да оценява плана като осъществим. Труден, мъчен, но осъществим. После започна да пресмята препятствията.

— Какво ще бъде отношението на Рази? — запита той. — Без негово съгласие никой не може истински да контролира „Асикурациони интернационали“.

— Знам го добре — каза Тано. — Тук трябва да се намеси вашата партия. Вие го назначихте на този пост и вие трябва да го отстраните.

Сенаторът стисна загрижено устни.

— Нещата не са така прости. Вярно е, че моята партия посочи неговото име. Но той се ползува от закрилата на една важна личност: Антонио Еспиноза. Именно той упражни натиск върху партията в полза на Рази.

— Никога не съм чувал това име.

— Виждате ли, Еспиноза бе в продължение на дълги години в ръководството на големи фирми с държавно участие. После се оттегли в Швейцария. Живее някъде около Локарно, но зад кулисите продължава да контролира и да влияе на италианския политически живот.

Тано изглеждаше много заинтересован.

— Защо не ми уредите среща с него?

Но докато сицилианецът правеше проекти като голям финансист, някой друг опитваше обратното — да срине всичките му планове.

Случи се така, че едно човече с безобиден вид и добре очертани мустачки дойде в бюрото на Катани, каза, че се нарича Егирас, и се представи за адвокат.

— С какво мога да ви бъда полезен? — каза инспекторът.

С тих глас, сякаш се срамуваше, адвокатът Егирас го информира, че едно лице с много голямо удоволствие би се срещнало с него.

— Вън отгук, на някое сигурно място.

— Мога ли да зная за какво става въпрос?

Егирас изобрази с ръката си летене и с весела усмивчица уточни:

— Едно лице, което обича хеликоптерите.

Катани ококори очи.

— Хеликоптери, които летят над затворите?

— Точно така.

Какво искаше Ифтер от него? Защо молеше за среща, рискувайки да бъде заловен отново? Скоро Катани щеше да узнае.

Той последва адвоката Егирас, който го отведе в един бар в покрайнините, бутна вратата с надпис „Зала за бiliarд“ и пропусна Катани пред себе си. Той обаче не влезе и заключи веднага вратата.

Турчинът се появи иззад една завеса. Отначало малко колебаещ се, после поободрен, тръгна към него.

— Вие сте смел. Това можеше да бъде клопка. — Ифтер се подпря на една бiliarдна маса с ръце в джобовете. — Но бъдете спокоен. Въпреки че в миналото с удоволствие бих ви надупчил корема, днес парадоксално сме от една и съща страна на барикадата. Искам да кажа, че имаме общ неприятел: мафията.

— Наистина не знаеш какво нещо е благодарност — отвърна Корадо. — Нали ти помогнаха да избягаш?

Ифтер мина от другата страна на бiliarдната маса, остана дълго мълчалив, втренчен в някакво тъмно потайно кътче на съзнанието си, след което каза:

— Нещата се усложниха. Сега аз съм против мафията. Мога да ти помогна да я унищожиш.

— По какъв начин? — Катани, естествено, бе заинтересуван, но изглеждаше все така малко хладен, сякаш не вярваше в перченето на Ифтер. Да се унищожи мафията! Един турчин не бе достатъчен за това.

Ифтер искаше да му даде доказателства, за да го убеди.

— Знам много неща. Например знам как мафията инвестира парите, спечелени от търговията с оръжие и наркотици, и как влиза в законни сделки тук, на Север. — Извади от вътрешния джоб на самото си една снимка с размери за лична карта. — Виждате ли този мъж? Няма нито една лира, но се готви да купи фабриката „Мегатор“. Купува с пари на мафията. След десет дни ще направи първата вноска от осемстотин милиона.

— Откъде идват тези пари?

— Много просто. Уредено е така, че той да спечели в казиното на Тиндари.

Катани започваше да променя мнението си. Вниманието му към турчина се увеличаваше.

— Имам също новини за убиеца на Тиндари продължи Ифтер. —
Знам, че дълго е бил в лудницата в Санта Мария дел'Орто, на около
двеста километра оттук.

Сега Катани бе истински заинтересован.

— Продължавай — подкани го той.

— Не — усмихна се лукаво Ифтер. — Засега стига. Най-напред
искам да съм сигурен, че ще ми помогнеш. Останалото ще ти кажа
следващия път. Ще се срещнем в хотел „Моцарт“. Попитай за
господин Караме.

Катани искаше преди всичко да провери дали турчинът не му е
наговорил глупости. Качи се в колата си и отиде до лудницата в Санта
Мария дел'Орто. Показа документите си на един санитар, който го
придружи вътре. Покрай безкраен коридор се редуваха металните
врати на килиите. Катани се спря пред вратата, обозначена с номер
дванадесети.

Кимна на санитаря:

— Отвори.

Един много слаб мъж, приличащ на привидение, надзърна, после
се плъзна в един ъгъл, сгуши се там, обхванал коленете си с ръце,
сякаш се боеше, че ще се разпадне на части. Катани не му обърна
внимание. Това, което търсеше, трябваше да се намира на стената на
килията. И наистина беше там. Ставаше въпрос за една рисунка, на
която се забелязваше автомобил в пламъци и момиче с черни коси,
обхванато от огъня, с умоляващо издигнати към небето ръце. В
долната част, вдясно, бе подписът на автора. Катани се приближи и
прочете: „Ачедуцу“.

Нямаше съмнение. Убиецът на Тиндари бе прекарал много време
в тази стая. Следващия ден, за да узнае повече, инспекторът искаше да
види отново Ифтер. Според инструкцията на турчина, той отиде в
хотел „Моцарт“ и потърси господин Караме.

Почука на стаята на турчина. Никакъв отговор. Натисна
дръжката. Вратата беше отворена. Влезе внимателно с пистолет в ръка.
Нищо, стаята беше празна.

Надзърна в банята. Ваната беше закрыта с найлонова завеса.
Катани я помести леко и видя покъртителна сцена. Удавеният Ифтер
лежеше безжизнен в препълнената с вода вана. Ръцете и краката му
бяха вързани, лицето — обезобразено от ужас.

Но лошите изненади не се бяха свършили. Когато Катани се върна в бюрото си, убиецът на Тиндари не се намираше вече в килията. Загрижена от неговото налудничаво поведение, доктор Конти бе накарала да го преместят в клиника.

— В клиника! — смая се Катани. — Боже господи!

Побягна навън, викайки на Джуни и Куадри да го придружат. Джуни бе колос с черна брада. Куадри бе също широк в раменете като гардероб. Заедно с Треви те образуваха легендарната бригада на инспектор Катани.

Корадо веднага пристигна в клиниката. Бързешком се стрелна към стаята на Фроло, не обърна внимание на поздрава на охраняващия агент и разтвори вратата.

Фроло се изтягаше облечен в леглото. Не се изненада, че вижда Катани. На лицето му се появи разсеяна усмивка.

Катани бе неспокоен. Шареше с поглед из всеки ъгъл на стаята. Познаваше много добре потайния и коварен неприятел, с когото се бореше. Сигурен бе, че на всеки ъгъл можеше да го очаква някоя клопка. До този момент успяваше да им се противопоставя. Винаги беше намирал начина, по който да прави това.

Опасенията му бяха основателни. До един шкаф Катани видя две бутилки с кислород. Една бърза проверка му беше достатъчна, за да открие, че в долната си част те бяха свързани с жица, за която бе прикачена малка бомба със закъснител.

Вдигна Фроло на ръце и излезе, влачейки го.

— Вън, всички вън! — извика той на охраняващия агент и на двамата лекари, които се приближаваха.

Отдалечиха се само на десетина метра по коридора, когато стаята на Фроло бе вдигната във въздуха.

Фроло плувна в пот. Увисна на ръката на Корадо като уплашено дете и каза:

— За втори път ми спасяваш живота.

— Кой искаше да те убие? — запита Катани.

— Приятели на Тиндари, предполагам.

— Защо го уби?

Фроло се почеса по главата и сви устни:

— Историята е дълга. Започна преди много години в Сицилия, когато ми откраднаха мотоциклета. Дон Вито Сорано ме чу, когато

проклинах, че са ми го задигнали. Каза: „Не бери грижа, ще ти го намерим“. След половин час мотоциклетът се намираше отново пред къщи.

Корадо се усмихна тъжно.

— Мисля, че знам продължението. Един ден дон Вито те помоли за услуга...

— Да, дойде Тиндари, който ми каза, че дон Вито очаква от мен приятелски жест. Предаде ми пистолет и ме помоли да убия едно лице. — Фроло тръсна глава. — Не бях в състояние да го направя. И Тиндари ме наказва. Направи така, че жена ми и дъщеря ми изгоряха в една кола. — Прокара ръка по лицето си. — Разказах всичко на съдията, но не получих правосъдие. Казаха, че съм луд. Затвориха ме в лудница. Там прекарах дълги години, но не забравих. Сега най-последно си отмъстих и друго не искам от живота.

БИЖУТЕРЪТ

Издокаран като конте, Катани влезе в блестящо осветеното казино. Един от неговите агенти, Треви, интелектуалецът на групата, експерт по електроника, и той наконтен като Катани, обикаляше из големия игрален салон. Тръгна към Катани, когато го видя. Посочи една затворена врата и каза:

— Влезе там вътре.

— Сигурен ли си, че беше той?

— Без съмнение. Това е човекът от снимката, която ви даде Ифтер.

Полицаят се отдалечи и Катани продължи сам към затворената врата, наблюдавана от човек в смокинг, който с учтива твърдост спря инспектора.

— Съжалявам, господине. Тук се допускат само членове.

— Как мога да стана член?

— Трябва да говорите по този въпрос с директора, доктор Сантелия. Но днес го няма тук.

Нито един от двамата не беше забелязал, че на няколко метра от тях едно много красиво момиче следеше разговора им. Беше русата Естер. Носеше дълга рокля, която оставяше открити нежните ѝ рамене.

Тя познаваше Катани от деня, когато бе убит Тиндари. Беше останала силно впечатлена от проявената от него смелост, когато влезе сам в салона, за да арестува още въоръжения убиец. Сега като видя, че човекът, към когото хранеше такова възхищение, среща затруднения, реши да му се притече на помощ.

— А, ето те и теб най-послед! — възкликна тя, целувайки по устните Катани. — Търся те вече половин час.

Корадо не разбра веднага намеренията на момичето. Даже изглеждаше малко объркан. Опасяваше се, че Естер ще разкрие самоличността му на инспектор.

Мъжът със смокинга веднага промени отношението си.

— Госпожица Рази, моля да ме извините, но не предполагах, че господинът...

— Да — прекъсна го Естер, — той е с мен. Даже да не е член, аз съм член, ето защо може да влезе. Ела.

Естер хвана под ръка Катани и го въведе в малкия частен салон.

Там имаше само десетина души около масите. Кълба мек дим се издигаха към тавана.

— Тук си с тайна задача, нали? — възкликна Естер, която изглеждаше много възбудена от заговорническата атмосфера.

— Точно така — отвърна Катани. Погали я по ръката и добави: — Благодаря.

Съсредоточи вниманието си върху хората, които бяха в салона. Внимателно ги разглеждаше един по един. Докато най-после го видя. Беше човекът от снимката на Ифтер. Да, нямаше съмнение. Очите му, точно тези стъклени очи, помагаша да бъде разпознат сред хиляди хора.

Катани остана невъзмутим. Обиколи масата, за да го разгледа по-добре. Имаше чупливи коси, а правите му мустаци правеха лицето му още по-широко. Беше седнал на масата за бакара.

— Ти играеш ли бакара? — запита Катани момичето.

— Разбира се.

— Тогава, ела.

Поведе я под ръка към масата.

Мъжът от снимката вече беше насъбрал цяла планина от жетони и продължаваше да печели. Катани и Естер седнаха. Инспекторът побутна три жетона към средата на масата и зачака картите си. Обърна ги: имаше осем точки. Не откъсваше очи от ръцете на крупиеето, който сега раздаваше картите на човека от снимката.

— Стой! — властно извика Катани и сграбчи ръката на крупиеето. Успял бе да улови мига, в който крупиеето вадеше една карта от ръкава на сакото си. — Вие играете нечестно.

Разкри картите, които крупиеето се готвеше да раздаде на човека от снимката. Сборът им правеше девет.

— Искате да облагодетелствувате на всяка цена този господин. Помогнахте му вече да спечели стотици милиони.

Извади служебната си карта.

— Предвиждам, че ще имате неприятности — каза той.

Крупиеето пребледня.

— Аз не съм виновен — започна да се оправдава. — Наредено ми е от директора Сантелия.

— Къде мога да намеря този Сантелия?

— Не зная. Може би бижутерът... Да, в сградата на казиното има един бижутер. Той помага на евентуални клиенти, когато са в затруднение... Разбирате ли ме?

Разбираше отлично. Повика Естер настрана.

— Можеш ли да ми помогнеш?

— Но, разбира се! — На нея всичко това вече много ѝ харесваше. Струваше ѝ се, че преживява вълнуващо приключение.

— Колко струва огърлицата ти? — запита Катани.

— Повече от сто милиона. Защо ме питаш?

Без да ѝ дава пояснения, Катани я хвана за ръката и я поведе навън към магазина на бижутера. Бижутерът беше леко прегърбен човек, с увиснали на върха на носа очила и гъсти побелели бакенбарди.

Катани помогна на Естер да си свали огърлицата и я постави върху един кристален съд.

— Трябват ни малко пари в брой — каза той. — Останахме на сухо.

— Хи, хи — закиска се тихичко бижутерът. — Винаги съм казвал, че тези проклети зелени маси са истински пиявици, повярвайте ми. Да, пиявици. — Претегли огърлицата, разгледа я под светлината на една лампа. — Бива си я, няма що — вдигна очи над очилата, взирайки се в лицето на Катани. Съмняваше се в нещо. Каза: — Но недейте настоява за много, господине! Повече от петдесет милиона не мога да ви дам.

— Ще свършат чудесно работа — потвърди Катани.

Агентът Треви, който не губеше от поглед инспектора, влезе в този момент в магазина.

— Добре, добре — отвърна бижутерът, който обаче се колебаеше дали да извади парите. Все по-нащрек и леко разтревожен, каза: — Я да видим, я да видим как мога да ви услужа.

Спусна една завеска и се оттегли в задната стаичка. След няколко секунди чука, че вдига слушалката на телефона. Младият Треви, по прякор „Инженера“, измъкна от джоба си едно правоъгълно апаратче, подобно на малък калкулатор, и го насочи към завесата, зад която бижутерът набираше някакъв телефонен номер.

Леко обезпокоена, Естер отправи към Катани въпросителен поглед.

— Какво става?

— С този уред той хваща сигналите от телефона и регистрира номера, който бижутерът набира. — Докосна с пръст брадичката на момичето. — Знаеш ли на кого звъни? На директора на казиното, на Сантелия. От телефонния номер, след това ще бъде много лесно да стигнем до адреса, на който се крие този Сантелия.

Електронното устройство на Треви си свърши чудесно работата. След около половин час Катани и неговите агенти откриха апартамента на Сантелия. Нахлуха вътре. Директорът на казиното беше слаб, с орлов нос и гъсти мустаци, под които играеше лукава усмивчица.

— Инспекторе — каза иронично той, — нима има нужда от толкова подкрепления?

Отведоха го в полицейското управление. Междувременно бяха предупредили и заместник-прокурорката Силвия Конти.

— Извикайте я веднага — поръча Катани на своите хора, — иначе ще има да се цупи.

Конти пристигна. Остана сама в една стая заедно с Катани и Сантелия.

— Е, и какво? — попита тя, обръщайки се към директора на казиното. — Изглежда, че вие сте наредили на крупието да помогне на един странен господин да спечели планина от пари.

Сантелия направи обидена физиономия.

— Аз? Ако има някое нечестно крупие, това не означава, че съм виновен. Бъдете справедлива, госпожо, но какво общо имам аз с тази работа?

— Аз ще ви кажа какво общо имате — отвърна съдийката. — Господинът, който печелеше, беше обменил на касата неколкостотин милиона срещу жетони. Банкнотите са били получени като откуп за едно отвлечено лице. — Госпожа Конти повдигна очи към лицето на Сантелия. — На игралната маса този странен тип печелеше непрекъснато. Ако всичко върви гладко, ще си отнесе вкъщи своите пачки банкноти и още нещичко отгоре. Но с една-единствена разлика. Парите вече няма да бъдат мръсни, а чистички. Вашето казино, уважаеми Сантелия, се използва за изпиране на мръсни пари.

— Не съм осведомен за това, кълна се. — Сантелия ставаше все по-нервен. Въртеше се на стола, сякаш го болеше нещо.

Катани стоеше в ъгъла мълчалив. Тази жена явно не беше боса и си вършеше добре работата. Чу, че отново атакува с твърд глас:

— Сантелия, мога да ви помогна. Но ако се правите на глупак, ще бъда принудена веднага да ви предявя обвинение за престъпно обединение от мафиозки тип.

Директорът на казиното бе в плен на силно напрежение. Усмивчицата му беше изчезнала. Слабото му лице изглеждаше още по-изпито.

— Какво искате да знаете? — попита неохотно.

— Къде отиват мръсните пари, които изпирате?

Сантелия дълго мълча, преди да отговори. Той нервно кръстосваше крака под масата. Най-накрая се реши:

— В „Банката Антинари“.

Изглежда, че кръгът се затваряше. Отново вниманието се насочваше към банката. Катани и Силвия Конти излязоха и вдигнаха яки, за да се защитят от влажния студ на нощта. Двама цивилни агенти ги следваха като сенки.

— Чуйте нещо — каза инспекторът. — Вие сте приятелка на съдийката от съда за малолетни, която трябва да реши въпроса за осиновяването на малката Грета Антинари. Не можете ли да й кажете някоя дума, за да попречим момичето да попадне под контрола на Тано Кариди?

— Ще го направя с удоволствие, но се боя вече да не е късно. Моята колежка ми се струва, че е настроена благосклонно. Освен това няма основание. Тано Кариди изглежда порядъчен човек.

Бяха се спрели под една улична лампа. Взаимното неразбиране като че ли беше преодоляно. Между тях беше възникнало чувство на симпатия.

— Освен ако... — възрази Катани.

— Ако какво?

— Бихме могли да извършим проверка в „Банка Антинари“ въз основа на декларациите на Сантелия. Но тук е необходима подкрепа от Рим. — Катани щракна с пръсти. — Да. Може би знам къде да отида. В деня, когато беше убит Тиндари, се запознах със сенатора Салимбени.

На другия ден Естер дойде при Силвия Конти. Момичето искаше да си получи обратно огърлицата. Катани ѝ беше обяснил, че за момента огърлицата е конфискувана и само съдията можеше да ѝ я възвърне. Но заместник-прокурорката сякаш падаше от небето и не знаеше нищо.

— О, господи! — разтревожи се Естер. — И къде мога да намеря инспектора?

— В този момент пътува към гарата. Ще вземе влака за Рим.

Без да се бави, момичето излезе и взе първото такси, което видя, поръчвайки му да я откара бързо до гарата. Катани вече беше заел мястото си в купето и четеше вестник. Когато видя красивата, гъвкава, невероятно хубава Естер, му трябваха няколко секунди, за да я познае. После ѝ се усмихна.

— Ти да не ме следиш? Къде отиваш?

— Хайде, познай! — прошепна тя, настанявайки се.

— Не зная. Аз отивам в Рим.

— Аз също.

Този ден бе ден на пътувания. Тано беше накарал шофьора си да го откара до Швейцария. Намираше се в кабинета на Антонио Еспиноза, висок, много изискан мъж, на около шестдесет години, но все още много жизнен.

— Нашият общ приятел Салимбени — казваше Еспиноза — ми обясни положението. Вие искате да премахнете Рази. Нали? Това е трудна задача. — Той посегна към една вградена в стената каса и взе магнетофонна касетка. — Но тук вътре има нещо, което може да послужи. Това е записът на телефонен разговор, направен от тайните служби. Някой се обажда на Рази, за да го предупреди да не се качва на един самолет. Самолетът след това експлодира във въздуха и знаете ли кой се оказа вътре? Инженер Валенти, човекът, чието място Рази зае като председател на „Асикурациони интернационали“.

Тано погледна алчно касетката.

— Фантастично е!

— Да, но този запис има определена цена. — Старият Еспиноза прокара ръка по белите си коси. — Вашите сицилиански приятели са собственици на едно пустинно островче, което се нарича Тирене. Аз ви давам касетката, а вие ми подарявате островчето.

Следобеда, едва завърнал се в Милано, Тано разговаря по телефона със сенатора Салимбени.

— Лоши новини — съобщи политикът. Информира го за посещението на Катани. Инспекторът му беше прочел признанията на директора на казиното и искаше от него да се направи проверка в службите на „Банка Антинари“. — Поотложих нещата — добави Салимбени, — но онзи утре ще дойде отново и ще трябва да му дам отговор.

— Да не смятате да го удовлетворите? — каза Тано.

— Не. Но това непредвидено обстоятелство ще ви струва нещо — изсмя се сенаторът. — Разбрахме ли се?

Катани трябваше да прекара нощта в Рим, очаквайки отново да види Салимбени. Естер все стоеше залепена до него. Каза, че ще се обиди, ако той спи в хотел. Настоя да отиде в една къща, която фамилията Рази притежаваше в столицата. Това беше чудесен апартамент с изглед към площад „Навона“.

Естер беше типично разглезено момиче. Нищо никога не беше липсвало в живота ѝ. Всичко, което беше поисквала, автоматично ѝ беше падало в ръцете. Сега започваше да се влюбва в Катани. И за първи път изпитваше мъчителното чувство, че не успява да получи това, което иска. Той я отбягваше, беше въздържан и някак далечен. Дори тази нощ, когато се любеха, тя имаше ужасното впечатление, че се е влюбила в неуловима сянка.

Сутринта Катани дойде повторно в кабинета на Салимбени.

— Не — каза му сенаторът. — Не може да се започне проверка на „Банка Антинари“. Такава е била направена миналата година. Без резултат. Мога да ви дам доклада, изготвен след проверката.

Подаде му една папка с голям сноп листа, докато на лицето на Катани се четеше израз на разочарование. Той се върна в Милано в потиснато настроение. Естер продължаваше да върви след него. Но когато се разделиха, той не пое никакъв ангажимент. Каза, че не знае дали може да я види отново.

Очите на момичето бяха пълни със сълзи. Целуна го по устата. Опитваше се да се усмихне, но имаше нещастен вид. После импулсивно го хвана за ръката и му свали часовника.

— Върви. Това го взимам аз. Поне нещо искам да имам от теб. Даже и да не те видя повече.

ОСИНОВЯВАНЕТО

Стаята беше потънала в сенки. Тано Кариди отвори голяма кутия и извади руса кукла с небесносини очи.

— Гледай — каза, — гледай какъв хубав подарък ти донесох!

Малката Грета остана в ъгъла, неподвижна и мълчалива. Сицилианецът какво ли не направи, за да завоюва симпатиите, и. На следващия ден трябваше да се състои заседанието на съда за малолетни във връзка с осиновяването на детето. Тано ужасно искаше малката добре да се отнася към него. Един неин враждебен жест или дума можеха да развалят всичко.

Но Грета не продумваше. Пребледняла, тя гледаше унесено, обгърнала телцето си с ръце, сякаш искаше да се защити от този чужд човек, който я милваше с някакъв неясен злокобен глас.

Именно в момента, когато Тано подаваше куклата на детето, от стълбите долетя рязък вик. Двама души от охраната на сицилианеца задържаха с мъка Катани.

— Заповядано ни е да не те допускаме в къщата.

— Трябва да видя момичето! — настояваше яростно инспекторът.

Един от биячите, брадат, с белег на слепоочието, простря крак и го спъна. Докато Катани падаше, той го удари с юмрук в стомаха.

— Махай се, ако не искаш да ти счупим костите — изръмжа другият бияч. Катани дишаше като побеснял бик. Нахвърли се срещу двамата и щеше много зле да си изпати, но горе на стълбите се появи Тано.

— Стига! — извика той.

Двамата моментално се оттеглиха. Тано слезе няколко стъпала по-долу, твърд и изпъчен.

— Абе ти за какъв се смяташ? — извика с презрителен тон. — Смяташ се за ангел отмъстител, но си само един нещастен мизерен полицаи.

— Тано Кариди! — гласът на инспектора прозвуча ужасяващо. — Вземи Грета, вземи банката, но помни, че няма да те оставя

спокоен, навсякъде ще те преследвам. Дори в ада! — Обърна се и си тръгна с изкривено лице. Направил бе едва няколко крачки, когато се обърна и извика повторно:

— Дори в ада!

На следващия ден се проведе заседанието в съда за малолетни. Съдийката нареди да доведат Грета и ѝ каза да седне близо до нея. Необходимо беше малко време, за да се спазят установените формалности и най-после да пристъпи към главното.

Съдийката се обърна с нежна усмивка към Грета.

— Слушай жената, скъпа. Познаваш ли онзи господин там?

Тя посочи Тано. Залата внезапно притихна. Малката се беше свила още повече. За секунда тя повдигна очи и видя изправения като статуя мъж.

— Да — промълви детето, — това е Тано.

— А сега кажи ми — поде с все по-окуражаващ глас съдийката, — обичаш ли го?

Минаха дълги секунди. Детето не отговаряше. Понякога вдигаше очи към първия ред, където седеше Корадо.

Обезпокоен от отрицателния ефект, който можеше да има това мълчание пред съдията, адвокатът на Тано стана и каза:

— Не разбирам защо уважаемият съд настоява. Доктор Кариди винаги се е грижел за момичето. И освен това той е единственият, който е поискал нейното осиновяване.

Съдийката поклати глава.

— Не, не е единственият.

Значи някой друг претендираше да осинови детето? Съвсем неочакван бе този обрат на нещата. В залата се чу възбуден шум. Но кой се осмеляваше да застане срещу Тано Кариди?

От задните редове стана възрастен мъж, леко прегърбен. Катани се обърна и видя жизнерадостното лице на Бернардо — монаха, който правеше статуйки по библейски сцени. Но сега не носеше монашеско расо.

— Да, аз поисках малката — каза той. — Наричат ме Де Кристофорис. Изоставих монашеския живот и създадох тук, в Милано, общност за изоставени непълнолетни. — Той отправи весела усмивка на момичето. — Познавам добре Грета. Грижил съм се за нея в течение на месеци в манастира.

Този глас разбуди приятни спомени в главата на детето. Сега то позна бившия монах. Стана и се затича в прегръдките му, плачейки:

— Вземи ме с теб, вземи ме с теб!

Съдийката нямаше повече съмнения пред тази толкова красноречива сцена.

— Реших — съобщи тя. — Момичето отива при господин Де Кристофорис, а четиридесет на сто от акциите на банката ще бъдат контролирани от доктор Кариди.

Катани въздъхна с облекчение. Поне малката Грета нямаше да бъде в ръцете на сицилианеца. Но откъде бившият монах беше узнал за заседанието? В дъното на залата му кимна с глава заместник-прокурорката Силвия Конти. Тя пристъпи към Бернардо, който държеше за ръка детето и му каза победоносно:

— Успяхме.

Корадо не разбираше.

— Тя ме накара незабавно да подам молба за осиновяване — обясни бившият монах.

— Вие? — Катани започна да гледа с други очи тази жена, която съвсем доскоро смяташе за педантична и безцеремонна.

Силвия се досети какви мисли минават през главата на Катани.

— И аз отначало си бях съставила лошо мнение за вас.

— Но още ли си говорите на вие? — учуди се бившият монах.

— Вярно съгласи се Силвия, — по-добре е да си говорим на „ти“. Тано си беше отишъл побеснял. Бившият монах и Грета си тръгнаха също, докато в залата влизаха хора за следващото дело.

Силвия и Корадо излязоха бавно.

— Питам се — защо сте все така мрачен с всички?

Катани приближи пламъчето на запалката си до цигарата.

— Знаеш ли — отговори й той, — стремя се да се държа на разстояние от останалите. Не от високомерие. Но защото зная, че няма да мога вечно да бъда победител. Един ден ще ме намерят убит. Той дишаше дълбоко, с унесен поглед. Бих искал в този ден никой да не ме обича, никой да няма чувства към мен. Така никой няма да страда при смъртта ми.

— Мнозина те обичат — отвърна тя, разтваряйки ръце, сякаш искаше да го защити.

— Защо се грижиш за мен? — запита Катани.

Силвия сви рамене.

— Не зная. Може би защото те виждам самотен и тъжен.

Тя имаше къси руси коси, които обграждаха красивото ѝ хармонично лице. Топлите сини очи излъчваха поразителна нежност.

Бяха стигнали до колите. Тя изглеждаше меланхолична.

— Ще се видим утре — прошепна. Подаде му ръка. Той ѝ подаде своята и Силвия я задържа за момент, гледайки го втренчено в очите.

Тано обаче се завърна вкъщи в много лошо настроение. Но въпреки неуспеха веднага започна да плете нови интриги.

Той вече бе предал на Рази касетата със записа, получена в Швейцария от Еспиноза. Президентът на „Асикурациони интернационали“ изслуша със свито сърце записания на лентата глас, който казваше: „Рази, говори ти един приятел. Ако искате да станете президент, не се качвайте тази вечер с господин Валенти в самолета...“

Този телефонен разговор, който му беше спасил живота, сега ставаше обвинителен акт срещу него. Знаел е, че самолетът ще експлодира, но не беше направил нищо, за да предотврати това. С други думи, за него беше от полза, ако катастрофа премахнеше изпречилия се на пътя му Валенти. Сега обаче Тано знаеше. И Рази трябваше да се съобразява с него. Президентът на „Асикурациони интернационали“ се чувствуваше в клопка, когато сицилианецът се обади по телефона и каза, че ще му бъде приятно да му гостува на обяд следващия ден. Естествено, Рази отговори, че ще бъде щастлив да го види.

Тано беше точен. Много галантен, той се наведе да целуне ръка на Естер. Беше почтителен и с баща ѝ. Но доктор Рази не престана да бъде загрижен. Неспокойните му очи издаваха скритото му напрежение.

И тримата седнаха на масата. Рази беше вдовец и имаше само тази дъщеря. Един сервитьор започна да сервира обяда и после се оттегли в кухнята.

Естер наблюдаваше много разтревожена ту лицето на баща си, ту Тано. Чувствуваше, че нещо много сериозно се беше случило между двамата, но не можеше да се досети какво точно. Сякаш за да получи помощ отнякъде, тя постави ръката си върху часовника, който беше взела от Катани, и започна да го върти нервно около китката си.

Изведнъж сицилианецът прекъсна мълчанието.

— Да поговорим за сделки, господин Рази. Чуйте какво ви предлагам. Нека подпишем договор двамата, аз и вие. Нека обединим силите си и да станем едно от най-големите финансови обединения в света.

— Невъзможно. — Рази гледаше унесено. Самата идея за договор със сицилианеца го караше да тръпне. Преглътна с мъка и изгуби напълно апетит. — Всички ще си помислят за нещо нечисто. Много сме различни ние с вас, за да се обединим, без да предизвикаме подозрения.

Тано не се предаде.

— Мислех вече по този въпрос. Знам какво е необходимо, за да избегнем лошите коментари. — Отметна вдъхновено глава. — Ще направим изненадващ ход, който ще представи нещата възможни и оправдани. Аз ще се ожения за дъщеря ви.

Предложението беше толкова грубо, че Рази се разтрепери и разля чашата си с вино. От изненада Естер се вкамени. Момичето не можа да преглътне и за малко не се задави.

— Това ще бъде формален брак — подхвана сицилианецът. — Само въпрос на сделка. Аз и дъщеря ви няма да спим заедно и след няколко месеца ще поставим всичко на мястото му с един хубав развод.

— Вие сте луд — избухна гневно доктор Рази. — Махайте се!

— Вие не можете да си позволите да не приемете — възрази Тано спокойно. — Много сте затънал. Така ли е?

Рази наведе глава. Чувствуваше се победен. Дъщеря му го погледна загрижено.

— Татко — каза тя, — ако мога да ти помогна, ще се омъжа за него. В крайна сметка, защо пък не?

СВАТБАТА

Дребничкият адвокат Егирас беше изчезнал след убийството на Ифтер. Една сутрин той се представи в бюрото на Катани. Инспекторът го нямаше. Той предаде на полицаите един календар бележник.

— Дайте му това. Принадлежеше на Ифтер и може би ще му бъде от полза.

Беше сряда и навън валеше. Но следващия ден отново се появи бледото есенно слънце. Дребничкият Егирас с мека шапка на главата и с чанта под ръка бързаше към бюрото на Катани.

Когато се обърна предпазливо, лицето му преbledня. Един сребрист рейндж роувър го следваше бавно и неумолимо. Малкият Егирас се почувствува обречен. Със свито сърце се затече към една телефонна кабина, намираща се на тротоара. Ускори крачките, влезе в кабината и избра номера на полицейското управление.

Не успя обаче да се свърже. Автомобилът внезапно ускори ход, направи неочакван завой и се насочи към тротоара, събаряйки кабината. Егирас рухна под нея. Първите минувачи, притекли се на помощ, го намериха с разперени ръце и по чудо незасегнатата мека шапка върху смазаните гърди.

Катани се надяваше, че жертвата на адвоката ще послужи поне за нещо. Той разлисти страница след страница бележника на Ифтер. Но там имаше само малко бележки, и при това неразбираеми. Но в един ъгъл обаче намери нещо интересно. Турчинът беше начертал триъгълник и на върховете му беше написал три имена: Фроло, Тиндари, Де Пизис. Какво общо имаха помежду си тези три лица? И кой беше Де Пизис?

Катани отиде да потърси помощ при Фроло. Но нещастният човек не беше в състояние да установи каквато и да е връзка между тези три имена. И се кълнеше, че никога досега не е чувал името Де Пизис.

Една изненада очакваше Корадо, когато се завърна в бюрото си. На масата му имаше красив голям букет от цветя.

— Тези пък кой ги донесе?

Полицайте го погледнаха леко смутени.

— Донесе ги една госпожица — отговори един от тях. — Каза, че се нарича Естер — добави друг по-едър полицай. — Остава също една бележка.

Катани потръпна. Затвори вратата на стаята и взе бележката, върху която прочете нещо, което го смая. Естер беше написала: „Чао, инспекторе, аз се омъжвам“.

Без да каже нито дума на когото и да било, излезе отново, качи се в колата и потегли като мълния. Летеше към вила Рази.

Естер го посрещна с очевидна радост.

— Щастлива съм да те видя.

По устните ѝ пробягна забулена от меланхолия усмивка. Целуна Катани и го прегърна с трепет.

Той я погледна строго.

— Защо миналия път не ми каза, че се омъжваш?

— Защото не го знаех. — Отхвърли назад глава, сякаш искаше да отпъди тъгата, и дългите ѝ коси меко се залюляха. — Не знаех даже кой щеше да бъде женихът.

— А! Истински брак по любов! — коментира иронично Катани.

Тя отклони разговора. Предложи му чаша уиски. Той отпи мълчаливо и я наблюдаваше, докато тя държеше бутилката, питайки се защо това момиче с ангелско лице започва да завоюва едно местенце в сърцето му.

— Слушай, ти сериозно ли говореше, когато ми каза, че ще се омъжваш? — запита Катани, надявайки се, че се е пошегувала.

— Много сериозно — заяви Естер.

— Хайде, изплюй камъчето, кой е той?

— Едно лице, което познаваш.

— Как се казва? — В очите на Катани се появи трескаво безпокойство.

— Тано Кариди.

Лицето на Катани се вкамени. Той имаше чувството, че става нещо ужасно.

— Да не се шегуваш с мен? — запита я твърдо.

Естер поклати бавно глава.

— Не, говоря много сериозно.

Тогава той изгуби самообладание и избухна.

— Такива неща няма да правиш. Не ти го разрешавам.

Хвана я за китките на ръцете и я стисна.

— Не можеш да ми направиш този номер викаше с изкривено лице той. В него избухна наранената гордост и безмерната омраза към сицилианеца, който след Джулия му отнемаше още една жена.

— Пусни ме — стенеше Естер. — Пусни ме, причиняваш ми болка. — Една болезнена гънка се появи на устните ѝ. — И освен това теб какво те засяга? Ти без колебание ме изостави!

Тя успя да се откопчи от него. Но той отново я хвана. Притисна ѝ раменете, като я тръскаше.

— Няма да те оставя да направиш тази лудост!

Тя трепереше като лист в ръцете му. Плачеше. Викаше и плачеше, обхваната от страх.

— Върви си, махай се!

Когато Катани поуталожи гнева си, охлаби прегръдката си и я остави да се отскубне, Естер изплашено се дръпна в един ъгъл, дишайки забързано, за да си поеме дъх.

— Много ме уплаши! — Тя масажираше изтръпналите китки на ръцете си.

Гневът на Корадо се беше изпарил. Той се чувствуваше смазан, изпразнен, без сили. Хвърли презрителен поглед към момичето и тръгна към вратата.

— Не си отивай! — изплака отчаяно Естер. — Обичаш ли ме? Обичаш ли ме? Ако ме обичаш, ще пратя всичко по дяволите. — Гласът ѝ стана още по-умолителен: — Моля те, кажи ми, че ме обичаш!

Но Корадо не отговори. Излезе и затвори след себе си вратата. Разочарованието, което изпитваше, го задушаваше. Имаше чувството за лично поражение.

И заместник-прокурорката Силвия изпитваше в този момент чувството за лично поражение. Или по-точно — за пълен провал. Бракът ѝ не вървеше. Ех, съпругът ѝ беше много учтив човек, но именно учтивостта и взаимното уважение бяха единствените неща, които ги свързваха. Колкото до останалото, всичко останало вече го нямаше.

Избирането му за сенатор още повече усложни положението. Сега се готвеше да замине за Рим, където щеше да остава по цели седмици, за да се занимава със своите парламентарни задължения. Щеше да се връща вкъщи само събота и неделя.

Тя го гледаше втренчено, докато той нагласяше връзката си, учудвайки се, че някога този преждевременно остарял мъж с редки сиви коси и изхвъркнало шкембенце ѝ беше завъртял главата.

— Как върви разследването ти? — поинтересува се той. Винаги беше внимателен и грижлив.

— Върви трудно — въздъхна Силвия. — Днес успях да измъкна един друг важен детайл от директора на казиното. Той съобщи името на съветника в общината, някой си Канопио. — Тя сгъна една риза на съпруга си и затвори куфара. — Изглежда, този Канопио си затваря очите по отношение на приходите на казиното. Средната сума, печелена всяка вечер в казиното, достига до около два милиарда. Но казиното декларира само един милиард. По такъв начин плаща по-малко данъци на общината. Канопио знае за това, но не си мърда пръста, защото, предполагам, има сметка да мълчи.

— Ох, тези политици — каза съпругът ѝ с жест на неодобрение. — Винаги са на лов за пари.

Той наметна връхната си дреха.

— Е, време е вече да вървя, скъпа.

— Добре. — Силвия се насили да се усмихне. Стоеше с наведени очи.

Той постави ръце върху хълбоците на жена си и я целуна.

— Чао, съжалявам, че те оставям сама. Може би трябваше да продължа да работя като професор в университета.

Когато той замина, Силвия събу чорапите си и се изтегна на дивана. Чувствуваше се ужасно нещастна.

Няколко дни след този ден една друга жена стана съпруга с тъжно лице. Естер, истинска царица в бяло, се омъжи за сицилианеца Тано Кариди. В църквичката в готически стил на церемонията присъствува само грижливо подбрана групичка поканени, които пристигнаха важно. Когато свещеникът произнесе с тържествен глас:

— Искаш ли ти, Естер Рази, да вземеш за законен съпруг тук присъстващия Тано Кариди?

— Да — с много слаб глас промълви момичето и извърна очи.

На Тано не убягна това ненавистно отношение, но то ни най-малко не го вълнуваше. Знаеше много добре, че не се жени по любов. И въпреки всичко беше подготвил една фантастична изненада, за да смае момичето.

Баща ѝ беше показал на сицилианеца една очарователна вила, цялата в малки прозорчета и заострени покриви, издигаща се на върха на хълма зад имението на Рази. Естер харесваше много тази вила. Баща ѝ се беше опитал да я купи, но безуспешно. Вилата принадлежеше на някаква стара графиня, която нямаше никакво намерение да я продава.

След като свърши церемонията, младоженците се качиха на черен мерцедес. Тано даде знак на шофьора да поеме по пътя към хълма. Колата плавно се изкачваше сред живописни редици дървета. После спря по средата на голяма градина в английски стил пред вилата.

— Какво означава това? — запита Естер.

— Пристигнахме — заяви Тано. — Тази вила е моят сватбен подарък.

Момичето скри лицето си с ръце. Беше щастлива и отчаяна. Слезе от колата. Свали белия си воал и закрачи по алеите на градината. Като в сън ѝ се стори, че вижда лицето на Катани, който я предупреждаваше: „Не бива да правиш това. Не трябва да се омъжваш за този човек.“

Точно в този момент Катани провеждаше операция, която в много отношения беше рискована. Фроло трябваше да бъде преместен под охрана в затвора в Александрия. В двора на полицейското управление цареше голямо оживление. Тряскаха се врати на автомобили, буботеха мотори, скърцаха гуми на коли.

Един малък кортеж потегли с виещи сирени. Остави зад себе си града и пое по автострадата.

Стигнаха до едно отклонение. Пътят се стесняваше. Колите се прередиха в една редица с пулсиращи светлини. Никой не забеляза, че след тяхното преминаване двама души с работни дрехи преместиха знаците за отклоняване и спряха движението.

Колите сега увеличаваха скоростта си, движейки се под лек мъглив дъждец. Катани седеше в първата кола с угрижен вид. Държеше постоянна радиовръзка с останалите коли.

— Спрете, спрете! — извика изведнъж в микрофона. — Назад, назад, всички назад!

Веднага след завоя се намираше камион, изпречен напреки на пътното платно. Сблъсъкът беше избегнат по чудо благодарение на голямата ловкост на шофьорите. От камиона започнаха да стрелят. Двама полицаи бяха простреляни в упор, докато Катани се хвърли в канавката.

Други полицаи го последваха. Един от тях издърпа след себе си и затворника. Сега образуваха малка рокада с оръжия в ръцете. Но явно нямаха възможност да организират ефикасна съпротива. Бяха много на открито, докато агресорите оставаха невидими сенки. Куршумите продължаваха да се сипят като град и на два пъти попаднаха в тялото на Фроло, който подскочи и падна в локва кръв.

Катани извика на един полицай да притича по склона и да се опита да изненада отгоре агресорите. Докато се надигаше, за да му даде нареждания, инспекторът бе улучен от рикоширал куршум, който разкъса сакото му и го нарани леко в ръката.

После внезапно стрелбата прекъсна. Убийците се оттегляха. Започнаха да пристигат подкрепления. Колите на „Бърза помощ“ товареха ранените, откараха и Фроло, който не показваше признаци на живот.

Притече се на помощ и Силвия. Видя напоения с кръв ревер на сакото на Катани и едва не се разплака. Беше много разтревожена и това се четеше в очите ѝ.

— Ти си ранен!

— Драскотина — отговори той.

Силвия почисти лицето му с кърпичката си, накара го да си свали сакото и извика лекар, за да провери доколко е сериозна раната.

— Нищо сериозно — потвърди лекарят. Изтри кръвта с парче памук и превърза раната.

— Не се безпокой за мен — каза Катани. — Бих искал да узная какво се е случило с Фроло.

Нареди да го откарат до болницата заедно със Силвия, която не се отделяше от него. Фроло не беше умрял. Но беше напълно парализиран, защото куршумите бяха засегнали на две места гръбначния му стълб.

Катани и Силвия го видяха легнал неподвижен в леглото с големи умоляващи очи.

— Дръж се! — окуражи го Катани. — Ако издържиш, обещавам ти, че ще те отведа да видиш гроба на твоето момиче.

Фроло не направи най-малкото движение. Но от очите му бавно се стече една сълза.

Катани не разбираше защо мафията беше организидала цялото това струпване на сили, за да убие Фроло. Възможно ли беше да го е направила само за да отмъсти за Тиндари? Или пък искаше да го убие по други причини? Може би Фроло знаеше някаква голяма тайна?

Както и да беше, главата на клана не бе никак доволен от развоя на събитията. Оплака се ядосано на брат си Нито.

— Ти нямаш акъл. Трябваше да убиете Фроло и да премахнете този инспектор. Вместо това и двамата са живи. Много шум за нищо.

Не му се харесваше и преотстъпването на остров Тирене на Еспиноза. Нито го беше обещал на Тано.

— Но там пасат само кози. Щом искате, вземете ги — беше казал Нито на Тано.

— Не, да ги нямаме такива! — отсече шефът на клана. — Еспиноза трябва да каже за какво му е необходим островът. Ако ли не — никакво преотстъпване и островът ще си остане на козите.

ХОТЕЛЪТ

Върху масата бяха натрупани купчини диапозитиви. Давиде Фаети ги взимаше един по един, оглеждаше ги срещу светлината с увеличителната лупа, закрепена пред окото му, и избираше кои голи момичета да публикува в следващия номер на порнографското си списание.

Но тази сутрин не се чувствуваше в настроение за подобен род дейност. Беше много потиснат. Придърпа към себе си вестниците, които беше сложил в единия ъгъл на масата, и прочете отново хрониката за засадата, устроена на Катани и неговите агенти.

Някога Фаети беше вярвал в журналистическата професия. Докато се намираше в Сицилия, работеше съвестно. Много се надяваше, че по някакъв начин би могъл да бъде полезен. След това обаче стана убийството на съдията Фиорани, когото той обичаше като брат, и всичко тръгна зле.

Фаети хвърли вестниците на масата пред себе си. Облегна се назад. Запита се докъде може да стигне оскотяването на един човек. Отправи отвратен поглед към диапозитивите с голите жени.

Не, на него вече му беше дошло до гуша. Взе шлифера си и излезе. Тръгна право към полицейското управление. Искаше да говори с инспектор Катани.

Когато стигна до един от блоковете на управлението, видя мъж, който надзърташе иззад ъгъла и чертаеше нещо върху лист хартия. Фаети проследи с очи мъжа и посоката, към която той гледаше. Не му беше нужно много време, за да разбере. Вниманието на мъжа беше насочено към прозорците, зад които се намираше кабинетът на Катани.

Скица на работното място на инспектора. Мъжът грижливо сгъна листа, пхна го в джоба си, хвърли бърз поглед около себе си и тръгна с бодра крачка.

Фаети го последва, запазвайки безопасно разстояние. Видя го как се вмъкна в една сладкарница. През витрината можа да забележи, че свали връхната си дреха. Отдолу беше с бяла престилка на сладкар.

Взе листчето със скицата, постави го върху поднос, а отгоре сложи една торта.

Фаети потърси телефонна кабина. Видя една на около двадесетина метра. Стараеше се да бъде спокоен. Ръцете му се изпотиха и докато избираше номера, усети, че трепери. Обади се в службата на подвижния полицейски отряд и накратко разказа случилото се.

— Идваме веднага — прекъснаха го оттатък.

Измъквайки се от телефонната кабина, Фаети улучи момента, когато едно момче излизаше от сладкарницата с подноса и тортата в ръце. Видя го да пресича улицата. Премина и той на другата страна и го последва, когато сви наляво и пое по тясна уличка, за да влезе най-после в един хотел.

В този момент една полицейска кола мина пред сладкарницата. Движеше се много бавно, след което спря напълно, докато двамата полицаи наблюдаваха какво става от другата страна на витрината.

Сладкарят ги забеляза и се затече веднага във вътрешната стаичка, за да телефонира. Набра номера на хотела и поиска стая 312.

— Копеле, оставил си се да те разкрият ченгетата — чу се язвителен глас в слушалката. Нито бе побеснял и щеше да разкъса сладкаря, ако в този миг беше в ръцете му.

Братът на мафиоза беше заобиколен от своите трима ангели пазители. Шефът на групичката се наричаше Салиери: огромен и масивен, с квадратно лице на грубиян. Присъствието му вдъхваше ужас.

— Хайде — изсъска Нито, — трябва да изчезваме.

Проклинайки сладкаря, започнаха да приготвят куфарите си. Изведнъж скочиха като пружини и се притиснаха към стените. Откъм вратата дочуха шум. Нито направи знак да внимават и се приближи до вратата, стискайки пистолета в джоба си.

Отвори я, видя Фаети, който се опитваше да пъхне ключа в ключалката.

— О! — възкликна журналистът, преструвайки се на изненадан. — Сбъркал съм, господине. Проклетата грешка. Това не е ли стая 318? Ах, да, това е 312. Моля да ме извините.

Възползува се от краткия разговор, за да погледне крадешком в стаята. На една масичка забеляза подноса с тортата.

Влезе в стая 318 и набра телефона на Катани.

— Пристигаме — каза инспекторът, — но ти изчезвай! Разбра ли? Веднага се измъквай оттам.

След няколко минути онези от стая 312 започнаха да излизат. Фаети бе прилепил ухо до вратата и можеше да следи какво става в коридора. Чу, че извикаха асансьора и изчезнаха. Почака още няколко мига и после излезе и той.

Внимателно се вмъкна в стая 312. Един от охраната на Нито се беше върнал и мигом разбра какво става. Откачи пистолета от колана си и се готвеше да нахълта в стаята, където се ровеше Фаети.

Нещата се развиха мълниеносно. От стълбите проеца вик:

— Хвърли пистолета!

Беше Катани. Човекът на Нито остана за момент неподвижен и наведен. После рязко и с ярост се обърна, но инспекторът го изпревари и стреля. Простреля му ръката, в която стискаше оръжието.

Почти веднага мъжът бе заобиколен от рояк полицаи. Казваше се Франческо де Рита, по прякор Плужека. Едва ли е имало друг случай, когато е доказвал толкова убедително, че заслужава не особено ласкавия си прякор.

Арестуваха също и сладкаря, сух и мършав, с мрачни, необикновено големи очи.

— Казвам се Силвио Мароцо. Приятелите ме наричат Дзикитеда, госпожо съдия — побърза да каже на Силвия, която го разпитваше. — Нищо не знам.

Плужека не се оказа по-словоохотлив.

— Милано ми харесва — изхили се той — и дойдох тук на екскурзия за удоволствие.

Оказа се невъзможно да се измъкне от него нещо по-смислено. Имаше обаче един друг затворник, който жадуваше да говори. Директорът на казиното, Сантелия, бе помолил да извикат Силвия и Катани. Гледаше ги с умоляващи очи в една стаичка на затвора.

— Нуждая се от закрилата ви — промълви гой. Беше бял като платно и изплашен до смърт. — Подхвърлиха ми обесена котка в килията. Това е сигнал. Сигурен съм, че ще ме убият.

— Но кои? — запита Силвия.

— Двамата, които арестувахте, Плужека и Дзикитеда.

— Защо ще се разправят с вас?

— Защото знаят, че ще говоря. Аз не съм член на никаква шайка. Не ги искам. Искам да живея спокоен, разбирате ли ме?

Катани мълчаливо кимна с глава.

Силвия забеляза, че инспекторът не отваряше уста и вътре в себе си помисли развеселена, че може би започва да опитомява този мъж, не тачещ правилата.

— Чуйте — каза тя на Сантелия, — обещавам да ви оставя сам в килия, но, както се казва, трябва да ми помогнете да бъда снизходителна.

Сантелия очакваше само това подканяне, за да заговори.

— Но кажете какво искате да знаете?

— Казиното, преди всичко. То е в ръцете на мафията, нали?

— Без съмнение — Сантелия облиза с език сухите си устни. Призляваше му от страх. Нервите му бяха разбити. — Наричат го шеф на клана този, който командува всичко. Не зная кой е. Познавам някои от неговите хора. Плужека и Дзикитеда принадлежат на клана. Но най-ужасният от всички се нарича Салиери. Голям е като гардероб и кръвожаден като истински хищник.

Силвия отвори една папка и взе лист, на който бе идентифициран масивен мъж с впечатляващи черти. Побутна листа пред Сантелия, който леко трепна.

— Той е — каза живо. Той е!

Веднага отклони поглед. Не смееше дори да задържи очи върху скицирания портрет на ужасния човек.

Катани и Силвия си размениха разбиращи погледи. Тази рисунка за идентифициране бе изготвена след засадата на автострадата. Това бе първото потвърждение за участието на Салиери и хората на Нито в стрелбата.

Въпреки всичко Катани не бе свикнал да бездействува.

— Разкажи ми за Фроло. Какво общо има той с казиното? — Силвия поклати одобрително глава, но не каза нищо.

— Не — закле се Сантелия, — не знам нищо за този Фроло.

— Миналия път — подаде Силвия, — вие ми споменахте общинския съветник Канопио.

— Ах, да. Канопио работи потайно, за да се даде казиното на Тиндари. Успя да привлече на своя страна половината от общинския съвет. — Сантелия поклати глава, въздишайки, сякаш искаше да каже,

че още много можеше да разкаже по този въпрос. — Стигна се даже до един убит. Да, общинският съветник, който искаше да попречи на тази сделка, бе намерен убит в един кладенец. — Той разпери отчаяно ръце. — Канопио е опасен тип. Казват, че е покровителствуван от голям шеф в Рим.

В този момент бе повече от интересно да се чуе какво ще каже общинският съветник Канопио.

Той беше дебел, не много висок, свикнал без съмнение прекалено да използва одеколон. Не знаеше какво точно иска от него доктор Конти. Стана веднага предпазлив, когато разбра за какво се касае.

— Погледнете тук! — гласът на Силвия беше заплашително спокоен, докато пъхаше под носа му протоколите с обвиненията на Сантелиа.

— Как така, а, господин съветник? Откъде идват всичките тези неща, свързани с вашето име?

Отначало общинският съветник се опита да омаловажи случая.

— Това са фантазии, повярвайте.

— Едва ли ще да е така — отсече съдийката. Взе от чекмеджето други документи: дневниците на казиното, които свидетелствуваха за постъпления от два милиарда на ден. Това явно противоречеше на данъчните декларации пред общината, където доходите възлизаха само на един милиард.

— Вие знаете за всичко това, но не сте си помръднал пръста, защото получавате подкупи. Да, да, не се опитвайте да отричате. Намерихме също ваши записки, от които личи, че не само вие получавате пари. Давате пари и на други.

Салиери бе цял пребледнял. Никога не беше допускал, че ще се окаже толкова неспособен да се защити, да реагира. Но лицето на тази жена излъчваше такова презрение, че се чувствуваше като парализиран.

Общинският съветник не можа да излезе от полицейското управление.

— Вие сте арестуван — заяви Силвия.

Докато агентите отвеждаха Канопио с белезници на ръцете, заместник-прокурорката се облегна назад, масажирайки слепоочията си. Помисли си, че този път ще постигне реален резултат.

В двора на полицейското управление я чакаха журналистите. Тя не се опита да се изплъзне.

— Това, което мога да кажа — започна, — е, че арестувахме две лица, замесени в засадата на автострадата. Сега търсим главатаря на убийците. — Извади от чантата си скицата с идентифицирания портрет на Салиери и го постави така, че ясно да се хване от телекамерите. — Ето това е лицето. Ако някой го е виждал, ще направи добре да ни уведоми.

Малко след това Катани излезе. Видя Силвия, която отправяше предизвикателства към мафията пред камерите. Хвърли цигарата и се спусна по стълбите. Хвана Силвия под ръка и я поведе навън.

— Да не си полудяла? Трябва да мълчиш, трябва. Ако видят, че много надигаш глава, онези са способни да ти я откъснат безжалостно.

И той не грешеше. В своето ново убежище Нито и Салиери наблюдаваха импровизираната пресконференция по телевизора.

— Проститутка — изръмжа ужасяващо Нито. — Искам, искам да я пипна в ръчичките си тази проститутка!

НАКАЗАНИЕТО

Наведени над пръснатите по масата листа, Рази и Тано обмисляха най-подходящите ходове.

— Вие трябва да се насочите тук — каза президентът, поставяйки пръста си върху един обсипан с цифри лист.

Тано го погледна изненадан.

— Вие ме съветвате да се нахвърля върху две колосални фирми. „Бартон“ и „Селис“ ще струват прекалено много.

Рази се раздразни:

— Вие поискахте да ви съветвам, нали? Е, добре, купете тези две фирми. Заедно те ще контролират четиринадесет на сто от „Асикурациони интернационали“. В настоящия момент им липсват пари в брой. Ще ги купите за пет хиляди милиарда, но те струват тридесет хиляди.

Тано се ухили доволно.

— Има още един въпрос за решаване. За кога е насрочен следващият управителен съвет? — попита той.

— След една седмица. Веднага след Коледа.

— По този повод ще уредите да бъде избран за вицепрезидент — каза Тано с нетърпящ възражение глас.

— Но вие сте луд! — обърна се ядосано Рази. — Как ще убедя останалите?

— Познавате слабото място на всички. Ще намерите без съмнение начин. И освен това аз съм се оженил за дъщеря ви, нали?

Рази погледна Тано със смутено изражение на лицето: беше покрусен.

— Вие сте чудовище. Вицепрезидентът наследява президента в случая, че последният почине. Какво сте замислили, какво кроите пак?

Не получи отговор. Тано събра документите си и се отправи към вратата.

— Честита Коледа, президенте!

На следващата сутрин Рази се събуди с гняв в сърцето. Поблужда из прекалено голямата къща, хвърли от един прозорец поглед към

покритото с лека мъгла поле и изведнъж се почувствува така сам, както не беше се чувствувал никога в живота си.

Реши да посети дъщеря си. Естер бе много нежна. Помилва го, оправи възела на вратовръзката му и кърпичката в джобчето.

— Откак те няма — пошегува се той, — никой не се грижи за мен.

— О, татко!

Бащата се огледа подозрително.

— Сама ли си вкъщи?

— Да, татко. Тано отиде в Швейцария. Каза ми, че отива някъде към Локарно, в едно място, наречено... Гулиате, ако не греша.

— Гулиате? Вила „Паузания“? — сянка помрачи лицето му.

Естер забеляза внезапната промяна у баща си.

— Кой живее в тази вила „Паузания“?

— Един важен господин. Казва се Еспиноза.

— Ти познаваш ли го?

— Да, аз го познавам. Не предполагах, че Тано го познава.

Бащата стисна юмруци. Изглеждаше окуражен. Сякаш изведнъж бе разбрал откъде идват неприятностите му.

— Е, добре, не заслужавам ли едно кафе?

В този ранен час и Силвия пиеше кафе. Беше сама и не изпитваше никаква носталгия по съпруга си. Пъхна чашата в миялната машина и за последен път се погледна в огледалото. Очите ѝ бяха светли и сияещи, имаше няколко лунички по красивия нос. Господи, помисли си, никак не приличам на унищожител на мафиози.

Слезе в гаража. Потърси ключовете на колата в чантичката си. И тъкмо щеше да отвори вратата на колата, когато една ръка обхвана здраво шията ѝ, а другата ѝ запуши устата. Мъжът, който я стискаше, носеше работнически комбинезон. Такъв комбинезон носеше и вторият нехранимайко, който хвана Силвия през талията и я отнесе в един фургон.

Жената трепереше. Сгуши се ужасена в един ъгъл.

— Не ми причинявайте болка, моля ви!

Фургонът тръгна. Пътува сред уличното движение около десетина минути и после спря в пуста уличка до един кремав мерцедес.

От мерцедеса слезе Нито, облечен в черно, издокаран и държащ в ръка тежка златна верижка.

Задната врата на фургона се отвори леко. Мафиозът се вмъкна вътре и фургонът продължи пътя си. Присвита на пода, Силвия вдигна изплашено очи и видя мъжа със заплашителната физиономия, който се приближаваше към нея.

— Заклевам ви, не ми причинявайте болка!

Нито я грабна за китката на дясната ръка, дърпайки я към себе си.

— Ти ме търсеше? Ето ме тук, курво.

Обви китката ѝ със златната верижка и закачи свободния ѝ край на едно напречно желязо в горната част на фургона. Силвия сега стоеше с вързани крака и висяща във въздуха ръка.

Нито разкъса блузката ѝ.

— Хубава си, съдийке! Много хубава!

Силвия се вкамени.

— Остави ме да си отида! — замоли го тя и се разплака.

Мафиозът я хвана през талията. Целуна я ожесточено. Колкото повече тя се мъчеше да се освободи, толкова по-силно той я притискаше, притегляйки я жадно към тялото си.

— Не, неее! — Силвия крещеше отчаяно.

Но жалбите на жената произведоха обратния ефект. Те възбуждаха още повече инстинктите на мафиоза, който беше твърдо решил да я бележи и унижи. Смъкна ѝ полата и я изнасили.

Силвия хълцаше все по-слабо и по-слабо.

Нито приличаше на полудял. С налети с кръв очи я удари с опакото на ръката, така че кръв бликна от устата ѝ. Блъсна яростно главата ѝ срещу ламарината на фургона, захапа я по шията.

— Ето я тук тъпата съдийка! Тя иска да арестува всички! Арестувай ме, арестувай ме де, курво такава!

Катани чакаше Силвия в полицейското управление и не разбираше защо закъснява. Наистина се обезпокои, качи се в колата си и се отправи към къщата ѝ. Бегом измина стъпалата до третия етаж. Звъня многократно, но не получи отговор.

Усещаше, че нещо лошо се е случило. Слезе, прескачайки през две стъпалата. Прекоси входното антре и я видя. Бяха я оставили под

навеса на гаража. Седеше на земята, облегната на стената, с разкъсани дрехи и обляно в кръв лице.

— Силвия! — Катани я прегърна, прокара нежно ръка по лицето ѝ. Тя най-после отвори очи и през пелената на сълзите си погледна инспектора. Кошмарът беше свършил.

— Корадо! — събра последните си сили и увисна с две ръце на шията му. — Не ме изоставяй, Корадо! Не ме изоставяй!

Той я прегърна през раменете с едната си ръка, а с другата обхвана краката ѝ, повдигайки я нежно. Отнесе я вкъщи и повика лекар.

— Не казвайте нищо на мъжа ми, моля ви! — прошепна тя.

Катани я погледна. Очите ѝ бяха затворени и тя дишаше тежко. Той се приближи до нея и промълви на ухото ѝ:

— Добре. Никой няма да узнае. Ще остана тук да те лекувам.

Пригответи кафе, но с доста усилия я застави да го изпие.

— Не искам нищо, остави ме.

Той я повдигна.

— Не трябва да се предаваш така. — Приблужи чашката до устните ѝ и я накара да пийне една глътка.

На третия ден Катани пристигна с коледна елхичка. Беше поставил на пост един полицаи пред стаята ѝ. Когато го видя, полицаият се изправи почтително: „Инспекторе...“

Състоянието на Силвия обаче не се подобряваше. Даже обратното. Понякога тя се мятеше, плуваше в пот и се гърчеше мъчително.

— Стига вече толкова — каза ѝ той, сядайки на ръба на леглото до нея. — Хайде, стегни се малко, Силвия. Хайде, животът е пред нас.

Тя поклати глава върху възглавницата.

— Остави ме на мира.

— Нито за миг. Няма да те оставя да потънеш в отчаяние.

Сложи ръката си на тила ѝ и повдигайки я, я накара да седне на леглото. С другата ръка оправи косите ѝ.

— Не — противопостави се тя. — Остави ме на мира.

Отново се отпусна на възглавницата, обърна му гръб и метна одеялото над главата си. Хълцаше.

— Чуй ме — поде отново Катани. — Сега ще вземеш един хубав душ, после ще излезем. Ще видиш, че ще се почувствува по-добре.

Отдолу изпод завивките се чу слаб, почти детски плач.

Катани разбра, че по този начин няма да постигне много. Реши да смени метода. Смъкна рязко завивките и обхвана жената през талията.

— Сега ще слушаш, нали? Ставай!

Докато я държеше прегърната, усети, че трепери. Тя се дърпаше, криеше лицето си.

— Не искам, не искам.

Той я отнесе до банята и отвори крана на душа.

— Ще видиш как добре ще се почувствуващ. — Съблече я и я привлече под топлата струя на водата. Започна да я насапунисва, докато тя само леко клатеше глава. Остави да я загърне с хавлията и обви ръцете си около шията на инспектора, докато той я носеше към леглото. Мъчителното ѝ треперене беше изчезнало. Тя се помъчи да изсуши косите си.

— Обличай се и да излизаме — каза той.

Навън беше облачно, но не валеше.

Катани хвана Силвия под ръка и тя се остави да я води по празнично украсените улици. Витрините на магазините блестяха със светещи звездички и наоколо цареше приказна празнична атмосфера.

— Благодаря ти, Корадо! — Силвия най-последно се усмихна. Катани прочете по лицето ѝ безкрайна нежност.

— Слушай, защо да не отидем на гости на нашия приятел монаха?

Намериха го сред двадесетина деца, пооживени от коледната атмосфера. Само Грета като че ли се въздържаха да се включи в празничните игри. Но все пак беше по-спокойна и се затича да прегърне Силвия и Корадо, обръщайки се към тях по име.

— Тя направи голям прогрес — каза доволен бившият монах. Постави ръка върху главата на детето. — Грета, я им кажи какво си научила за Коледа.

Малката скръсти ръце зад гърба, повъртя се малко смутена и накрая бързо изреди едно стихотворение за младенеца Исус.

Докато ѝ ръкопляскаха, бившият монах чу, че го викат. Обърна се и едно мургаво момченце с попадали по челото коси се сблъска с него.

— Тук има един камион, иска да влезе.

— Камион? — Корадо наостри уши. — Вие останете тук, ще отида да видя какво става.

На улицата наистина беше спрял камион със запален мотор. Шофьорът стоеше на земята с вдигната яка, за да се запази от студа, и потропваше с крака.

— Трябва да разтоварвам — каза той.

Катани обаче беше недоверчив. Качи се на камиона, за да провери. Камионът беше пълен с кутии с играчки.

— Кой те изпраща, Дядо Мраз?

Веселото настроение на децата прерасна в бурна радост. Бившият монах разреши всяко дете да си избере любимата играчка, но не изглеждаше особено ентусиазиран от случилото се.

— Аз знам кой изпраща тези играчки — Тано.

Катани се намръщи.

— Онзи ден — добави бившият монах — искаше да ми предложи даже пари. Не, казах му, нямам нужда от твоите пари.

ЧЕКОВАТА КНИЖКА

Коледа не беше дошла за всички. Давиде Фаети се разхождаше като скитник из препълнените с хора улици. С ръце в джобовете, вдигната яка на самото. От устата му излизаше пара и образуваше сиви облачета.

Фаети не можеше да избие от главата си сцените от атентата срещу Катани, които беше гледал многократно по телевизията. Тези потънали в кръв тела го бяха обсебили. Бяха го върнали петнадесет години назад, когато беше плакал до трупа на съдията Фиорани.

Зави наляво и се вмъкна в един вход. Вратата, на която позвъни, беше на вдовицата Тиндари.

— Синьора, аз съм приятел. Сицилианец като вас.

Жената го огледа недоверчиво, преди да му разреши да влезе.

— Кой сте вие?

— Аз? Бивш пробивен журналист, бивш журналист мръсник. Въобще бивш. Има моменти, в които човек трябва да помисли за съвестта си.

Жената отстъпи крачка назад. На нея инстинктивно не ѝ хареса посоката, в която тръгна разговорът.

— Случиха се ужасни неща — отново атакува Фаети. — Но вие можете да ми помогнете да спра тази касапница.

— Аз? Та аз съм една бедна вдовица. Нямам пукната пара. Те конфискуваха всичко, което принадлежеше на мъжа ми.

— Зная. Аз се срамувам малко, но добре печелех с порнографските списания. — Той зашари с ръка в джоба си и извади чекова книжка. — Мога да бъда щедър към вас. Ще ви я оставя тук на масата. Ако случайно решите, сама напишете цифрата, после ми се обадете, за да подпиша чека.

Жената не отвори уста, докато той слагаше чековата книжка на масата. Погълната от мрачни мисли, тя гледаше някъде настрана.

— Нещо много дребничко, синьора — огорчено добави Фаети, — само късче от истината може да бъде безкрайно полезно. — Той

стоеше пред нея с разтворени ръце, сякаш чакаше жест на милосърдие. — Помислете за това. Ако решите да говорите, повикайте ме.

Коледа не беше весела и за Рази. Той се чувствуваше вече като машина в ръцете на сицилианеца. Предишният ден беше изиграл последната си карта срещу Тано. Отиде в Швейцария при Еспиноза, за да му предложи петнадесет на сто от „Асикурациони интернационали“. В замяна искаше веднага да се откаже всякаква подкрепа на Тано.

Еспиноза му се изсмя в лицето.

— За какво ще ми послужат тези петнадесет на сто? Чрез Тано аз ще контролирам цялото обединение на „Асикурациони интернационали“. Тано е само инструмент в ръцете ми.

Тогава той, Рази, той какво представляваше? Каква беше ползата от него? Щяха да го премахнат след някой и друг ден. Щеше да бъде ликвидиран без капчица милост. Сипа си малко коняк и го погълна наведнъж.

— О, мили боже — промълви тихо, толкова малко е нужно, за да се унищожи един човек.

Излезе да погледа полето, което много обичаше. Не валеше, но духаше сух пронизващ вятър, от който потръпна. Закопча палтото си догоре и тръгна по алеята, която водеше надолу, към малко езерце.

Там го намери по-късно прислужникът. Лежеше проснат под една върба и водите на езерцето докосваха леко едната му ръка. Беше стрелял в слепоочието си.

Когато пристигна инспекторът, Естер притискаше безжизнената ръка на баща си.

— Ти беше прав — каза тя със задъхан шепот. — Тано е престъпник. Татко се самоуби, но именно той го доведе до отчаяние.

Катани протегна ръка, за да ѝ помогне да се изправи. Тя отказа помощта му и се изправи сама на крака.

— Но аз ще отмъстя. Да, аз също ще постъпя като сицилианка. Ще я убия тази свиня. — Прокара опакото на ръката върху очите си. — Той искаше да стане господар на „Асикурациони интернационали“.

— Какво? — Катани искрено се смая.

А, значи това целеше сицилианецът? Този човек вдъхваше ужас.

— Чуй — каза той. Ти трябва просто да изоставиш всичко и да се махнеш. Никого няма да убиеш, защото той ще убие най-напред теб.

— Остави ме на мира. Не ми трябват съветите ти. Пет пари не давам за тях.

Корадо я хвана за ръката, но тя се дърпаше и се опита да го одраска.

— Махай се!

Той я хвана през раменете.

— Успокой се! Човек трябва да запази самообладание в такива моменти.

— Аз не съм си загубила самообладанието — изкрещя Естер. — Ще мога и сама да се оправя. Нямам нужда от състраданието ти.

Катани ѝ удари плесница. Изведнъж тя онемя. Изглеждаше по-скоро изненадана, отколкото уплашена. Разтърка зачервената си буза и наведе глава.

— Може би си прав. Няма да успея да убия Тано. Но... Тя присви очи, сякаш търсеше някаква далечна мисъл. — Но мога да го докарам до разорение.

Самоубийството на Рази обезпокои сенатора Салимбени, който отиде при Еспиноза в Швейцария, за да се консултира.

— Най-напред — каза — не трябва да допуснем заместник-президентът на „Асикурациони интернационали“ да стане президент. Не ми харесва този Меландри.

— Несигурен човек — съгласи се Еспиноза.

— Ще го предложи за президентското място на „Карботекс“ и така няма да ни пречи.

— Чудесно, но... — добави Салимбени, — този Тано малко ме смущава. Методите му са прекалено брутални.

— Драги — успокой го Еспиноза, — Кариди ни е необходим само за да завладее „Асикурациони интернационали“. След това ще го премахнем. И заедно с него ще отстраним и мафията. Можеш ли да си представиш мафиозки бос да играе на борсата?

— Да, да — съгласи се доволен Салимбени, но в същото време се ядоса на себе си, че сам не беше измислил толкова ловък план. — Я ми кажи, понеже стана дума, как се развива старата ни идея за сделка на европейско ниво?

— О, чудесно! — каза Еспиноза, висок мъж, с румени бузи. Приличаше на английски лорд.

— Добре, добре — потри ръце Салимбени. — Може би ще имате нужда от консултация...

— Но, разбира се. — Еспиноза се усмихна жизнерадостно и потупа Салимбени по гърба. — Аз ще се погрижа да се прехвърли на сметката ти в Швейцария една хубава сумичка. Какво ще кажеш за пет милиарда?

За много по-малко от тези пари вдовицата на Тиндари беше готова да рискува кожата си. Останала без нито една лира, тя дълго размишлява върху предложението на Фаети: да говори и в замяна да получи пари. Даже и с цената на наказание от мафията.

Тази чекова книжка много я изкушаваше. Вдигна телефона и набра номера на журналиста.

— Ако можете да дойдете веднага, аз съм съгласна по онзи въпрос.

Без да загуби нито секунда, Фаети намъкна палтото си и излетя от къщи. Не забеляза, докато кормуваше, че го следят.

В полицейското управление бяха поставили под контрол телефона на вдовицата на Тиндари. Щом засякоха телефонния разговор, уведомиха Катани. Инспекторът не разбираше какво става.

— Хъм — каза той, — я по-добре да отидем да видим какво имат да си казват тези двамата.

Фаети взе писалката и се подписа на чековата книжка. Жената му мушна мълчаливо един плик в джоба на сако то точно в момента, когато на входната врата се позвъни.

— Извинете ме — каза вдовицата. Отиде да отвори и пред вратата видя едно човечище с лице, вдъхващо ужас. Беше Салиери.

Още преди жената да продума, той стреля два пъти в нея, бутайки я назад.

— О, мили боже! — тихо прошепна Фаети. Над него се извисяваше огромният Салиери с гигантските си ръце и смъртоносния пистолет.

— Стреляй, говно такова — изкрещя Фаети. Стреляй!

Разтвори си сако то, оголвайки гърди в патетичен жест на предизвикателство.

Едрият мъж натисна три пъти спусъка. Фаети не умря веднага, въпреки че беше тежко ранен. Той все още дишаше, когато пристигна Катани.

— Не побягнах — промълви журналистът. — Не напълних гащите от страх! — Струваше му се, че със своя жест беше заплатил за живота си, който не беше такъв, какъвто той беше искал. Даже успя да изобрази нещо подобно на усмивка.

Катани повдигна главата му.

— Сега ще дойде линейката.

— Много е късно. Погледнете в джоба ми, там има нещо за вас.

Катани разтвори плика на вдовицата, а Фаети затвори очи и отметна безжизнената си глава.

В плика Катани намери леко пожълтяла снимка на момиче с дълги къдрави коси. Нямаше нищо друго. Само тази снимка. Катани я обърна. Отзад трябва да е било написано нещо, но вече беше нечетливо. Всичко беше старателно заличено с гума. На отделни места гумата беше леко скъсала даже и хартията.

Да се разчете написаното: ето едно добро занимание за специалистите — помисли си инспекторът.

ЗАПЛАХАТА

— Добре, господа. Бюджетът е одобрен, струва ми се, че можем да приключим заседанието.

В голямата зала на общинския съвет кметът Джулио Паризи скочи на крака и въздъхна с облекчение. Опасяваше се, че ще трябва да се справя с по-дълго и оспорвано заседание. Хвърли поглед към часовника: беше поканил важни гости на вечеря.

Всички станаха и неочакван шум изпълни залата. Никой не можеше да предположи, че щеше да се случи нещо невероятно скандално.

— Никой да не мърда! — От вратата в дъното на залата Катани влезе като изстрелян от отряд полицаи, въоръжени до зъби, които блокираха мигновено всички изходи.

Кметът вече беше на път към изхода. Обърна се с изумени очи.

— Господи, създателю небесен! Да не би нещо да сте откачили?

— Не се горещете, скъпи кмете — каза спокойно Катани и размахна във въздуха купчина листа. — Вие сте арестуван. Тук има заповед за арест.

Много лица пребледняха. Кметът остана със зинала уста като глупак. Но някой от опозицията се изсмя тихо:

— Най-послед! Този крадец си получава заслуженото!

Изненадите обаче още не бяха свършили. Катани се приближи до креслото на кмета. Приличаше на народен водач начело на бунт. Отново прелисти документите и прочете: „Марио Бини, съветник по туризма, Джовани Алиати, съветник по образованието, Джулио Нованта, съветник по бюджета...“ Тук ли са? — И тримата се обадиха обезпокоени. — И вие сте арестувани — заяви Катани. — Не съм свършил. Заповед за арест има и за двама общински съветника — Еторе Джорели и Флавия Мура. Да вървим.

Силвия издаде нареждане за арестите. Веднага след като се върна на работа, тя се зае с делото по казиното. Конфискуваните от нея документи от съветника Канопио говореха повече от ясно. Течаха реки от пари.

Тези арести не само предизвикаха скандал, направиха тревожен пробив и в престъпната организация, която експлоатираше казиното. Тано Кариди говори по този въпрос по телефона с Нито.

— Тук трябва да сложим спирачка — каза той.

— Ще се заема аз — успокой го Нито с обезумели очи. — Да, ще се заема аз, бога ми!

Катани знаеше, че вероятно ще се опитат да си отмъстят. Чакаше реакция.

— Трябва да бъдем бдителни — предупреди той Силвия.

Тя кимна с глава и го запозна с последното развитие на събитията. Беше получила послание от Плужека от затвора. Мафиозът искаше да я види.

— Ще отида там. Може би е решил да говори.

Инспекторът остана замислен.

— Няма да те пусна да отидеш сама.

Мъжът с прякор Плужека имаше костеливо лице и едното му око беше малко кривогледо. Ръката му беше превързана поради раната, която си беше изпросил от Катани. Държеше я пред гърдите си, увиснала на прекарана около врата му превръзка.

Влезе в стаята, в която го чакаха Силвия и Корадо. Зашари с кривогледите си очи и каза силно и ясно:

— Не искам никого тук вътре.

Силвия даде знак на пазачите да излязат и да затворят вратата. Но Плужека не беше удовлетворен. Отстъпи назад и главата му се затресе в нервен тик.

— И той — просъска, намеквайки за Корадо.

— Слушай, красавецо! — срязва го инспекторът. — Ако имаш нещо да казваш, то отваряй уста и го изплювай. Аз оттук не се мърдам.

Мъжът запухтя тежко, силно объркан, но не отправи други искания. Седна пред малката маса и загледа втренчено Силвия. Между тях имаше малко повече от половин метър разстояние.

— Пребиха ме с ритници в полицейското управление — каза. — Но аз прощавам. Господ винаги помага на невинните.

— Извикахте ме, за да ми се оплаквате ли? — запита Силвия.

— Не. Искан да ви кажа нещо за онзи приятел, който ви оказва една услуга. Спомняте ли си го?

Силвия преглътна. Така се разстрои, че се уплаши сериозно да не се окаже на ръба на нервна криза.

— Да — каза тя с възможно най-спокоен глас, — спомням си.

— Този приятел ти изпраща един подарък. — Внезапно измъкна нещо от превръзката на ръката си. Беше капакът на тенекиена кутия, нарязан като трион по цялото си протежение. Мъжът го стискаше между палеца и показалеца си и с мълниеносен жест го насочи към шията на заместник-прокурорката.

Катани наблюдаваше всички движения на мафиоза. Щом осъзна опасността, навреме се намеси. Успя да се хвърли към Силвия и да я отдръпне колкото бе нужно, за да не бъде сериозно ранена.

Тенекиеният капак не стигна до шията ѝ. Разряза блузата ѝ и леко я одраска по рамото.

Катани светкавично бързо стисна китката на мафиоза, а с другата ръка го хвана за косата и започна безпощадно да я дърпа, като викаше пазачите.

Прегледа раната на Силвия.

— Няма нищо. Леко одраскване — инстинктивно обхвана хубавото ѝ лице между ръцете си, жест, който изненада и самия него. — Ела!

Тя го последва, подпирайки се на ръката му. Той усети, че тялото ѝ беше напрегнато.

— Защо не си вземеш малко отпуска? Такова разследване може да разнебити и такъв като мен, на който са му излезли вече мазоли от тази работа.

— Може би си прав — съгласи се тя. — Мислех да поискам от главния прокурор Фалиши да поеме в свои ръце разследването.

— Би могла да отидеш за малко в Рим при съпруга си.

— О, моят съпруг! — наведе меланхолично глава. — Вече няма нищо между мен и него. Даже не си телефонираме. Всичко свърши зле.

Ако бракът на Силвия се беше провалил, то бракът на Естер изобщо не обещавахе да бъде добър.

— Това беше само една сделка между баща ти и мен — заяви един ден Тано на момичето. — Сега той е мъртъв. Ако не възразяваш, можем да пристъпим към формалностите по развода.

— Не — отвърна тя престорено весело. Беше си наложила да играе ролята на влюбена, за да изпълни даденото на Катани обещание. Заклела се бе да докара Тано до разорение. — Защо искаш да ме изоставиш? Може би не ти харесвам?

Той доста се изненада от думите ѝ. Беше убеден, че момичето е част от сделката, и даже не се беше опитал да погледне на нея като на жена. Докосна челото ѝ и я загледа втренчено, сякаш я виждаше за първи път.

— Харесваш ми, малката. Харесваш ми много.

Тя протегна колебливо ръка и го погали по косите. Той я улови през кръста и я притегли към себе си, целувайки я жадно.

В леглото телата им се прилепиха едно към друго. Тано я притискаше с истинска страст, но накрая тя се почувствува разнебитена, измъчена. Отметна глава на възглавницата и тихо заплака. Когато той се изправи, Естер се престори, че отново иска да бъде близо до нея.

— Сега трябва да тръгвам. Имам среща, на която не мога да не отида.

Еспиноза го чакаше в Швейцария.

— Нищо не може да се направи за острова — информира го Тано. — Моите приятели нямат намерение да го отстъпят.

Еспиноза стоеше прав, изправен с цялата си внушителна осанка.

— Аз не познавам вашите приятели. Преговарям само с вас. Бъдете внимателен. След смъртта на Рази много неща могат да се променят в „Асикурациони интернационали“.

— Това заплаха ли е? — запита Тано. — Не се плаша лесно. Знам какво искате да направите от този остров: склад за радиоактивни отпадъци.

Тъп кучи син. Как, по дяволите, е успял да разкрие плановете ми? — запита се Еспиноза, хвърляйки му бърз изпитателен поглед.

— Вярно е — призна той. — В европейските страни проблемът с радиоактивните отпадъци е много сложен. Аз имам готово решение и то представлява сделка, колосален бизнес.

— Ще говоря с моите приятели — каза Тано, — ще им бъде любопитно да узнаят какво ще спечелят.

— Това ще бъде справедливо. — Еспиноза го хвана за ръката, внезапно приятелски настроен. — Аз разбирам изискванията на

другите. Никога не съм се дърпал, когато някой ми е вървял насреща. Когато нещо е справедливо, то е справедливо.

Повдигна глава към небето, сякаш да събере мислите си, и каза:

— Да видим, мисля, че четиристотин милиарда годишно ще бъдат добра сума.

— Бихме могли да я наречем „честна“ — добави Тано, който имаше твърде особено схващане за честност.

РАЗКРИТИЯТА

Когато Катани влезе в стаичката на затвора, определена за разпити, той вече беше там, седнал зад малка маса между двама пазачи. Лицето му беше напрегнато и угрижено. Щом видя инспектора, импулсивно скочи на крака.

— Съветник Бини, какво има?

— Помолих да ви извикат, защото само във вас имам доверие.

Катани направи знак да престане с комплиментите и да премине към съществото на проблема.

— Аз не съм като другите — каза Бини. — Те взимаха пари, защото са корумпирани. Аз ги взех само от страх. — Той беше развълнуван и непрекъснато триеше ръцете си. — Тези хора не се шегуват. Заплашваха, че ще отмъстят на жена ми и децата. Случи се също онази история с общинския съветник, удавен в кладенеца. С мъка на сърце взех парите: двеста милиона. Но не съм ги пипнал, кълна ви се. Те са в една желязна каса. Идете при жена ми, нека ви даде ключа и ще видите, че не говоря празни приказки. Там е и записът за прехвърляне на сумата: в същия ден, когато се сключи договорът за наемане на казиното.

— Интересно. Кой ви даваше парите?

— Канопио. Винаги той разпределяше подкупите.

Катани се усмихна.

— Този Канопио навсякъде се е пъхал.

— Да, но той е дребна риба. Човекът, който дърпа конците, е в Рим.

— Кой?

Съветникът Бини го погледна колебливо, после въздъхна тежко:

— Сенаторът Салимбени.

— Той?

Съветникът кимна с глава.

Неочаквано стана тихо. Катани изглеждаше смутен и нервен.

— Сигурен ли сте в това?

— Повече от сигурен — каза Бини. — Повярвайте ми.

Олеле, какъв глупак съм бил — си помисли Катани. Той се беше обърнал именно към Салимбени, за да поиска да се направи проверка на „Банката Антинари“. И едва сега разбираше защо отговорът беше едно сухо „не“.

— Виждате ли — добави Бини, — Салимбени беше избран в нашия избиращия окръг. Тиндари му даваше процент от приходите на казиното, защото благодарение на него стана възможно отварянето на игралния дом. За целта с негова помощ бе одобрено едно законче. Много полезна хитрост. Но какво искате? Изборните кампании струват пари. Парите никога не стигат.

Разговорът с Бини обезпокои много Корадо. Той поначало не беше много нежен със своите хора, които въпреки това му оставаха предани, но от този ден стана направо невъзможен. Тези, които го познаваха добре, твърдяха, че нещо наистина голямо се въртеше в главата му. Да, защото неговият невъздържан темперамент ужасно се влошаваше, когато обмисляше какъв деликатен ход да направи.

И със Силвия не се държеше както по-рано. Станал бе много чепат.

Тя чувствуваше отсъствието му, когато вечер оставаше сама вкъщи. Прибледи се до стъклото на прозореца и видя полицейската кола, спряна на другия край на улицата. Колата беше там, за да я охранява.

Не гледаше никога телевизия, но включи телевизора, надявайки се, че ще отвлече мислите ѝ. Без резултат. Корадо не излизаше от главата ѝ. Тогава излезе на улицата и каза на охраната да я откарат при него, в дома му.

Завари го да си приготвя куфара.

— Какво правиш? Заминаваш ли?

— Може би. Не знам още — продължаваше да се държи нелюбезно.

— Корадо, какво има? Загрижена съм за теб. От няколко дни си се променил и не разбирам какво става с теб.

Той остави куфара и с навъсено лице каза:

— Сигурно имам лични причини.

Тя сложи ръка върху неговата.

— Искам да ти помогна.

— Нямам нужда от помощ. Повярвай ми.

Възцари се мъчително мълчание. Корадо продължаваше да се бори с мрачните си мисли, после щракна с пръсти и кимна в знак на съгласие:

— Е, добре, помогни ми. Не може ли една жена да поднесе глътка алкохол на беден и нещастен човек, какъвто съм аз?

— Корадо! — възкликна Силвия и сякаш се изпълни внезапно със светлина. Започна трескаво да търси алкохол из къщата, която виждаше за първи път. Откри уиски, наля солидна доза и поднесе чашата на Катани.

Докато той пиеше, взе ръката му и като я притисна към лицето си, я целуна.

— Знаеш ли, че те обичам?

Катани остави чашата.

— Не — каза. — Не мога да позволя такова нещо. Аз не съм за теб.

Прекара ръката си през късите й руси коси.

— Не искам да се обвързвам. Днес съм тук, а утре кой знае къде. Зарежи това, Силвия.

— Не ме отпращай, моля те!

Намираха се на няколко сантиметра един от друг. Той вдъхваше лекия й парфюм. Устните им сами се срещнаха в дълга и нежна целувка.

— Ти си луда — каза той. — Само двама луди могат все още да вярват в някакво съвместно бъдеще.

Сутринта, когато тя се събуди, Корадо вече беше станал безшумно и беше напуснал къщата, отнасяйки и куфара си.

Той седеше във влака за Рим, отпуснат и спокоен. Несигурността, която го изнервяше през последните дни, беше изчезнала. Вече беше направил своя избор. Голямото решение, което толкова дълго бе обмислял, вече беше взето. На лицето му се четеше огромно удовлетворение.

Стъпката, която смяташе да предприеме, не беше маловажна. Беше поискал Парламентарната комисия по организираната престъпност да го изслуша. Беше обещал да направи изявления, които, меко казано, щяха да предизвикат взрив.

— Господа — започна той, — аз съм един обикновен инспектор и само моите сили не са достатъчни. Но вие можете да направите

много.

В залата цареше пълна тишина. Той изучаваше лицата им едно по едно.

— Искам публично да обвиня една много високопоставена личност — сенатора Салимбени.

Смаяни, депутатите си размениха въпросителни погледи.

— Салимбени — продължи невъзмутимо Катани — е свързан с общинския съветник Канопио. Чрез него той е подкупил половината от общинския съвет.

— Тази история пък каква е? — полугласно възкликна един депутат.

— Ако повикате Салимбени в тази зала, то аз съм в състояние да ви доведа един свидетел. Това е свидетел, който ще го прикове към стената.

— Инспекторе — прекъсна го председателят на комисията, — сигурен ли сте в това, което казвате?

— Повече от сигурен, господин председателю. — Той пхна ръка в джоба на самото си и извади малък ключ. Повдигна го, стискайки го между палеца и показалеца си, и каза: Това е доказателството. Отваря една желязна каса.

Журналистите се втурнаха към кабинета на Салимбени. Сенаторът ги прие с жизнерадостна усмивка.

— Приятели мои, това са измислици. Съвестта ми е чиста. Но... — Изразът на лицето му стана твърд. Той вдигна заплашително пръст. — Но бих искал да разбера дали някой стои зад инспектора и му дърпа конците, за да затрудни мен и моята партия. Или трябва да припишем на стреса тази постъпка на Катани. — Той сниши съзнателно глас. Казват, че напоследък не бил добре с нервите, бедният. Е, приятели, ако това е така, не бих искал, разбира се, да се озлобявам. Но сигурно в Министерството на вътрешните работи няма да му се размине лесно, щом инспекторът е станал толкова безотговорен.

Обвиненията на Катани направиха голямо впечатление и както можеше да се очаква, станаха главната тема на вестниците. Приятелите на Салимбени обаче не стояха със скръстени ръце. Те подготвиха също толкова сензационен отговор. Тано прояви ловкост и успя да открие, че тайнственият свидетел на Катани носи името Бини.

Тази нощ Бини беше сам в килията си, изтегнат на леглото и не можеше да затвори очи. Чу шум откъм вратата. Скочи и седна на леглото, докато сърцето му лудо затуптя под ребрата. В тъмнината не можеше да разбере кой е влязъл в килията.

— Шшшт — каза новодошлият, показвайки му камата си. — Да не си гъкнал!

Подаде му няколко листа й писалка. Запали джобното си фенерче и процеди шепнешком:

— Пиши, каквото ти диктувам. Иначе няма да видиш живи децата си!

— Да, да! — Ръката на общинския съветник трепереше.

Другият започна да диктува:

— Бях заставен от инспектор Катани да разкажа куп измислени истории. В частност той ме принуди със сила да твърдя абсолютно неверни неща по отношение на сенатора Салимбени. Освен това измъкна без мое съгласие ключа от желязната каса, в която държа спестяванията си.

— Сега се подпиши — каза мъжът. След това взе листа, сгъна го, без да бърза, и излезе, като затвори акуратно вратата на килията.

Когато бе получено в Комисията за разследване на организираната престъпност, писмото предизвика голям скандал. Дори депутатите, които бяха застанали зад Катани, се обърнаха против него. Смятаха го за луд.

Нещата наистина се развиваха зле. Силвия замина за Рим, за да бъде близо до Корадо, който изживяваше един от най-лошите периоди в живота си. Нейният съпруг бе член на комисията. Той беше наистина щастлив да я види. Прегърна я и я целуна с искрен порив на обич. Но Силвия го постави в течение на новото положение.

— Не пристигнах за теб.

Той не се опита да скрие горчивината, която сви гърлото му. Но прояви разбиране и се ограничи да каже:

— Съжалявам.

Зад професорските си очила наблюдаваше как тя и Корадо изчезнаха с едно такси.

Последствията настъпиха след няколко дни. Министерството на вътрешните работи оценяваше поведението на Катани като

непростимо лекомислие, поради което бе решено инспекторът да бъде временно отстранен от работа до пълното изясняване на случая.

„Временно отстранен“? Новината изглеждаше толкова невероятна, че отначало хората на Катани се изсмяха. Но когато покрусени разбраха, че наистина е така, те сведоха глави като бити кучета. Инспекторът се опита да ги окуражи. Винаги здравата ги беше тормозил, не ще и дума. Но сега, когато напускаше полицейското управление, той беше единственият с усмивка на уста и се държеше най-сърдечно. Някого потупваше по рамото, друг мушкаше с юмрук в гърдите. Към всеки от тях прояви внимание.

— И да не съм чул някой да каже отсега нататък, че се туткате!
— заяви най-накрая той.

ЛОРЕЛА

Тя отдавна чакаше този момент. Скривайки отвращението си, Естер бе понасяла в течение на много дни милувките на Тано само защото това ѝ позволяваше да бъде близо до него, да го шпионира, за да може да му измъкне някоя по-значителна улика.

Тази сутрин тя най-после беше възнаградена за своето търпение. Беше забелязала, че Тано крие в малко чекмедже бележничке с черна корица, в което очевидно си водеше бележки и записваше тайни телефонни номера. Всеки път, когато изваждаше бележника, той отиваше в друга стая, за да се обади по телефона.

Чекмеджето с малкия бележник беше винаги заключено. Тано носеше със себе си сребърния ключодържател. Но тази сутрин го беше забравил. Естер беше още по нощница и лицето ѝ беше уморено и загрижено.

Тя отвори чекмеджето. Взе бележника и започна да преписва номера, нечетливи съкратени думи, странни знаци. Тя преписваше бързо всичко така, както беше написано.

По-късно отиде в полицейското управление и поиска да види инспектор Катани. Почти щеше да припадне, когато един полицай ѝ каза, че е временно освободен и не се намира в службата. Всичко беше напразно, всичко вървеше зле. Тя беше не само разочарована, беше смазана. Кимна на полицаия и си тръгна. Беше прекалено отчаяна, за да каже нещо.

Катани, напротив, откакто не беше на служба, се чувствуваше по-спокоен. Прекара цялата сутрин със стария си приятел Бернардо, като играеше с децата и носеше на конче Грета.

Късно следобед се нареди да напусне детския дом. Разхождаше се с Бернардо из големия двор.

— Какво ще правиш сега? — запита го бившият монах.

— О, знаеш ли, въобще не съм мислил по въпроса.

— Да се надяваме, че нещата ще се оправят — усмихна се Бернардо. — Все пак желая ти успех!

— И на теб, стари приятелю.

Корадо тръгна към портала. Но изведнъж се случи нещо ужасно. Една полицейска кола изкърти вратата и врхлетя в двора, докато Джуни, подал се от прозорчето с насочен автомат, изкрещя като бесен:

— Залегнете, инспекторе!

Катани едва успя да се хвърли на земята, избягвайки на косъм откос изстрели. Беше стрелял някакъв мъж от един насрещен покрив.

— Насам! — крещеше Джуни. Черната му брада изглеждаше наелектризирана.

Катани се претърколи по земята и успя да се прикрие зад колата, докато мъжът от покрива продължаваше яростно да стреля. В желанието си обаче по-добре да се прицели той се показва непредпазлив. Треви го беше хванал на мушка и го уцели, нападателят полетя надолу ведно с автомата си.

Той не беше сам. Джуни знаеше това и трескаво оглеждайки се наоколо, успя да види и другия. Беше коленичил зад зъбците на малка кула. Джуни го заобиколи отзад. Сега го виждаше чудесно, но точно в този момент и онзи го забеляза. Обърна се рязко с автомат в ръка. Но беше късно. Автоматът на Джуни затрещя безжалостно и не му даде възможност за спасение. Бандитът остана с впити в спусъка пръсти и в смъртната си тръпка изстреля един откос във въздуха.

Къщата на Силвия беше охранявана от полицията. Тази вечер Катани намери там убежище. Именно така научи много важна новина, която му даде надежди за обрат в следствието.

Честно казано, играта не беше много коректна. Но в действителност нямаше за какво да се упреква. Стана така, че хората на Катани, след като не можеха пряко да се свързват с него, предаваха на Силвия всеки нов документ. Естествено, и инспекторът от своя страна се осведомяваше за всичко.

Тазвечерната новина се отнасяше до снимката на момиченцето, онази снимка, която Фаети беше получил от вдовицата на Тиндари. В лабораторията бяха успели да разчетат изтритите думи на гърба на снимката. Там пишеше, че снимката е била направена в „Студио Лимити“ в сицилианското селце Салеми. Под увеличителните стъкла на микроскопите се появи и едно име, по всяка вероятност името на момиченцето: Лорела де Пизис.

— Де Пизис — забеляза Силвия, — ето отново онова име, което беше записано в бележника на Ифтер.

Двамата с Корадо се спогледаха втренчено и разбраха, че мислят за едно и също нещо.

— Това е лудост — каза той, — но ще я извършим.

Лудост беше да тръгнат по следите на момичето в Сицилия.

Фотографът от Салеми потвърди, че той е направил тази снимка, но не можеше да си спомни момичето. Даже и името Де Пизис не можа да му помогне. Но изведнъж щракна с пръсти и каза:

— Трябва да е момиче от колежа. Погледнете снимката: носи кокарда.

В колежа вече нямаше деца. Намериха един стар пазач, който си спомняше отлично Лорела де Пизис. Но не знаеше абсолютно нищо за нейното семейство. Той разреши на Корадо и Силвия да прегледат старите дневници. Откриха, че малката е постъпила в колежа преди петнадесет години. Бяха я поверили на монахините през един майски ден.

— Странна работа! — възкликна въодушевен Катани.

— Кое? — запита Силвия.

— Съвпадението. Гледай: момичето пристига в колежа на следващия ден след смъртта на жената и дъщерята на Фроло.

Тя интуитивно се досети накъде клони Катани, но не се осмеляваше да изкаже мисълта си. Толкова ѝ изглеждаше неправдоподобна и абсурдна.

Инспекторът стисна ръката на Силвия.

— Няма да се учудя от нищо — каза. Беше крайно напрегнат и съсредоточен.

Отидоха до малкото гробище, където ги посрещна един много висок и слаб човек с конски зъби. Той им показва малкия гроб, в който почиваше малката дъщеря на Фроло.

Силвия размахна под носа на пазача документите си на съдия.

— Можете ли да разкопаете този гроб? — каза. — Трябва да направя проверка.

Пазачът избоботи нещо. С едната си ръка се облягаше на лопатата, а с другата свали платнената си шапка и здраво се почеса по главата. Имаше разсеяно изражение и не беше ясно дали е разбрал какво искат от него.

Катани опита още веднъж.

— Гробът! — заповяда му той.

— А, да.

Мъжът най-после започна да копае. След няколко лопати закачи един малък ковчег. Четири жалки заковани дъски.

Пазачът престана да копае. Присви очи, сякаш да се защити от слънцето, и зачака напълно безразличен. Катани със знак му посочи ковчег. Тогава той се наведе и удари няколко пъти по ковчег с ръба на лопатата. Дървото се пропука и стана очевидно, че вътре няма нищо.

— Празен! — установи Силвия.

— Да — каза Корадо. Дъщерята на Фроло е жива. — Той хвана Силвия подръка. — Тиндари не я е убил. Отвел я е със себе си в Милано.

ШОФЬОРЪТ

На стареца това никак не се хареса. При идеята островчето Тирене да се превърне в сметище, стомахът му болезнено се сви. Тано се опита да го убеди.

— Без острова онзи демон Еспиноза ще прати по дяволите договора с „Асикурациони интернационали“.

Но босът отговори ядосан:

— Това си е твоя работа. Ти си големият финансист.

Тано презираше стареца.

— Не разбира, че светът се е променил — каза той на Нито. — Може би ти трябва да проявиш инициатива. Познаваш новите реалности по-добре от него. Защо не ми помогнеш да се срещна с шефовете? Искам пряко да говоря с Куполата.

— Аха — изсмя се Нито. — Все по-нагоре. Окей, ще бъде направено — и се изсмя по присъщия си писклив начин. Като кукумявка.

Даже и Естер започваше да създава грижи на Тано. Не можеше да си обясни защо изведнъж беше станала любвеобилна към него и изпълнена с внимание. Като експерт по коварство той беше сигурен, че тя крои нещо. Но не разбираше какво точно е намислила.

Ето защо, когато тя излезе тази вечер, той накара шофьора Марцио да я проследи. Естер отиваше на среща с Катани в един бар в района на „Порта Тичинезе“. Благодарение на Треви най-после беше успяла да влезе в контакт с инспектора.

Шофьорът я проследи с поглед, докато тя влизаше в бара. През стъклената врата видя, че прегръща един мъж и после изчезва заедно с него във вътрешността на заведението.

Естер извади куп листове и ги подаде на Катани.

— Има номера и странни съкращения: преписах всичко това от неговия бележник.

Комисарят хвърли поглед.

— Струва ми се, че това са кодирани записки. Надявам се Треви да успее да ги дешифрира на компютъра — сложи ръката си на рамото

й. — Свършила си чудесна работа. Но сега трябва да се изпариш. Не можеш да се върнеш при него вкъщи. Най-малкото подозрение от негова страна — и си свършена.

— Аз обещах — отговори тя твърдо. — Трябва да го унищожа. И ще отида докрай. Няма и косъм да падне от главата ми, не се безпокой. Знаеш ли коя е най-силната ми карта? Той е влюбен в мен.

„Малко инакче“ — помисли си Катани.

— Е, добре, искаш да се правиш на героиня, но винаги е полезно да се вземат някои предпазни мерки. — Той пхна ръка в джоба на шлифера и когато я извади, стискаше пистолет. — Дай ми чантичката си. Може да ти послужи.

Тя въздъхна:

— Сега е по-добре да си вървя.

Помилва го, привлече лицето му и го целуна.

— Мисли понякога за мен!

Навън шофьорът веднага пресрещна Естер.

— Елате, госпожо.

— Марцио! Какво правиш тук? Аз съм с колата си.

— Знам добре, че сте с колата си, но качете се на моята по-добре.

Той стоеше с цигара, увиснала между устните му. Имаше вид на човек, който не се шегува.

— Добре.

Отведе я в мизерен апартамент с олющени стени.

— А аз не вярвах — каза спокойно той. — Господарят имаше съмнения, но аз не вярвах.

— Ако държиш устата си затворена, ще ти дам пари.

— Какво чувам? Нали сме тук, за да се договорим.

Естер се почувствува малко окуражена.

— Петдесет милиона достатъчно ли са?

Марцио продължаваше да стои с непроницаем израз на лицето.

— Може би.

— Нека бъдат сто? — Естер извади чековата си книжка. Бързаше да приключи тази проклета история.

— Може би — повтори шофьорът. Протегна ръка и я пхна под блузата й. — А също и една доза от това, което давате на приятеля си от бара.

Тя рязко се отдръпна.

— Но какво правите? Да не сте полудял?

— Ела тук, не се измъквай! — Шофьорът я хвана с едната ръка, а с другата обхвана талията ѝ, опитвайки се да я целуне. Брадата му беше бодлива и миришеше на чесън.

Естер го одраска по врата, забивайки нокти, и успя да се освободи. Измъкна пистолета от чантичката си и го насочи в лицето му.

— Стой далече, свиня! Ако не останеш на мястото си, ще ти пръсна мозъка.

— Окей, окей — шофьорът разтриваше врата си. — Разбрах, махни тази играчка. — Престори се, че отстъпва. После изведнъж се втурна, извивайки назад китката на Естер.

— А как така, мръсна курво, с онзи може, а с мен не?

Естер му нанесе страшен ритник в слабините. Той се присви от болка и дръпна към себе си ръката на Естер, която държеше пистолета. При тези конвулсивни движения гръмна изстрел и шофьорът се просна на земята с дупка в гърдите. Ужасена, Естер инстинктивно изпусна оръжието.

Излезе да потърси телефон и набра номера на Треви. Катани беше там. Дойдоха да я вземат. Тя не преставаше да хълца. Инспекторът пхна главата ѝ под струя студена вода, за да дойде на себе си.

Тя се посъвзе, но от време на време скриваше лицето си с ръце и повтаряше отчаяно:

— Не го направих нарочно.

Докато Катани я утешаваше и се чудеше какво да предприеме, Треви неуморно работеше с компютъра. Изведнъж подскочи възбудено и възкликна:

— Успях!

Естер и Корадо дотичаха. Треви беше успял да разчете кодираните записки на Тано. На екрана на видеото се четяха имената на някои градове: Хамбург... Маленвьо... Амщелгартен... Ружмон... Фликерт... Банвил... Неапол. Но трудно беше да се разбере значението на този списък.

— Има и нещо друго — каза Треви. Натисна един бутон и се появи нов списък. Това бяха имената на Канопио, Сантелия, Салимбени.

Но Естер бе особено поразена от името Антонио Еспиноза.

— Ах, къде съм чувала това име? — каза тя, потърквайки челото си с пръсти. — А, да, сега си спомням. Чувала съм го от баща ми. Той ми каза, че това е важна личност.

Беше направена чудесна крачка напред. Но Катани не можеше да се съсредоточи върху списъците.

— За момента имаме други главоблъсканици — каза.

Естер разбра, че той намеква за смъртта на шофьора, и помръкна отново.

— Какво ще правиш? Ще ме издадеш ли?

— Не, ти изчезвай, ще видя какво ще направя. Веднага, щом проверят номера на пистолета, ще открият, че е мой. Ще кажат, че инспекторът е започнал да върши лудории...

Стана точно така, както беше предвидил. Главният прокурор Фалиши беше мъж с мустачки и очила на късогледите си очи. След като Плужека нападна Силвия, беше взел в свои ръце разследванията. Зае се също с убийството на шофьора и поради пистолета подписа заповед за арестуване на Катани.

Инспекторът се укриваше в къщата на Треви. И там една вечер свика истински военен съвет на своя екип. Пристигна гигантът Джуни, а малко след него и Куадри, винаги малко суров и навъсен.

Всички, наведени над една маса, се втренчиха в Катани, който каза:

— Момчета, трябва да си разпределим задачите. Преди всичко да държим под око службите на прокуратурата. Там сигурно има шпионин, защото мафиозите веднага узнаха за постъпването в болница на Фроло и след това за неговото преместване... — Той постави ръка на масата, сякаш за да покаже, че този въпрос е приключен. — Сега да се спрем на спешните неща, които трябва да се свършат. Те са три. Преди всичко трябва да влезем в къщата на Тиндари. Знам, че има печати на вратата и прозорците, но ще ги махнем. Само там вътре ще можем да открием някаква следа от Лорела де Пизис. С тази работа можем да се заемем ние с Треви.

— Добре каза Треви, размърдвайки се на стола.

— Второто нещо — поде Катани. — Някой трябва да вземе конфискуваните документи от казиното и банковите документи,

засягащи Тиндари. Всичко това се намира в Прокуратурата. Кой ще се захване с това?

Всички се огледаха мълчаливо, докато огромният Джуни заклати едрата си глава:

— Окей, аз ще помисля по въпроса.

— Добре — каза Корадо. — Трето: Куадри, който остана единствен безработен, ще се втурне по петите на сенатора Салимбени. Политикът ще дойде в Милано утре. Трябва да се следи, да се види къде ходи и да се снимат лицата, с които се среща.

ДОКАЗАТЕЛСТВАТА

Полиците с книги заемаха цели две стени на дългата стая на партера. Други томове се подаваха от огромните кашони, разположени в един ъгъл. А той, Ернесто, съпругът на Силвия, се въртеше, все още непривикнал с новата обстановка. Оставил бе къщата на съпругата си. С разбито сърце беше предпочел да си отиде и се беше настанил тук, с всички свои книжа, в тази голяма стая, която гледаше към спокойно дворче.

Беше някъде след десет часа вечерта, когато някой леко почука на вратата му. Ернесто отвори и един мършав господин, с вдигната яка на палтото, застана пред него с ужасно изплашено лице.

— Сенаторе, моля ви — каза му той. — Пуснете ме да вляза! Трябва да говоря с вас.

Преди Ернесто да даде съгласието си, мъжът вече се беше промъкнал бързо в антрето.

— Аз съм общинският съветник Бини. Пуснаха ме на свобода под гаранция тази сутрин, но нямам много време. Трябва да изчезна, иначе съм загубен. Онези не прощават.

Сложи един куфар на земята и извади от него пакет с документи.

— Ето — каза той, подавайки ги на Ернесто. — Връчвам ви доказателствата за корупция. Фактури, чекове, разрешения за търгове. Вземете, вземете. Вие сте член на Комисията за разследване на организираната престъпност и трябва да покажете този материал там, за да докажете, че аз не се отказвам от показанията, които дадох на Катани. Само със заплахи ме накараха да напиша писмото.

Сенаторът, много объркан, взе в ръце свитъка от книжа.

— Ужасна история! — промълви той.

— Да, няма съмнение — съгласи се Бини. — Там вътре ще намерите също доказателства за злоупотребите на сенатора Салимбени.

Изведнъж страхът пак го обхвана и той цял се разтрепери. Отправи се към вратата и бързо потъна в нощта.

Ернесто, малко нерешителен, остана известно време с книгата в ръце. След това седна и започна да преглежда един по един документите. Покварата беше страшна. Това като че ли го поразя.

— Господи боже! — възкликна той. — Никога не бих повярвал.

Най-много от всичко друго го потресоха уликите относно Салимбени.

— Гледай, гледай какви ги върши сенаторът! — каза Ернесто, говорейки на себе си в тишината на стаята.

Случи се така, че Салимбени се намираше тези дни в Милано и следващата сутрин трябваше да открие нов старчески дом. Ернесто отиде на церемонията и към края се отправи решително към сенатора.

Извика го настрана и му каза:

— Имах известни съмнения, когато Катани ви обвини пред комисията. Сега обаче съм сигурен, че той имаше право. — Поколеба се един момент, след това се обърна към Салимбени и с твърд глас му каза: — Вие сте корумпиран, сенаторе.

Салимбени го погледна скандализиран:

— Но как си позволявате?

Без да се плаши, Ернесто потвърди:

— Да, корумпиран. Искам да ви дам един съвет: откажете се от политиката, напуснете сенаторското място, иначе ще бъда заставен да ви разоблича.

— Да ме разобличите? Но какво си въобразявате?

Салимбени срещна твърдия неумолим поглед на Ернесто, който веднага подхвана:

— Трябва да се оттеглите, сенаторе. Давам ви срок да размислите до утре, осем часа вечерта. Ако дотогава не ми съобщите, че възнамерявате да си подадете оставката, то аз ще възбудя дело. — Ернесто се закани многозначително: — Ще имате големи неприятности, защото се снабдих с много компрометиращи за вас документи. Ще ги предам на комисията.

На стотина метра, полускрит, агентът Куадри наблюдаваше двамата мъже през телеобектива и правеше снимки. През целия ден държа под контрол сенатора. И следващата вечер се появи в къщата на Треви, където бе свикано ново заседание на цялата група.

Джуни хвърли на масата няколко лични досиета, които представляваха неговата плячка. Беше се сдобил с тях в

Прокуратурата. За Катани и Треви ловът също беше добър. Проникнали бяха в къщата на Тиндари през един прозорец и след търпеливо търсене бяха намерили в работна кутия, сложена на шевната машина, една чекова книжка.

Липсваше само един чек, но най-интересно бе съкращението, написано с писалка на гърба на книжката. Имаше три пунктирани букви: „Л. Д. П.“

— Това е книжката — каза Катани, — с която се прехвърляха на някого суми за издръжка на Лорела де Пизис. Но на кого? — Инспекторът придърпа към себе си досиетата, измъкнати от Джуни в Прокуратурата. — От конфискуваните банкови документи ще трябва да изясним при кого са отивали тези пари.

И наистина се изясни. По банковите документи откриха номера на единствения чек, който липсваше в книжката. Бе откъснат преди два месеца на сума за три милиона, която беше отишла в полза на „Оувърсийз скул“, религиозен институт на един град в Германия.

— Вижте тук каза Корадо, обхванат от вълнение. Има дълъг списък преводи от по три милиона. По един на месец. — Удари с юмрук по масата. — Намерихме училището на момичето.

В този миг се позвъни на вратата. В стаята се възцари тишина, после се разнесе гласът на Силвия, която молеше да я пуснат да влезе.

Тя бе търсила Корадо из целия град и накрая бившият монах Бернардо я бе насочил правилно.

— Ако той трябва да се крие, има само едно сигурно място, къщата на Треви.

— Не е честно да изчезваш така — протестираше сега Силвия. — Можеше да позвъниш поне, за да ме успокоиш.

Но нейният гняв трая само няколко минути. На лицето ѝ се появи по-примирително изражение, което бързо се смени със загриженост.

— О, Корадо, но каква е тази история? Живееш в нелегалност като престъпник. Знаеш ли, че имаш заповед за арестуване? Намерили са пистолета ти до един убит човек.

— Откъде знаеш тези неща? — запита Катани изненадан. — Във вестниците все още не пише нищо за това.

— Каза ги шефът ми, Фалиши. Може би защото се надяваше, че ще се решиш да му се представиш.

— Даже и не мисля. Трябва да проверя няколко неща, след това всичко ще се изясни.

Замислен се приближи до прозореца.

— Имам нужда от време, Силвия, още малко време и цялата картина ще бъде пълна с всичките й подробности.

Неочаквано стана тихо. Тя го погледна пребледняла.

— Но този пистолет, Корадо, защо бе там?

Той не отговори. И пред това мълчание Силвия почти се уплаши да му зададе въпроса, който толкова я измъчваше. Накрая надви колебанието си и обезпокоена, запита:

— Не си стрелял ти, нали?

— Не — каза той. Не аз. Но не ме питай кой е стрелял. По-късно ще узнаеш как са се развили нещата.

Говореше с тон на човек, който няма какво да добави, и Силвия разбра, че иска тя да си отиде.

— Не можеш да ме изгониш така. Допреди няколко дни приемаше идеята за съвместен живот на нас двамата. Сега пък се правиш на мистериозен и се опитваш да се освободиш от мен колкото се може по-бързо.

Той продължаваше да гледа през прозореца с отсъстващо изражение.

— Положението е много сложно — ограничи се да каже той.

Силвия постави ръка на рамото му и почти на ухото му каза нежно:

— Знам, че имаш куп неприятности. Аз би трябвало да ти помогна, а вместо това ти създавам други проблеми — помилва го леко по тила. — Опитай се обаче да разбереш: и аз имам нужда от сигурност. Питам те: в края на тази проклета история ще ти бъде ли приятно да живееш с мен?

Инспектор Катани сви рамене. Изглеждаше тревожен и много затруднен.

— Как може да решаваме толкова важно нещо на крак?

Обърна се, за да вземе чашката кафе, която му подаваше Куадри, и погледна агента с огромна благодарност, задето му бе осигурил кратък отдих. Възползува се от него, за да формулира фраза, удовлетворителна за Силвия, но не прекалено ангажираща.

— Ако има бъдеще, ех, тогава да, би ми харесало...

Жената протегна колебливо ръка и я прокара леко по лицето му.
— Естествено — промълви тя, — естествено, ако има бъдеще.

Катани кимна в знак на съгласие и бръчкайки чело, се отмести, привлечен от нещо. Отиде да погледне някои снимки, които Куадри беше окачил да съхнат на един конец. Това бяха заснетите предния ден сенатор Салимбени и хората, с които се бе срещнал.

— Я погледни тук — каза инспекторът на Силвия, — не е ли твоят съпруг?

Нямаше съмнение. Вървящият до Салимбени мъж бе самият Ернесто.

— Какво прави той със сенатора? — запита се обезпокоена жената. Изведнъж помръкна. Като че ли жестока интуиция я прониза.
— Трябва да отида при него.

Катани я сграбчи за ръката.

— Почакай, няма да те оставя да тръгнеш сама!

Докато излизаха, Ернесто вече бе проснат върху бюрото си, с лице буквално смазано върху писалището и увиснали ръце. На тила му зееше ужасна рана. Простреляли го бяха с пистолет почти в упор.

На пишещата машина още стоеше лист, адресиран до Парламентарната комисия. Бе успял само да запише заглавието: „Искане за разследване относно сенатора Салимбени“.

Един мъж с мека шапка изтръгна листа от машината, прибра всички документи, които Бини бе предал на Ернесто, и изчезна, затваряйки след себе си вратата.

Убийството на съпруга ѝ отначало се отрази пагубно върху Силвия. Естествено, угризенията, чувството за вина, че го бе оставила сам, допринасяха, за да се чувства още по-сломена и неутешима. Но след няколко дни болката отстъпи място на желанието да продължи работата оттам, където той я беше оставил. Струваше ѝ се, че това е най-достойната почит, която може да отдаде на паметта на съпруга си.

Шефът на прокуратурата, Фалиши, подреждаше писалището си, когато вратата се отвори без предварително почукване и влезе Силвия. Тя имаше много решително изражение.

— Искам да се заломя отново с моето разследване — каза тя. — Вече не се страхувам от нищо.

Зад лещите късогледите очи на Фалиши я гледаха недоверчиво. Съдията отмести бавно купа папки и каза:

— Вашето разследване.

Заобиколи масата и се приближи до нея.

— Разбира се, струва ми се справедливо да се заемете отново с него. Успех, момиче.

И той я потупа сърдечно по гърба.

КУКЛАТА

Малко преди обяд Тано Кариди прекрачи прага на старинен сицилиански дом. На вратата срещна един мъж, който му се усмихна, като разтегли слабото си матово лице, без да каже нито дума. С костеливата си ръка посочи пътя и Тано го последва през преддверието до обширен салон с колони.

Когато стигна до средата на салона, суховатият мъж вдигна ръка и Тано спря. Пред него, в дъното на салона, от тавана се спускаше тънка завеса. Зад диплите ѝ Тано забеляза няколко сенки, стори му се, че различава силуетите на седнали един до друг мъже.

— Тано Кариди — отекна глас иззад завесата. — Говори!

Намираще се пред Куполата, върховното ръководство на мафията. Най-почитаните босове се бяха събрали тук само заради него по молба на Нито. Когато Нито бе обяснил, че Тано и брат му, старият шеф, са на противоположно мнение по някои въпроси от общ интерес, шефовете намериха за разумна идеята да изслушат предложенията на този младеж, който бе доказал, че има акъл в главата си.

— Говори! — повтори гласът зад завесата.

— Дойдох, за да говорим за сделки — започна веднага Тано. — За колосални, нови сделки в непознати досега области. Един влак стои на глуха линия в Германия. Натоварен е с токсични и радиоактивни отпадъци. Е, добре, аз ви предлагам да дадете на разположение остров Тирене, за да пренесем там товара от влака. Ако приемете, всеки ден от някой европейски град ще тръгва влак, пълен с радиоактивни отпадъци. Ще се задвижи сделка за хиляди милиарди, защото предприятията, които са притеснени къде да изхвърлят вредните отпадъци, стават все повече. Само срещу предоставянето на този остров, забравен от бога и от хората, ще имате чиста печалба четиристотин милиарда годишно.

Тано направи пауза, сякаш очакваше проява на заинтересованост. Но сенките зад завесата не отвориха уста, нито помръднаха.

— Старият глава на клана — продължи Тано — се противопоставя. Той не разбира докрай икономическата изгодност на

сделката, защото принадлежи на миналото, докато вие сигурно ще оцените правилно предложението ми. Давам ви три дни за отговор.

Човекът с изсушеното лице, който го беше придружил, изскочи иззад една колона и му кимна да го последва към изхода.

Точно след три дни отговорът пристигна чрез Нито.

— Съгласни са — каза на Тано братът на стария бос. — Куполата прие. Предай на Еспиноза, че островът е на разположение и може да изпрати влака. В Неапол ще натоварим всичко на кораб и ще изхвърлим тази мръсотия на острова.

Тано отново беше спечелил. Изду гърди с поглед, отправен в далечината, и попита:

— Какво ще стане с брат ти?

По свирепото лице на Нито премина жестока ехидна усмивка.

— Това е семейна работа...

Нещата вървяха като по вода и на финансовия фронт. Планът на Тано да завладее „Асикурациони интернационали“ се осъществяваше с всеки изминат ден.

— Вече сме собственици на четиринадесет процента — гордо съобщи той на най-близките си сътрудници от „Банка Антинари“. — Трябва да достигнем тридесет и един.

Смяташе да направи още една крачка напред с покупката на двете компании „Бартон“ и „Селис“, които според информацията, получени навремето от Рази, изживяваха тежък период поради липса на налични пари.

— Ще усложним положението им — обясни Тано — с една операция, от която техните акции ще спаднат. Трябва да ги принудим да продават, след което веднага ще излезем с предложение за покупка.

Тано се изправи и всички последваха примера му.

— Господа — каза той, преди да се сбогува, — денят за нашия триумф е определен за утре.

Ала някой работеше подмолно, за да тикне сицилианеца право към разорение. Омразата на съпругата му Естер към него не се уталожваше и тази жена изглеждаше все по-решена да го отведе до бесилката. Всеки ден тя проучваше нещо, всеки ден търсеше да открие още някое малко доказателство, с което да го разобличи.

От онази вечер, когато в къщата на Треви бе видяла на екрана на компютъра името на Еспиноза, мислеше само за това. Кой знае защо,

но чувствуваше инстинктивно, че в тази личност се крие ключът за всичко. Спомняше си чудесно думите на баща си: „Много важен човек“ — бе споделил той.

Сега си припомняше, че баща ѝ беше намекнал и за страстта на Еспиноза към античните предмети. Беше колекционер. И нещо повече, нещастният Рази беше казал на дъщеря си, че Еспиноза особено много желаел да прибави към колекцията си куклата от осемнадесети век. Но бащата на Естер винаги му беше отказвал. Тази кукла стоеше в една витрина в опустялата къща на фамилия Рази.

Естер отиде да я вземе. Куклата беше с две лица — едното весело, а другото мрачно и много тъжно. Повдигна я нежно в ръце и реши да се представи на Еспиноза с този изключителен подарък.

Той бе трогнат. Изглеждаше обхванат от истинско вълнение, докато държеше в ръце куклата и я поставяше с едва ли не религиозен трепет до други ценни предмети на изкуството.

— Да знаете колко пъти съм молил баща ви да ми я даде!

Еспиноза показва на Естер четири други кукли.

— Виждате ли — каза ѝ той, — те представляват четирите чувства, които властвуват над човека: добротата, злобата, болката и радостта. Липсваше двуличието. А сега колекцията е пълна.

С усмивка на удовлетворение добави:

— Кажете ми колко искате за тази изключителна кукла?

— Нищо. Подарявам ви я.

Погледна го сериозно в очите.

— Просто искам да ми помогнете да разбера защо баща ми се е самоубил.

Сянка на тъга помрачи лицето на Еспиноза.

— От мен ли искате да узнаете това?

— Да, защото шофьорът на моя баща ми каза, че преди самоубийството му той го е докарал тук при вас.

— О! — омаловажи разговора с баща ѝ той. — Дойде да ми предложи една сделка. Но аз не можех да приема, защото вече се бях заангажирал с друго лице.

— Разбирам — усмихна се иронично момичето. — И това друго лице се нарича Тано, нали?

В очите на Еспиноза изведнъж проблесна неспокойство:

— Да, но нито аз, нито съпругът ви имаме вина за смъртта на баща ви. Той се самоуби, защото се чувствуваше сам и депесиран.

Естер наведе глава, покъртена от спомена за баща си. Приближи се до една витрина с антични предмети. След това погледът ѝ попадна върху географската карта на Европа, разгъната на масата. Вниманието ѝ беше привлечено най-вече от червените кръгчета около имената на някои градове. Всяко кръгче беше свързано с друго със също така червена черта, бележейки по този начин маршрут, който пресичаше Германия, Швейцария и се спускаше през целия италиански полуостров.

Естер се приближи до картата заинтригувана и прочете имената на градовете, заобиколени с кръгчета: Хамбург, Маленвьо. Амщелгартен, Ружмон, Фликерт, Банвил, Киасо, Генуа, Неапол.

Имената на тези градове я развълнуваха толкова силно, че тя цялата пламна. Прекрасно си спомняше, че тези градове се появиха в същата поредица върху екрана на компютъра на Треви, който беше разшифровал закодираните бележки в тефтерчето на Тано.

— Какво е това? — попита момичето, все още много разтърсено.

— А, това ли? — усмихна се Еспиноза. — Това е игра. Това е игра, в която един влак трябва да стигне до предназначението си, като преодолее една по една всички пречки по пътя си.

Докато те стояха около географската карта, играта с влака току-що беше започнала. Един дълъг тъмен влак, товарен влак, беше напуснал глухата линия, в която бе стоял изоставен дълго време. Вече излязъл от Хамбургската гара, бе полетял в посока на юг.

Този влак означаваше окончателната победа на Тано, който се беше осмелил да се противопостави на шефа на клана. Докато за стария бос тракането на колелата звучеше печално като камбана, която оповестяваше смърт.

Нито вече беше решил да очисти по-стария си брат и да заеме неговото място. Даде последни наставления на Салиери, чието лице всяваше ужас повече отвсякога. Наемният убиец взе пистолета. Бавно и грижливо го зареди, разкопча якето си и пхна оръжието в колана си.

— Да вървим — каза Нито.

Старият по навик седеше неподвижно на креслото.

— Сантуцо — каза той на Салиери, когато го видя, — казаха ми, че ти също искаш да отидеш в Америка. — Изглеждаше отегчен. —

Как ще почувствуващ там дъха на портокалите?

Нито се беше подпрял на стената пред, стареца. Салиери стоеше зад гърба на шефа на клана само на метър разстояние от голямата му глава. Нито беше втренчил очи в Салиери и по едно време му кимна с глава.

Убиецът разкопча якето си, плъзна страшно голямата си ръка по корема си и извади пистолета. Очите му се превърнаха в две цепки, от които струеше омраза. Сега дулото на пистолета вече беше на няколко сантиметра от главата на стареца, който продължаваше да седи спокойно. Ръката се изопна, създавайки впечатлението, че всеки момент ще натисне спусъка. Но изведнъж се случи нещо неочаквано и непредсказуемо. Салиери мълниеносно вдигна ръка и изстреля четири куршума един след друг със зверска жестокост. Падналият под куршумите му беше Нито.

Свързан с безгранична преданост към стареца, студеният брутален убиец му бе останал верен докрай.

— Разкарай го оттук — каза старият бос със сурово изражение.
— Не искам да го виждам.

Салиери хвана Нито за глезените и го повлече навън.

АВТОБУСЪТ

Отначало директорката на „Оувърсийз скул“ в Германия бе много учудена от посещението на двамата италиански полицаи. Катани и Треви трябваше да я уверяват, че не се е случило нищо лошо и че става въпрос за обикновена проверка. Слабо убедена, тя ги изглежда студено, но накрая се реши да извика една от ученичките на Института — Лорела де Пизис.

Тя бе около осемнадесетгодишно момиче, слабичко, с черни коси и живи тъмни очи. Тя също бе стресната от това неочаквано посещение. Стомахът ѝ се сви и тя бе много разтревожена. Попита:

— Нещо се е случило с баща ми?

Инспектор Катани не бе опитен в дипломацията. Малко смутен, промърмори:

— Наистина неотдавна му се случи нещастие.

Гласът на Лорела проехтя, изпълнен с изненада.

— Неотдавна? До вчера вечерта той се чувствуваше отлично.

Катани и Треви се спогледаха. Сега те не разбираха.

— Вчера вечер? — уточни добре инспекторът.

— Разбира се. Вчера вечерта говорих с него по телефона.

Това дяволски усложняваше нещата. Катани вярваше, че Тиндари беше баща — осиновител на момичето. Но очевидно това не беше така.

— Слушай, Лорела. Чувала ли си някога името Тиндари?

— Кой е той? — запита момичето в отговор.

Инспекторът, объркан, извърна поглед, не знаейки как да излезе от този лабиринт. Кой бе човекът, когото Лорела смяташе за свой баща? Изведнъж лицето на Катани се проясни, сякаш интуитивно бе разбрал истинското положение.

— Слушай — каза той на момичето, — трябва да дойдеш с нас в Италия. Много е важно. Но преди това ще позвъниш по телефона. Обади се на баща си и му определи среща в детския дом на Бернардо в Милано, ще го чакаме там.

Едва пристигнали в Милано, Катани повери момичето на бившия монах, докато той и Силвия започнаха да чакат мистериозното лице, което щеше да се срещне с дъщеря си. Сутринта бе сива, с надвиснало оловно небе, прихлупено над града.

Силвия и Корадо се бяха оттеглили в кухнята. Силвия проявяваше признаци на нервност.

— Абсурдна история — промълви по едно време тя. Изглеждаше ядосана, невярваща.

След това чуха, че вратата в дъното на двора се отвори, и доловиха шум от приближаващи се стъпки. Изглежда, че не беше само един човек. Прозорецът на кухнята гледаше навътре и не можеха да видят кой пристига. Следяха обаче ясно тропането на обувките по чакъла на двора и добиха впечатлението, че ехото от стъпките не бе еднакво. На равни интервали чуваха отсечен тропот, който нарушаваше ритъма, сякаш един от тези хора, които идваха, беше куц.

Стъпките сега отекваха в коридора. Насочиха се към кухнята и ето че в рамката на вратата се появи малък, дебел старец, с огромна глава, с небръсната от три дни брада, подпиращ се на бастун. Това бе шефът на клана. Зад него се открояваше гигантският силует на Салиери. Треви ги надзираваше, като преди това ги бе претърсил и бе намерил два пистолета у Салиери.

— Къде е дъщеря ми? — попита старецът със страховит глас.

Без да му отговори, Катани го наблюдаваше настойчиво.

— Кой сте вие?

Старецът се усмихна леко, повдигна бастуна си към Катани и каза:

— Ти си прочутият инспектор. Не знаеш ли кой съм аз? Аз съм шефът на клана.

Катани и Силвия се спогледаха смаяни, докато старецът притегли към себе си един стол и седна, протягайки болния си крак.

— Къде е Лорела? — повтори той. — Не е моя дъщеря, но аз съм за нея повече от баща. — Отметна тежко назад глава. — Беше много малка, когато я видях за първи път в училището на монахините. Само на няколко месеца.

— Не се нарича Лорела — прекъсна го Корадо. — Нарича се Паола. Истинското ѝ име е Паола Фроло.

Шефът на клана вдигна почти ядосан ръка.

— Зная, зная. Но за мен е Лорела. Аз я отгледах и изучих. Смятам я за моя истинска дъщеря.

Опитът му да се представи за грижовен родител раздразни Корадо, който упрекна стареца, че е заповядал на Тиндари да убие майката на момичето.

Ръката на стареца отново се повдигна в знак на протест.

— Но какво знаеш ти? Какво знаеш за сицилианските истории? Тиндари нямаше вина, нещо повече, когато виновните избягаха, той спаси момиченцето от пламъците.

Очите му като че ли догонваха далечен мрачен спомен.

— Това се случи през хиляда деветстотин и седемдесета. Никога в Сицилия не бяхме виждали по-грозно престъпление. Да се настървят срещу една жена и едно дете! — Той прокара ръка по челото си и заключи мрачно: — Вината е в наркотиците, които нарушиха всички нравствени правила. По-рано малцина командуваха, останалите се подчиняваха. Но с наркотиците всички решиха, че могат да забогатеят, и избухна война, и всички почнаха да се сражават с каквито и да са средства. Без да тачат нищо.

Старецът въздъхна дълбоко, съзнавайки, че не може да направи нищо, когато светът се върти объркан, защото вярваше твърдо в теорията, според която всеки човек на земята следва собствената си съдба. Отново поиска новини за Лорела.

— Искам да я видя — каза той, — а веднага след това трябва да я върнем в Германия.

— Не — заяви инспекторът, — трябва да я отведе при истинския ѝ баща.

За първи път шефът на клана, който се държеше невъзмутимо и въздържано, показва признаци на нервност, почти на тревога.

— Не правете това, инспекторе — каза той, гледайки го твърдо в очите. — Това е жестоко, защото Фроло не е нищо за нея. Той не знае коя е. Ти я водиш при един непознат в края на живота му и по такъв начин ще я лишиш едновременно от двама бащи. — Опитва се да придаде убедителност на гласа си. — Не — повтори, той — никой не трябва да знае истината. Тя трябва завинаги да си остане Лорела де Пизис. Ако моите неприятели узнаят, че я смятам за своя дъщеря, ще я убият без милост.

Корадо, малко смутен от тази перспектива, наблюдаваше безмълвно стареца, който добави веднага с окуражаващ тон:

— Ако се съобразиш с желанието ми, ще ти разкажа историята си: тридесет години в мафията.

Катани нямаше време да отговори, защото вниманието на всички бе привлечено от викове в коридора. Лорела настояваше:

— Къде е? Позволете ми да го видя.

Тя отвори вратата и се хвърли в прегръдките на боса:

— Татко, най-послед!

В същия момент една кола влезе в двора и инспекторът се затича да провери кой пристига. Четирима въоръжени мъже слязоха от колата и се пръснаха в различни посоки, като междувременно се зададе още една кола. Катани отстъпи бързо, грабвайки пистолета си:

— Трябва да се махаме — извика той. — Дошли са да го вземат!

Сграбчи стареца за яката на сакото и процеди:

— Твоите хора искат да те освободят, но няма да те видят жив. — Допря дулото на пистолета до слепоочието му. — Ще те убия.

— Греша, инспекторе — каза старецът задъхано. — Тези хора не са дошли да ме спасяват. Искат да ме убият. Аз съм осъден, мафията иска да се отърве от мен.

Катани се поколеба изненадан. Възможно ли е на върха на мафията да е станало земетресение, а сега старецът да понесе последствията? Наведе пистолета.

— Всички вълн! — каза той повелително. Хвана боса за ръка и поведе бягащата групичка по коридора.

Бернардо излезе на двора, опитвайки се да спре убийците, които напредваха като хищници.

— Спрете, спрете! — каза той умоляващо. — Долу тези оръжия. Тук има деца, нищо друго.

— Къде е старецът? — изляя вместо отговор този, който изглеждаше шеф на групата. Едното му око бе кривоогледо, краката изкривени, а в ръцете стискаше автомат „Калашников“.

— Не зная за кого говорите — каза бившият монах.

В този момент убиецът направи нещо ужасно. Използува автомата като тояга и удари силно Бернардо, като счупи крака му. После изрева с безумно лице.

— Сега ще видиш как ще свършат твоите деца!

Събори един бидон, пълен с бензин, който се намираще отстрани край входа на къщичката, до няколко шишета с разтворител и кутии с лак. Запали клечка кибрит и я хвърли върху течността, която се разливаше навсякъде.

Последваха покъртителни сцени. Ужасяващи. Застаналите наоколо с оръжия в ръце, не бяха вече човешки същества. Омразата, яростта да убиват ги бяха толкова озверили, че за тях нищо друго не съществуваше в този момент.

Докато Бернардо, куцайки, мъчително влачеше счупения си крак, за да избяга от пламъците, Корадо и другите, скрити вътре, се раздвижиха, търсейки изход. Но всички изходи бяха блокирани. Тогава Катани отчаян бутна стареца навън и извика:

— Вземете го. Ваш е, но оставете децата.

Ехидна, победоносна усмивка изкриви лицето на убиеца, който бе счупил крака на Бернардо.

— И другият изръмжа той. Трябва да ни дадете и Салиери.

Но Салиери не беше тип, който се предава. Грубото му лице се изкриви ужасяващо. Той сграбчи внезапно картучницата от ръцете на Треви и изскочи навън, изненадвайки всички. Стреля с цялата ярост, затаена в сърцето му. Под неговите изстрели паднаха трима от противниците.

Последва общо объркване, от което хванатите като в капан вътре се опитаха веднага да се възползват. Катани се хвърли към къщичката, където се бяха приютили децата, обхващани все по-опасно от пламъците. Треви се затича към автобуса, който Бернардо използваше за екскурзии. Успя да го подкара, доближи го до вратата на къщичката, докато Салиери, заслонен зад камара дърва, продължаваше да стреля, прикривайки останалите.

Пламъците се издигаха високо и езиците на огъня се оцветиха в черно в горната си част. Въздухът наоколо бе станал зловонен.

— Всички в автобуса — извика Корадо на децата, струпани ужасени в дъното на коридора. Тук беше и Грета, побледняла от страх.

Автобусът бе вече единственото им спасение. Старият бос закуца към него, подкрепян от Лорела, а Силвия с мъка влачеше Бернардо. Треви й се притече на помощ, взе монаха на гръб и го отнесе до автобуса. Всички се бяха качили, децата — скрити под седалките, старецът бе коленичил и прикриваше Лорела. Нямаше го само

Салиери. С крайчеца на окото си той видя, че всичко е готово. Трябваше да излезе на открито. Вдигна картечницата на нивото на раменете си и приведен, изскочи навън, изстрелвайки дълъг откос.

Автобусът потегли, на кормилото беше Треви. Но само след няколко секунди една кола с двама мафиози се впусна подире им.

— Преследват ни! — извика Треви, който видя колата в огледалото. „Инженерът“ бе като обезумял, с две рани на едната си ръка, а лицето му бе изцапано с грес.

От колата изстреляха автоматен откос, който преряза едната гума на автобуса. Тя спадна бързо и автобусът намали скоростта. Движеха се по нанадолнище: едно изоставено шосе, пусто, от двете му страни се простираха зелени поля.

— Бъди готов! — обърна се Корадо към Треви. — Щом дам сигнал, удрий спирачката!

Инспекторът следеше ту завоите на пътя, ту преследвачите отзад, за да избере подходящия момент. Автобусът трябваше да вземе един остър завой. Колата на мафиозите се доближи плътно до него, насмалко да се удари в бронята.

— Сега! — изкрещя Катани.

Треви рязко удари спирачките, автомобилът се закова и силният сблъсък с колата на преследвачите бе неизбежен. Катани се възползува от объркването на мафиозите и изстреля откос, който ги прикова към седалките. После изтри потта от челото си с опакото на ръката.

— Можете да станете. Свърши се — каза той.

РАЗЧИСТВАНЕ НА СМЕТКИТЕ

Тано Кариди беше дошъл много рано тази сутрин в банката. Веднага събра своите хора и им държа малка реч, за да възпламени душите им.

— Хайде, понапрегнете се!

Големият ден бе започнал за него.

На монитора бавно се редяха списъците на фирмите с котирането им за момента.

— Дръжте под око „Бартон“ и „Селис“ — препоръча сицилианецът. — Точно след четиридесет и пет минути започват да купувате „Фрезия“, „Смат“ и „Примар“.

Към обяд настъплението навлезе в решителната си фаза.

— Да — каза доволен Тано, — дребните акционери се хванаха на въдицата и продават много акции от „Асикурациони интернационали“. Купувайте всичко. Ето сега, сега е моментът: направете така, че да се удвои цената на акциите.

От четиринадесет на сто котирането на акциите на „Асикурациони интернационали“, принадлежащи на „Банка Антинари“, бяха скочили на двадесет и пет, и то само за една сутрин. Покачването на акциите продължаваше.

Точно към един часа и четвърт на монитора се появи текст, който отбелязваше победата на сицилианеца. Беше постигнал целта си: банката притежаваше тридесет и едно на сто от акциите на „Асикурациони интернационали“ и на практика контролираше цялото финансово обединение. Тано се отпусна в креслото, обряза една дълга пура от кутията на масата му, запали я, гълтайки почти сладострастно дима.

В същия момент съпругата му Естер се намираше в полицейското управление и молеше Куадри бързо да я заведе при Катани.

— Току-що узнахме — каза агентът, — че е имал малко бурна сутрин. Хайде да видим дали ще го намерим.

Намериха го в една селска къща, където се беше подслонил с всички останали! На около двадесетина метра се намираше автобусът, още препречваше пътя със забития в него автомобил на мафиозите. Наоколо сновяха полицаи и карабинери, измерваха, снимаха, отбелязваха всички подробности.

Когато Катани видя Естер, като че ли малко се ядоса.

— Но какво правиш тук? — Беше небръснат, на лицето си имаше драскотина. Бе крайно уморен и остана за момент със затворени очи и полуотворена уста.

— Трябваше веднага да те видя — каза тя. — Открих нещо важно. Спомняш ли си списъка на онези градове? А движението на влака? Открих го в едно швейцарско селце близо до Локарно. Каза ми го един господин, който се нарича Еспиноза.

— Един влак... — замислено каза Катани. — Може би той ще може да ни помогне да разберем за какво става въпрос.

— Кой е този?

— Един тип, който знае много и се намира тук, в къщата.

Естер го хвана за ръка.

— Преди малко видях една жена, която те прегръщаше. — Погледна го втренчено в очите. — Коя е тя?

— Казва се Силвия.

— Искях да кажа: какво представлява тя за теб?

Корадо постави ръка на рамото ѝ:

— Мисля, че я обичам.

Естер се натъжи. Подпря се на ствола на едно дърво.

— Целта, която си бях поставила, е почти достигната: Тано вече е на ръба на пропастта, въпреки че още не го знае. Би трябвало да съм щастлива, но изведнъж се почувствувах много самотна.

Той я погледна и после ѝ каза нежно:

— Аз те обичам, Естер.

Но тя като че ли не го слушаше. Гледаше втренчено някъде далеч, разстроена. И когато той се опита да я прегърне, тя тръсна глава и се отдръпна:

— Не, няма нужда да се преструваш.

Корадо държеше тя да разбере, че не се преструва, че това е искрен порив на нежност. Хвана я за ръка, притегли я към себе си. И тя се отпусна в прегръдките му, отдавайки се нежно, с глава на рамото му.

— О, Корадо — промълви тихо Естер, — защо никога не си ме държал така прегърната?

Когато влезе в къщата, където бяха останалите, инспекторът запита стария шеф на клана дали знае нещо за един влак, който трябва да прекоси половин Европа.

— Да — отвърна той. — Това е влак, натоварен с петстотин тона радиоактивни материали, отрови, гадости, които искат да разтоварят на едно островче край Сицилия.

От този момент старият бос, както бе обещал на Катани, започна да разказва. Мафиозки истории, войни между клановите за контролиране на пазара за наркотици, протекции, получени от политици.

По-късно в бюрата на прокуратурата босът продължи разказа си, съобщи имената на хората, които съставляваха ръководството на мафията, каза, че сенаторът Салимбени членува в организацията, и обясни също ролята на Тано, как е бил избран и натоварен да се грижи за финансовите интереси на мафиозките среди.

— Но номер едно в цялата тази история — каза той — е един човек на име Антонио Еспиноза. Той направи възможно влизането му в „Асикурациони интернационали“ и той организира цялата тази отвратителна сделка с влака.

Влакът! Той вече беше прекосил Швейцария и част от Италия. Пътуваше в този момент към Виареджо.

— Няма да го спираме — предложи главният прокурор Фалиши. — Нека го държим под контрол, но да го оставим да се движи.

В службите цареше голямо възбуждение. Готвеха тайно заповеди за арест. Започваха проверки, разследвания, уточнявания за всички лица, които старият бос съобщаваше.

— Свиках за утре поверително съвещание на всички италиански съдии, които се занимават с мафията — заяви Фалиши.

Очевидно и осезаемо бе удовлетворението. Едва сдържано, победоносно настроение бе заразило почти всички. В тази атмосфера на еуфория изведнъж направиха едно откритие, което извика презрително изражение върху лицето на Фалиши. Гигантът Джуни успя да залови секретаря на прокурора в момент, когато се опитваше да предупреди някого по телефона, че старият бос прави признания.

Джуни стисна секретаря в ръчищата си и го измъкна вън от стаята.

— Вече от доста време те следя — каза му той.

Катани също от доста време мечтаеше да залови някого. И този следобед най-после настъпи подходящият момент. Заедно с двама от хората си изчака сенатора Салимбени в стаята на големия хотел, в който той отсядаше в Милано.

— Но какво означава цялата тази комедия? — запита политикът, влизайки.

Катани не обърна никакво внимание на думите му. Каза само:

— Ето го сенатора. Знаете ли, че пресметнаха общата сума в Италия на поръчките, подкупите и парите, получени чрез корупция? Да, десетки милиарди. Знаете ли, че тази сума би могла да покрие държавния дефицит?

— Внимавай, Катани реагира почти истерично Салимбени. — Веднъж ти простих, но ако изгубя търпение, ще те унищожа.

— Пестете си силите — изсмя се Катани. — Не сме на митинг и няма кого да лъжете.

Салимбени започна да се замисля. Чувствуваше инстинктивно, че този път нещата вземат сериозен обрат и не виждаше как би могъл да се измъкне от това положение. С надеждата, че ще изгони разярения като демон Катани, повдигна слушалката на телефона с намерението да се обади на някоя авторитетна личност.

Инспекторът сграбчи мълниеносно проводника на телефона, дръпна щепсела и запрати апарата в стената.

— Не, няма да телефонираш. Чуй ме, ще ти го кажа много спокойно и много учтиво. Ти сега ще дойдеш с нас в Прокуратурата. Там има едно лице, което ще ти каже открито някои неща, които те показват в не особено добра светлина, повярвай ми. От тези неща личи, че се проявяваш като негодник.

Салимбени се разтрепери. Отпрати към Катани отчаян поглед и каза:

— Но вие не можете да ме арестувате, аз съм депутат и се ползвам с имунитет.

— Не, нямам намерение да те арестувам. Това ще стане след като Сенатът разреши. Искam само да чуеш гласно от един човек колко свинщини си извършил в живота си.

Без да каже нито дума, Салимбени поклати утвърдително глава в знак, че ще го последва.

В края на този дълъг ден инспекторът мислено си направи равностойка и призна, че резултатът не беше лош. Делото срещу корупцията беше започнало великолепно. Именно това искаше той, именно това мъчително преследваше. Може би този път нещата наистина вървят добре, си помисли той с въздишка.

Следващия ден реши, че е дошло време да приключи и с един друг заклет враг. Тано Кариди беше станал от сън този ден още при първите лъчи на зората и разлистваше доволен вестниците, които отделяха обширно място на сензационното повишаване на цените на акциите в „Асикурациони интернационали“. Някои го описваха като атакуващ финансист, други го сочеха като новата личност, голямата зараждаща се звезда на италианската икономика.

Той беше в еуфория, когато жена му влезе в стаята. Естер се усмихваше странно. Тя бавно премина разстоянието, което я делеше от Тано, гледайки го с твърди и спокойни очи, и точно в този момент той почувствува, че нещо не е в ред.

— Вижте го — каза тя язвително, — вижте го големия финансист. Надува се като пуяк.

— Какво ти става, Естер? Дали не си сънувала кошмари нощес? — каза той, леко раздразнен от насмешливото ѝ държане.

— Не — отвърна тя. — Чудесно спях. Ти би следвало да си сънувал кошмари, защото си свършен, Тано Кариди.

— Но слушай, ти да не си откачила нещо? Какво бълнуваш?

— Ти си унищожен — каза тя с явна злост. — В деня на триумфа ти отново падаш в праха. И знаеш ли защо? Защото те предадох. Измъквах всеки ден по малко от твоите тайни и ги разкрих.

Тано скочи на крака с пламтящи очи.

— Ти се шегуваш? Кажи, че се шегуваш!

— Не, не се шегувам. Измамих те. Преструвах се, че те обичам, но те мразех и когато бях с тебе в леглото, изпитвах само погнуса.

Тано остана като гръмнат.

— Замълчи! — изкрещя. — Замълчи!

Тя избухна в истеричен смях:

— Големият финансист се страхува от истината.

В този момент той не успя да задържи гнева си и я удари яростно с опакото на ръката. Тя се олюля и падна назад, леко замаяна. Но само за миг. Веднага се изправи и продължи да ругае мъжа си:

— Знаеш ли на кого съобщавах всички информации, които научавах?

— Стига! — кресна той, а вените на врата му се издуха застрашително.

Сякаш нищо не беше чула, Естер спокойно заяви:

— На инспектор Катани.

Тя политна към прозореца, внезапно онемяла, загледана в полето. Очите ѝ се пълнеха със сълзи, бавно, тъжно, болезнено.

Малко по-късно пристигна Катани: точно навреме, защото завари Тано да телефонира на Еспиноза.

— Започнах да горя всички документи — казваше той. — Разчистете и вие всичко. Всичко пропадна.

Когато затвори телефона, осъзна, че Катани е на прага и го наблюдава настойчиво. Без да се смути, той го покани да влезе.

— Ела, чаках те.

— Къде е Естер? — попита Катани.

— Горе — отговори спокойно Тано. — Спи. Знаеш ли, искаше да дойде при тебе. Но не, ти ми взимаш всичко, не можех да ти дам и нея.

Като ударен от мълния, Катани се втурна към горния етаж. Естер лежеше простряна на леглото, облечена, с глава, потънала във възглавницата.

— Естер! — извика я Корадо.

Докосна ръката ѝ, после лекичко я притегли към себе си и едва тогава си даде сметка, че тя бе простреляна в гърдите.

— Не! — извика отчаяно Катани. — Не! — Взе я на ръце и я задържа в обятията си, сякаш искаше да я полюлее. Милваше косите. Улови ръката ѝ, видя, че носи на китката си стария часовник, който беше взела от него.

После положи внимателно тялото на Естер върху леглото и се спусна към долния етаж срещу Тано Кариди.

— Престъпнико! — извика инспекторът, стискайки гневно юмруци. — Тя беше само на двадесет години.

БОЛНИЦАТА

Именно тогава видя Еспиноза.

Катани беше карал автомобила задъхано до вила „Паузания“, недалеч от Локарно. Двама души му бяха отворили тежката желязна врата. Бяха се качили в колата заедно с него, съпровождайки го по извиващата се алея, заобиколена от дървета и цъфнали лехи, до портала на вилата.

Двамата мъже не казаха нито дума. Само го охраняваха. Държаха се така, сякаш знаеха, сякаш бяха там и го чакаха.

В момента, когато влизаше в къщата, единият от двамата, все така безмълвен, застана пред нето, изправен, масивен, с уверено изражение на лицето и с кимване на глава му нареди да си вдигне ръцете.

Той се подчини, без да протестира. Мъжът го обискира много внимателно, започвайки от глезените и изкачвайки се нагоре до кръста. Свали пистолета от колана му и едва след това му разреши да прекрачи прага.

Именно тогава видя Еспиноза.

Той беше седнал зад голямо писалище, в предната част на което имаше две чанти. Един младеж с кадифено сако влезе в този момент и взе двете чанти. Той му посочи още една, поставена на пода до една библиотечка, и му каза:

— Вземи и тази.

Младежът излезе през остъклената врата, водеща към градината, и отнесе чантите към хеликоптер, кацнал върху красив килим от зелена трева.

Еспиноза се изправи. Облечен бе в меко кашмирено сако и със стройната си фигура изпълваше стаята. Движеше се с маниери на аристократ. Притежаваше наистина представителна външност. Беше от този тип хора, към които инстинктивно човек е склонен да се отнася с уважение.

Направи няколко крачки към Катани и когато го поздрави, изражението на лицето му беше студено, сякаш бе лице на човек от

друга планета.

— За малко не ме изпуснахте, инспекторе — каза той. — Както виждате, готвя се да заминавам.

Вместо да го покани да седне, започна да мести някакви предмети по писалището. Сменяше местата им, сякаш разчистваше място за битка.

— Имам на разположение само няколко минути — добави той бързо, — но съм щастлив да ви чуя. — Обърна се и го погледна с пронизващите си светли очи. — Вие какъв сте по-точно? Кръстоносец на доброто?

Катани го гледаше втренчено, с ръце в джобовете на шлифера си.

— Аз съм неприятел на мошеници като теб — каза той.

Еспиноза се усмихна, докато прокарваше опакото на пръста си по своята красива копринена връзка.

— Аз съм колекционер — каза той. — Погледнете. — Очерта широк кръг с ръката си, за да покаже прекрасните предмети, изложени във витрините. — Колекционирам също и други материали.

Измъкна от един шкаф една папка и я постави на писалището.

— Тук има всички подробности от живота на един индустриалец.

Извади други документи и добави:

— Тук вътре са всичките грехове на един банкер. А тези пък засягат един важен политик.

Катани се усмихна иронично.

— Материали за изнудване — каза, — за да се подхранва корупцията.

— Глупости, Катани. Да кажем по-добре, че съществуват стоки за продан. Виждате ли, корупцията, както и всички останали неща на света, има две лица: зависи от коя страна ги гледаш. Това лице, повярвайте ми, служи за много чудесни сделки.

— Като например тази с влака — каза инспекторът. — Една престъпна сделка. Вие искахте да унищожите кътче от страната ни. Но ние спряхме вашия пълен с отрови влак. Сделката се провали, както и завладяването на „Асикурациони интернационали“, защото Тано беше арестуван.

За момент в стаята се възцари мълчание, после Катани добави презрително:

— Вие загубихте, Еспиноза.

— Това го казвате вие? Не, не съм загубил. Този влак беше спрял, но десетки, хиляди други влакове ще стигнат до предназначението си, без никой да се осмели да ги спре. Необходимо е за всички да се отърват от радиоактивните материали и аз намерих правилното разрешение. Ние ще продължим в същата насока, защото правителствата на европейските страни са съгласни. Ние сме над всичко, скъпи Катани. И знаеш ли как се нарича това? Власт. — Разпери ръце и се усмихна ехидно. — Това е истинската власт. Вие стигнахте до праг, който не можете да прекрачите.

Катани стоеше прав на около два метра от него. За няколко мига бе почти готов да отстъпи на инстинктивното си желание да се нахвърли срещу него. Успя обаче да се овладее и каза:

— Вие, който имате цялата тази власт, какво ще правите сега? Ще накарате да ме застрелят ли?

Еспиноза изглеждаше смутен.

— Аз — не, повярвайте ми.

Младежът с кадифеното сако се показва отново на вратата, която водеше към градината, и с вдигнат нагоре палец каза:

— Всичко е окей.

— Добре — каза Еспиноза.

После се обърна към Катани с все същия надменен и безразличен тон:

— Както виждате, наистина трябва да тръгвам.

Инспекторът го видя да излиза със сигурна стъпка, с вдигната посребрена глава. Той беше последната брънка на престъпната верига. Най-твърдата, противоречивата, неуловимата. Докато го наблюдаваше, Катани не съзнаваше ясно как би могъл да го залови, но трябваше да успее по някакъв начин. Обеща си го толкова убедено, че му се стори естествено да извика с висок глас това, което ставаше в главата му.

— Ще ви преследвам дори до края на света — извика той подире му.

Без да се обърне, Еспиноза махна с ръка и отвърна:

— Сбогом, инспекторе.

Перките на хеликоптера вече бяха започнали да се въртят шумно и след няколко секунди летателният апарат се издигна, набра височина и изчезна зад хълма.

Когато инспекторът се върна в Рим, младата Лорела се готвеше да заминава. Връщаше се в училището в Германия.

— Преди да си отидеш — каза Катани, — ще имам удоволствието да ти покажа едно лице. Той беше приятел на баща ти и когато си била малка, те е държал на коленете си. Сега е много болен и ще се радва да те види.

— О, разбира се — отговори момичето. — Искам да го видя.

Корадо я отведе при Фроло в болницата. Той лежеше напълно неподвижно.

— Погледни кого съм ти довел — каза Катани.

Очите на Фроло грейнаха. Гледаше я с такава настойчивост, че тя почувствува как я привлича към себе си и тръгна бавно към него с кръстосани ръце.

Катани се наведе към Фроло и прошепна в ухото му.

— Изпълних обещанието си. — После се изправи и каза: — Виж колко е хубава!

С нечовешко усилие болният леко повдигна едната си ръка. Лорела я улови и няколко мига Катани наблюдаваше развълнуван срещата на бащата и дъщерята.

— Не може да говори — каза Катани. — Само с мъка движи ръката си.

Лорела кимна и много смутена забеляза:

— Очите му са добри.

Тези очи сега бяха пълни със сълзи и гледаха най-напред лицето на Корадо, после това на момичето, сякаш искаха да ги притиснат и двете в нежна прегръдка.

Вече сме към края. Дългата и мъчителна история на инспектор Катани скоро ще приключи. Но каква съдба очаква нашия герой?

Има писатели, които се влюбват в своите герои и не могат да се примирят със смъртта им. Други, обратно, са като обсебени от тази мисъл и бързат да се освободят от тях. Например Сименон, на когото Мегре беше дотегнал, реши в определен момент да накара да го убият.

Аз напротив, реших да оставя на читателя свободата да избере сам края на книгата. Ето защо, ако имате още капчица търпение, последвайте ме: предлагам ви два от многото възможни финали.

ПЪРВИ ФИНАЛ

Треви погледна часовника и каза, че е време за тръгване. Лорела трябваше да вземе влака. Когато стигна до вратата, тя се обърна леко объркана за последен път. След това забърза след полицаия.

Останал сам в стаята на Фроло, Корадо седна до него и му се усмихна.

— Искам да ти разкажа една история от времето, когато бях дете. Бях на осем години и учителката един ден ни обясни как е възможно да се открие Полярната звезда. Да се намери Малката мечка. И ето я там — звездата, която от векове е насочвала хората.

Катани въздъхна.

— Изглеждаше лесно. И така една вечер реших да опитам. Но когато видях хилядите звезди на небето, си казах: божичко, но как да постъпя? Откъде да започна? Бях объркан, смутен. Както сега. Даже сега се питам: как мога аз, малкият човек, да намеря верния път?

Корадо поклати леко глава и стана. Постави ръка на ръката на Фроло и каза:

— Тръгвам.

Излезе от стаята и пресече бавно дългия сив коридор. Отвори една стъклена врата и свежият вечерен въздух го накара да потръпне. Повдигна яката на шлифера си и пхна между устните си цигара. Красивото небе бе чисто и звездно.

Започна да слиза по дългата стълба, която водеше към двора на болницата. И в този момент чу в тишината на вечерта да се отваря вратата на една линейка. Сухо, ужасяващо изщракване, последвано веднага от щракването на друга ключалка.

Катани продължи да слиза с цигара между устните. Изведнъж вратите на двете линейки се раззинаха напълно и вътре проблеснаха автомати.

— Инспекторе! — отекна остър гневен глас.

Той остана спокоен, повдигна още малко глава и прекрачи още едно стъпало. Вече беше в подножието на стълбите, когато първият куршум удари като чук рамото му. Катани се залюля, но се задържа на

крака. Ала веднага след това пронизаха крака му и той трябваше да се подпре за желязното перило, за да не падне.

С мъчително усилие застави тялото си да се движи, да напредне с още една стъпка, сякаш неговото предизвикателство нямаше никога да има край. В този миг обаче един откос прониза гърдите му и той се свлече на последното стъпало.

Падна с лице, обърнато към небето, с полузатворени очи, които, като че ли се опитваха още да търсят там, горе, Полярната звезда.

ВТОРИ ФИНАЛ

Отново сме в болницата, в стаята на Фроло.

Докато Лорела тръгваше с Треви към гарата, пристигна Силвия. Надникна от вратата и оттам започна да наблюдава прикования към леглото човек. Затвори очи и преглътна, без да има сила да направи крачка напред.

Фроло беше леко задрямал. Катани пристъпи на пръсти към вратата и тя прошепна в ухото му:

— Как е?

Корадо поклати огорчено глава.

— Няма подобрение.

Хвана жената под ръка и я поведе по пустия коридор, пропит от остра миризма на лекарства.

— Малко съм изморен — въздъхна той.

— Сега ще можеш да си починеш — каза тя загрижено. — Да вървим вкъщи и там ще ти приготвя нещо топло.

Излязоха. Потръпнаха от свежия вечерен въздух и се притиснаха по-близо един до друг. Докато слизаха по стълбите, той се спря за миг, за да се полюбува на обсипаното със звезди небе.

— Когато бях дете — каза й той, — търсех там, горе, Полярната звезда, но сред хилядите светещи точки никога не знаех как да я открия. Струва ми се, че и сега съм същият, както тогава. Все още търся моята Полярна звезда.

— Ще ми бъде приятно да ти помогна да я намериш — каза нежно Силвия.

Той се обърна да я погледне и прошепна:

— Трябва да го направиш!

Сега се намираха в подножието на стълбите. Пресичаха широкия двор на болницата, когато се оказаха лице в лице с гиганта Джуни, който побърза да отвори вратата на полицейската кола.

— Моля — каза им той.

— Не — отговори Катани. — Да повървим като нормални хора.

Корадо беше хванал Силвия под ръка и тя преплете пръстите на тази си ръка с неговата, като нежно я галеше с другата.

— Знаеш ли каква е моята мечта? — попита я той. — Да живея сред хората, без да се страхувам от тях. Без да разчитам на защитата на въоръжена охрана. Без да крия пистолета си под сакото.

— Няма да бъде възможно — каза му тя, — докато има такива хора като Теразини, Тано Кариди, Еспиноза.

Той повдигна брадичка, внезапно навъсен.

— Такива хора ще има винаги, но най-важното е неуморно да ги преследваме. Накрая ще ги победим.

Бръкна в джоба на сакото си и извади три копченца за риза.

— Какво прави една жена, когато до нея е един нещастник със скъсани копчета на ризата си? — внезапно попита той с променен глас.

— О, Корадо! — весело се засмя Силвия. Взе копчетата и ги сложи в чантата си. — Разбира се, че ще се погрижа за това.

Облегна глава на рамото му, като леко тръсна разрошените си къдрави коси. Притвори очи и се остави той да я води. Корадо привлече главата ѝ и нежно я целуна по устните.

Издание:

Автор: Марко Незе

Заглавие: Октопод

Преводач: Ани Попова

Година на превод: 1990

Език, от който е преведено: италиански

Издание: първо

Издател: Народна младеж

Град на издателя: София

Година на издаване: 1990

Тип: роман

Националност: италианска

Печатница: ДП „Балкан“ — София

Излязла от печат: август 1990 г.

Редактор: Ани Сталева

Художествен редактор: Момчил Колчев

Технически редактор: Георги Кожухаров

Художник: Татяна Станкулова

Коректор: Катя Георгиева

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2427>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.